

От автора на бестселъра ДАМСКИ ВТОРНИЦИ

Моника Пец

СЕДЕМ ДНИ САМИ

enthusiast

МОНИКА ПЕЦ СЕДЕМ ДНИ САМИ

Превод: Людмила Костова

chitanka.info

Приятелките от „Дамски вторници“ ще постят. Пет различни дами с една обща цел: отпускане, пречистване и отслабване — това гласи урокът. За тазгодишното си пътуване те си набеязват усамотения хотел-замък Ахенкирх, където ще се отдадат на лечебно гладуване. Седем дни без разсейване. Без телефон, без интернет, без мъже, без семейни ангажименти и професионални задължения. За съжаление, и седем дни без ядене. Поне на теория. Мъчителният глад, железните правила и съпътстващите проблеми все водят до нови и нови тайни и подлагат на риск всеки резултат от терапията. Вместо отпускане помежду им възникват недоразумения, кавги и безсънни нощи.

Най-тежкото изпитание обаче предстои на Ева. Зад дебелите стени на замъка тя се надява да намери непознатия си баща. За да открие, че някои семейни тайни е по-добре да останат неразкрити...

Гарантирано добро настроение!

Сп. Бригите

На Хайде и Карл-Хайнц Пец

1

Беше най-обикновен ден. Ева бе приключила със сутрешната смяна в болницата, четирите деца крещяха силно, заседналият пред компютъра съпруг Фридо, който беше обещал да се погрижи за вечерята, така и не бе мръднал от кабинета си. След час и половина тя трябваше да бъде в „Ле Жарден“, при „своя“ французин. Ева дни наред очакваше с нетърпение разпуската вечер с приятелките си. За шестнайсет години петте жени, които в началото не бяха свързани от нищо друго, освен от желанието да учат френски във френския институт в Кьолн, успяха да създадат помежду си здраво приятелство. Те бяха преодолели бури, удари на съдбата и едно съвместно поклонническо пътуване до Лурд. Невинаги им беше лесно да се уговарят. Днес Ева се чудеше как изобщо ще отиде на срещата.

Ева се бореше със своя безкраен списък от задачи и шесткратното разпределение на вниманието за семейството. След пилигримското пътуване тя отново започна да работи като лекарка. За съжаление водата от свещения извор нито превърна съпруга ѝ Фридо в крал на кухнята, нито направи от тримата тийнейджъри и десетгодишната калпазанка доброволни помощници в домакинството. А ето сега и позвъняването на вратата не вещаеше нищо добро. Обичайните гости знаеха, че винаги е отворено. От чиста предпазливост, продиктувана от наличието на четири деца с хронична склонност да си губят ключовете и ярко изразен социален живот. Само един човек държеше да позвъни и очакваше вратата да му бъде отворена лично. Ева изстена. Без съмнение това беше майка ѝ. Откакто Регине се пенсионира преди година и половина, тя напълно и изцяло се посвети на дъщеря си. Твърде напълно. И твърде изцяло. При това без да зачита такива префърцунени правила като предварително обаждане по телефона.

Регине не звънеше, Регине пращаше морзови сигнали, които напомняха за триумфалния марш от „Аида“. Ева обичаше майка си. Но не държеше да е непрекъснато с нея. Не и в първия вторник от месеца, когато, както от шестнайсет години насам, беше уговорката ѝ с приятелките в „Ле Жарден“. Как ѝ се искаше на Ева да умее да казва решително „не“. Само че тя не умееше, затова сега си лепна една усмивка и отвори. На вратата се беше увесило едно шейсет и две годишно хипи девойче, облечено в дълга до земята плисирана пола на цветя, с безброй верижки с огромни висулки на шията. Под лятната шапка с козирка се точеха дълги руси къдрици. Всичко това Регине бе съчетала с индийски кожени сандали.

— Баба ти ми е запазила всички стари вещи — обясни тя. — Толкова време са били на тавана, че отново станаха модерни.

Регине живееше от години в наследствената къща на родителите си в Бергиш Гладбах. Откакто наскоро се пенсионира и се освободи от ангажименти, поривът ѝ за действие, от десетилетия потънал в зимен сън, се отприщи.

— Типично за поколението от времето на войните. Баба ти Лоре не смееше да изхвърли нищо — продължи Регине. — Всичко е тук, цялото ми минало. Е, какво ще кажеш за тоалета ми?

— След час трябва да бъда в „Ле Жарден“ — плахо промълви Ева.

Нуждата на майката да говори беше по-силна от способността на дъщеря ѝ да я изслуша. Тя си вееше с един пожълтял справочник.

— Намерих на тавана една стара моя книга. Традиционно китайско лечение. Доста впечатляващо — продължи Регине и се заклати към кухнята. — Отслабнала съм, нали — каза тя, повдигна полата си и погледна изпитателно отпуснатата Ева.

Този поглед беше достатъчен, за да събуди у дъщеря ѝ чувство за вина. От години тя се бореше всекидневно с калории, килограми и онова, което ѝ се показваше от огледалото. Ева се радваше, когато успееше поне да преполови списъка си със задачи за деня. Обикновено изоставаше по точки като „да отида до болницата с колело“, „да се обадя във фитнес центъра“ или „да започна ананасова диета“. Гардеробът ѝ се бе превърнал в музей, посветен на слабичкото момиче, което някога е била. За жалост не ѝ беше останало много от слабата Ева. Макар фигурата ѝ все още да беше издължена, тя се чувстваше

дебела. Ходенето по магазините с приятелките беше за нея истинско мъчение. Пробни без огледала, етикети само с номер 36, панталони, които бяха тесни дори за номер XXL. Докато нейните приятелки се прибираха с пълни торби, Ева обикновено се връщаше със слънчеви очила, някой и друг шал и форма за маслен кейк.

„Една обичана жена винаги е хубава“, утешаваше я Фридо, когато тя се затруднеше със закопчаването на някой цип. Обикновено майка ѝ не беше толкова дискретна. Днес обаче се задоволи само с един поглед. Мислите ѝ бяха другаде.

— Не разбирам защо Западът похабява толкова ресурси — горещеше се тя. — Обществото ни пропада. И то само заради пренебрегването на въпросите за болестите.

На Ева ѝ беше все едно накъде върви Западът. Преди да тръгне за „Ле Жарден“, тя трябваше да зареди съдомиялната и пералнята. Ако не се погрижеше за прането преди вечеря, на сутринта Фридо младши трябваше да отиде по бельо на тренировки, а Фридо старши — без риза на заседанието.

— Аз проучих нещата — продължи Регине. — Човек може да специализира китайско природолечение. Като допълнение към професията. Точно като за теб.

Ева бе посетила безброй семинари, за да опресни медицинските си познания. Самата мисъл да се подложи на още преквалификации я смазваше.

— Аз ще заредя пералнята, а ти се освежи — предложи майка ѝ, от чийто орлов поглед не убягна препълненият кош за пране. — Ще пием по един чай и се омитам. — Регине извади едно пакетче от пъстро избродираната си торба. — „Чай за отпускане и настроение“ — прочете тя на глас. — Идеално за теб.

Ева беше уважавана лекарка. Тя умееше да успокоява пациенти, да утешава притеснени роднини, а извън работното си време, което беше на половин ден, да върти шестчленно домакинство. Срещу майка си обаче беше безпомощна.

Докато трескаво се преобличаше в спалнята, тя напрягаше слух да чуе какви ги върши Регине в кухнята. Човек никога не можеше да бъде сигурен, че на майка ѝ няма да ѝ хрумне да пренареди шкафовете. Регине наставляваше Ева по всички житейски въпроси. Безплатно и непоискано. Тонове хартия нямаше да стигнат, за да се опише колко

много се месеше Регине. Всички нейни изречения започваха с фрази като: „Знаеш, че съм толерантен човек, но ако ми позволиш да ти дам един съвет...“

„Ти, разбира се, ще постъпиш както намериш за добре. Но все пак нека ти напомня...“

Спонтанните посещения на Регине у Ева приличаха на средно по степен торнадо. Тя се появяваше от нищото, профучаваше през живота на дъщеря си и оставяше след себе си емоционални пепелища. До следващия път. И което беше най-лошото: Регине наистина мислеше доброто на Ева. След два неуспешни кратки брака, печалните афери и края на неустойчивата си професионална реализация Регине копнееше да бъде значима за някого.

„Шляп, шляп, шляпошляп“, шляпаха сандалите на Регине по плочите в кухнята, акомпанирани от потракването на герданите ѝ. Ева чуваше как се отварят и затварят чекмеджета, шуртенето на вода, пълненето на чайника. После как изскърцва вратата на килера. Как Регине се втурва надолу по стълбите към пералното помещение. Изведнъж се чу изругаване, стон, шум от падащия кош за пране, който се удари в парапета, глух тропот и после нищо. Ни стъпка. Ни звук. Нищо. Сърцето на Ева спря. Тя изскочи от спалнята и се втурна към стълбите, пъкнала крак в единия крачол на джинсите и влачеща другия след себе си.

— Мамо! — извика тя към килера. — Кажй нещо! Мамо!

Ева усещаше, че краката ѝ се подкосяват. Регине беше досадна, но винаги дейна и жизнена. Това не можеше да се случи сега. Не сега. Никога. Защо просто не седна с майка си в кухнята на чаша чай? Защо позволи на Регине да се занимава с прането ѝ?

Монотонният шум на компютърната игра, обичаен шумов фон на много следобеди, беше заглъхнал. Четирите деца се бяха събрали в коридора. На Ева често ѝ се струваха големи и зрели. Но в този момент тя погледна в четири чифта изплашени детски очи.

— Останете тук — нареди им кратко. Не че някое от тях се бе запътило към килера, за да види какво става с баба им.

Каква ужасяваща тишина. Само дано нищо не се е случило. Само дано всичко да е наред с Регине. От дълбокото подсъзнание на Ева изплува смайваща мисъл:

„Сега вече никога няма да науча кой е баща ми.“ Тя сама се ужаси от себе си, докато влизаше в килера с треперещи колене. Въпросът за произхода ѝ от години я човъркаше. По-рано Ева беше твърде заета със собствения си живот, за да се замисля за обстоятелствата, довели до неговото начало. После мина фазата, когато вярваше, че не може да порасне, без да знае корените си. В тийнейджърските години баща ѝ болезнено ѝ липсваше. А дори не знаеше името му. Регине потискаше с упорито мълчание всеки въпрос. Разочарование ли караше майка ѝ да мълчи? Гняв? Мъка? Наранени чувства ли бяха това? Защо баща ѝ не искаше да ѝ бъде баща? Удивително беше колко много мисли ѝ минаха едновременно за краткото време, което ѝ трябваше, за да стигне до майка си.

Регине лежеше на стълбите видимо объркана. Изведнъж Ева разбра, че без майка си никога няма да получи отговор на въпроса за произхода си. Секунда по-късно се сети, че и с Регине положението щеше да бъде същото.

Майка ѝ се превиваше от болка. Левият ѝ крак беше извит навън. Тя не можеше нито да лежи, нито да седи, нито да стои права. Само ругаеше:

— Няма да ходя в болница — прозвуча бодро гласът ѝ, когато Ева се наведе над нея. — В никакъв случай.

— Извикайте линейка — провикна се Ева нагоре.

Тя забрави, че е вторник. Първият вторник от месеца. Изведнъж се успокои напълно. Като лекарка Ева знаеше какво трябва да прави.

2

— Но какво става с дамите? — попита Люк.

Собственикът на френския ресторант гледаше недоумяващо към вратата. Единствено Юдит се появи в уреченото време в „Ле Жарден“. Тя нито имаше семейство, нито мъж до себе си, нито отговорна професия. Нищо и никой не ѝ пречеха да бъде точна. За нея беше мъчение да седи сама на заредената за петима маса. Тя нервно мърдаше на стола си. Усещаше съжалителните погледи на останалите гости. Поне да имаше смартфон. Ако сърфираш в интернет, изглеждаш зает и важен. Телефонът на Юдит обаче беше толкова стар, че освен да говори по него и да праща и получава есемеси, за друго не ставаше. Но дори и така тя рядко го използваше. Заради облъчването и защото нямаше смисъл. Откакто бе починал Арне, телефонът ѝ мълчеше през повечето време.

— Да ти сервирам ли вече? — попита Люк.

Юдит поклати глава. Мразеше да се храни сама.

— Каролине сигурно всеки момент ще се появи — каза утешително собственикът на „Ле Жарден“. — Винаги е точна.

— Тя сигурно още разговаря с доверителя си — предположи Юдит.

След пилигримското пътешествие успешната адвокатка по наказателно право работеше повече от всякога.

„Питам се дали Каролине изобщо забелязва, че с мъжа си живеят разделени“, шегуваше се понякога Естел.

Юдит не се засмиваше. Тя беше последната, на която подобаваше да се шегува с Каролине. Все пак бе дала известен печален принос в разпадането на брака ѝ с Филип. Когато Арне умираше от рак, Юдит беше потърсила утеха в обятията на съпруга на Каролине, Филип първо ѝ беше домашен лекар, после — приятелско рамо и накрая — любовник. По време на пилигримския поход тайнствената любовна

афера излезе наяве. После се оказа, че Юдит не беше нито единствената, нито последната му любовница, Филип изчезна от живота ѝ. Гузната съвест обаче продължаваше да бъде неин всекидневен спътник. За съжаление единственият ѝ спътник.

Люк ѝ сервира предястието в малка чинийка. Той беше удивителен човек. След пътуването до Лурд Юдит работеше четири дни в седмицата като помощничка в „Ле Жарден“. През първия вторник от месеца обаче я обслужваха като гост. По-рано все си мислеше, че работата в гастрономията е напрегната. Но сега гледаше на „Ле Жарден“ като на остров на блаженството. Сервитьорството беше една от малкото професии, за които съществуваше понятието край на работния ден. За разлика от приятелките ѝ, на Юдит не ѝ се налагаше постоянно да отговаря на имейли или да очаква запитвания. Дори Естел, която като богата аптекарска съпруга си позволяваше да не работи в истинския смисъл на думата и да делегира всички неприятни задължения на друг, беше под стрес. Противно на разбиранията си, тя се бе нагърбила с отговорната задача да организира едно голямо благотворително събитие на голф клуба. Оттогава беше постоянно под напрежение. Самият въпрос какво ще облече за случая опъваше нервите ѝ до скъсване.

— Ей сега ще дойдат — утешаваше я Люк, докато носеше втора чаша Просеко. — Ще сервирам.

Жалко, че не можеше да се влюби в него. Един-единствен път Юдит се бе опитала да му разкаже за проблемите си. За това как често има усещането, че е някак изолирана от приятелките си.

„Разбирам, беше отговорил Люк и бе погледнал с характерния си дълбокомислен поглед. И при мен е така. Всеки път, когато се играе мач между кьолнския футболен клуб и баварския.“

Юдит се радваше, че поне Кики, подобно на нея, търси баланса в живота си. Кики, дизайнерката, беше донесла от пилигримския поход, освен успешния проект за ваза, и един по-особен сувенир. Този сувенир се казваше Грета, беше на шест месеца и половина и причината отношенията ѝ с Макс Талберг да станат по-сериозни от

тези с многобройните му предшественици. При това Макс беше едва на двайсет и четири и на всичкото отгоре — син на шефа на Кики. Всъщност на бившия ѝ шеф. И ако в началото нейният нежелан свекър все още се надяваше, че тя ще премине през живота на първородния му син като тежък бронхит, остро, но мимолетно, то бързата поява на внучката му Грета му отне и последната илюзия. Кики и Макс делиха едно легло, обща трапеза, домакинство и разходи. И въпреки всичко бяха на мнение, че Грета е най-хубавото нещо в живота им. Юдит завиждаше на приятелките си за техния пъстър, пълноценен живот.

В девет и половина, след напразно очакване, с четири чаши Просеко и една чиния хляб и маслинена тапенада в стомаха, Юдит се затътри към къщи и видя, че е получила още четири есемеса. Изобщо не ѝ се четеше защо нито една от приятелките ѝ не бе успяла да дойде в „Ле Жарден“. „Така не може да продължава повече, написа тя. Нека опътуваме за няколко дни, преди всекидневието да ни погълне.“

3

Да отпътуваме ли? Сега? И петте? Ева хвърли само бегъл поглед на есемеса на Юдит. След падането на Регине тя не беше в състояние да размишлява. Болницата, „Бърза помощ“, рентген — всичко трябваше да се направи бързо. За щастие майка ѝ не си беше счупила врата, а само бедрото. Дължината на полата, която вече не подходеше на ръста ѝ и беше причинила бедата, показва това, което стана ясно и от изследванията през следващите дни. Дори и на Регине да не ѝ се нравеше: не опасната стълба на Ева, а постклимактериумната остеопороза, която бе отнела няколко сантиметра от височината ѝ, беше причината за фаталното стъпване накриво.

— Хронично заболяване след критическата, което постепенно отнема от костната маса — обясни Ева колкото се може по-предпазливо. — Скелетът става нестабилен и шуплест. И костите започват да се чупят.

„Свързано е с климактериума на баба ти, писа тя на най-малката си дъщеря във фейсбук, след като преди това се беше обадила по телефона на семейството си. Но срещу природата нищо не може да се направи.“

— Типична старческа болест — каза лекуващият лекар далеч не толкова дипломатично.

— Няма да се оставя в ръцете на тези некадърници — заяви Регине.

Тя предпочиташе да отиде в друга болница. Най-добре там, където работеше дъщеря ѝ. Така Ева щеше да я наглежда и през работно време.

— Ще се погрижа — обеща Ева.

Тя се погрижи за всичко. За настаняването, за подробностите по организацията, за дългия списък с вещи, които бяха нужни на Регине, за да понесе по-леко престоя си в болницата, и за полата с воланите.

— Изгори всичко — разпореди се майка ѝ, — целия ми някогашен гардероб. Тези стари дрипи на тавана да ги няма.

„Баба ти ми е запазила всички стари вещи, не спираше да отеква в ушите на Ева, докато седеше в колата на път за Бергиш Гладбах, откъдето трябваше да вземе вещите на Регине. Всичко е тук, цялото ми минало.“

Някога Ева използваше всяка възможност да се зарови в разхвърляните документи на майка си с надеждата да се натъкне на някоя следа от своя създател. Веднага щом Регине заминеше някъде на почивка и тя поемеше грижата за цветята и пощата, Ева започваше да тършува из старите кашони, в които майка ѝ пазеше удостоверения, атестати и писма. Никога обаче не ѝ бе хрумвало да претърси дома на баба си и дядо си.

Бергиш Гладбах беше за Ева едновременно чуждо и свое място. Тя бе прекарала първите си пет години в Бусардweg при баба си и дядо си. Три поколения под един покрив. Ева беше извънбрачно дете с непълнолетна майка. По онова време, през шейсетте, това е било повод за зловни подмятания между съседите. След като навърши двацет и една, още на следващия ден, Регине замина с малката си дъщеря за Кьолн. Последва това, което днес майка ѝ описваше като „моите объркани години“. Водена от неукротима воля за живот, тя опитваше от всичко изпречило се на пътя ѝ: местоживееене, работа, мъже, убеждения. Много от тези неща не бяха нито младежки, нито за деца. Ева прекарваше повечето време при баба си и дядо си в Бергиш Гладбах. Често Регине я оставяше седмици наред при баба Лоре и дядо Ерих, докато търсеше себе си, своята среда и смисъла на живота си в някой индийски ашрам.

Външно сеплата двуфамилна къща на Бусардweg почти не се беше променила, откакто Ева бе дете. Всичко тук беше четвъртито, правилно и разумно: шведски прозорци, разделени на шест, безформени капандури в дебелия двускатен покрив без прозорци, масивно преддверие със стълби и зидан навес. Семпло, строго и порядъчно като дядо ѝ, който беше главен счетоводител в

машиностроителния завод на Антон Дорш. Буда в градината и пъстрите индийски гирлянди не можеха да скрият, че сградата не е в най-добрите си времена.

„Защо Регине не я боядиса?“, питаше всеки път Фридо, когато идваха на гости.

„Няма пари, нито желание“, обясняваше кратко Ева.

Поривът за обновяване, обхванал в последните години някогашния работнически квартал към машиностроителния завод „Дорш“, бе минал покрай къщата, без да остави следа по сивкавата ѝ мазилка. Дори силното дрънчене по грифовете на китарите и гръмките ударни инструменти, които се чуваха от съседния гараж, действаха като поздрав от миналото: Love me tender, love me sweet, шепнеше дълбок мъжки глас.

Ева едва успя да паркира колата, и вратата на гаража се отвори. Солистът на пенсионерската група „Шмиц и приятели“, един господин към края на шейсетте, с очила с черни рогови рамки, бакенбарди и коса, спускаща се по тила до раменете, беше чул, че Ева пристига.

— Какво става? Нещо с Регине ли? Снощи не се прибра вкъщи.

Хенри Шмиц беше няколко години по-възрастен от Регине. Техните бащи някога бяха работили в машиностроителния завод. Бяха израснали заедно, а после същото се случило и с наследниците им. Те бяха заедно като млади. А сега остаряваха пак заедно. Всеки в своята половина на двуфамилната къща.

— Вчера Регине не дойде на барбекюто. Много се притеснихме — извика от прозореца на кухнята жена му, топчестата нисичка Олга Шмиц.

Общественият контрол във Фогел работеше безотказно.

Ева познаваше това семейство, откакто се помнеше. Падането на майка ѝ по стълбите и внезапната мисъл за липсващия ѝ баща изтласка миналото ѝ на повърхността. И чувствата, които си мислеше, че отдавна е загърбила. Тя отново се почувства като малко момиченце, което завистливо гледа семейството на съседите. Шмиц бяха онова обикновено семейство, каквото Ева никога не беше имала. Баща,

майка, три момичета, горе-долу на нейните години. Пъргавата нисичка госпожа Шмиц, още от младини доста закръглена, винаги носеше престилка. Тя готвеше, печеше, плетеше и шиеше, докато Хенри Шмиц вилнееше с трите деца в градината. И докато у баба Лоре се четеше Библията, съседите пееха шлагери. Нейният дядо беше администратор, а Шмиц — изпълнител. Всичко можеше. Крушка да завърти, къщичка на дървото да направи, да напомпа велосипедна гума.

„Никога не бих живяла като Шмиц“, често казваше Регине през първите им години в Кьолн. Докато тя се впускаше в опознаване на световната история, континентите и любовта, Шмиц извървяваше пътя на всички семейства Шмиц. Работеше в „Дорш“ — възплъщение на бургерската скука според Регине: „Той би бил щастлив, ако никога не му се наложи да напусне Бусардвег. Цял живот с една жена и в една фирма. Кошмар.“

За Ева двамата бяха чудесни. В един дъждовен ден Шмиц я беше закарал до училището в Кьолн със своя боядисан в турско синьо опел капитан. Тогава тя беше на девет и Регине за първи път бе изчезнала за седмици. Ева не опроверга любопитните си съученички, когато те го помислиха за нейния мистериозен баща. Представяше си, че е разменена с най-голямата дъщеря. Все пак тя беше много по-музикална от съседското момиче. Тайничко си припяваше, когато Шмиц пееше гръмогласно с децата си някой шлагер. Сега, когато понякога седеше с четирите си деца във всекидневната, Давид на пианото, Лене с китарата, а Фридо младши и Анна пееха, Ева си спомняше как като дете се бе вслушвала с копнеж в пеенето на съседите. Радваше се, че вече не е онова самотно момиче. Беше отишла там, където имаше музика. В собственото си семейство.

— Ще направя кекс — заяви госпожа Шмиц, след като Ева разказа историята за падането на Регине. — Маков сладкиш, майка ти го обича много.

Госпожа Шмиц беше твърдо убедена, че един сладкиш може да излекува почти всичко.

— Утре ще отидем в болницата да я видим — реши Шмиц.

— Майка ми ще се зарадва — кимна Ева.

Това беше истина. Покрай Регине бяха минали приятели, любовници, залитания, моди и десетилетия. Но Шмиц оставаха. В течение на годините тези двама съпрузи се оказаха верни приятели. Пък и не бяха такива еснафи, за каквито по-рано ги мислеше Регине. Шмиц се пенсионира и основа гаражна група заедно с трима свои бивши колеги.

„Шмиц и приятели“ редовно се явяваха по сватби, семейни празненства и фирмени юбилеи. Свиреха при откриването на верига аптеки, на пешеходни зони и градски центрове. Олга Шмиц им шиеше сценичното облекло.

— Ако имаш време — каза Шмиц, — идния месец ще свирим в Гумерсбах.

В Бусардвег всичко си беше постарому. Ева не обърна внимание на звъненето на телефона си. Нейните приятелки, които искаха да се осведомят за Регине, можеха да почакаат. Време беше да се сложи ред. На тавана и в живота ѝ.

4

В течение на 7600 поколения трупането на вещи е било най-разумната стратегия за защита срещу повратностите на живота. Бабата на Ева се беше подготвила за всичко. В един стар шкаф висяха хипарските дрехи на Регине. В друг баба Лоре държеше папка за спешни случаи с важни документи като паспорти, банкови документи, имунизационни паспорти в случай на криза и война, употребявана подаръчна хартия, резервни връзки за обувки в кафяво, синьо и черно, изгодно закупени големи пакети с пликосе за писма — със и без прозорче, коледна украса, заедно със съдържащата олово ламета от шейсетте, която Ева като дете прилежно беше изгладила след Празника на тримата влъхви и бе увила във вестник. Всяко писмо, всеки етикет с име от коледния подарък, цялата официална кореспонденция, всяка пощенска картичка бяха грижливо архивирани. Ева се надяваше, че тук на тавана ще научи нещо и за собствения си произход.

Пласт по пласт тя избърсваше прахта от миналото и документите от детството и младостта на Регине. С всеки документ Ева се приближаваше до собствения си произход. Копието на едно писмо, в което дядо ѝ благодареше на Антон Дорш за договора за обучение на дъщеря му, ѝ посочи първата следа. На 1.1.1965 г. Регине бе започнала обучение за икономка в детската лагер школа към предприятието, замъка Ахенкирх. Ева знаеше историята на Антон Дорш. Подобно на много предприемачи от неговото поколение, той си бе поставил за задача, освен за предприятието, да се грижи и за своите служители. Социалният му ангажимент касаше най-вече децата на работниците и служителите му. Основаната от него детска лагер школа се намирала във Франкония и се управлявала от сестра му. По време на обучението си Регине беше написала няколко картички от Ахенкирх. И после бум: едва шестнайсетгодишна Регине беше бременна. В средата на шейсетте този факт е бил равносilen на катастрофа и обществена смърт едновременно: *Едно пропаднало до такава степен същество*, бе написала гневно директорката Фрида Дорш в предупреждението си за

изключване, *не може да продължи да общува с поверените ни деца.* Регине напуснала Ахенкирх оскърбена и наранена и се върнала в дома на родителите си. На 22 януари 1966 г. се родила Ева. На акта за раждане липсваха всякакви указания за бащата.

Тя прибираще папката *Писма* отново в таванския шкаф, когато видя някакъв изпаднал плик. Писмото беше адресирано до баба й: *Да се предаде на Регине Бекман.* От размазаното пощенско клеймо личеше годината. 1993. В плика бяха пъхнати три черно-бели снимки от времето на Регине в Ахенкирх и картичка с изглед към замък, издигащ се високо над едно село. *Това не може да е случайност, скъпа Регине,* бе написано на гърба с уверен и ръбест мъжки почерк. *Отново съм в замъка Ахенкирх, по радиото пее Дорис Дей, а Емерих носи кутии стари снимки за деня на субвенцията. Виждам те отново седнала в нишата на прозореца. Не ти ли се иска да разгледаш нашия нов стар замък? Въпреки всичко, което се случи? Може би, може би, може би. Поздрави, твой Лео.*

Ева нямаше представа дали майка й е получила това писмо.

5

— Защо плачеш, мамо? — попита Анна. — Толкова ли е тъжна песента?

*Не искаш да признаеш любовта си.
И как тогава аз да разбера?
Ти винаги ми казваш
може би, може би, може би —*

пееше Дорис Дей на клип в YouTube. Ева трескаво сграбчи една носна кърпичка.

— В песента се разказва за двама влюбени, които не намират път един към друг, защото така и не си казват истината — обясни Ева. Тя си бършеше енергично сълзите.

— Но нали вие с тати сте се намерили — успокояваше Анна съчувствено майка си.

— Така е, но баба ти...

Анна замислено разглеждаше снимките, които Ева беше намерила на тавана. На първата се виждаше част от средновековна фасада. Врата, три високи прозореца в дебел зид. На средния седеше Регине, с провесени крака навън. На втората беше пак тя сред група деца пред кичесто майско дърво. На третата беше под една арка. Регине стоеше на сцената с микрофон: млада жена, която кокетно и непринудено се усмихва на камерата. На гърба със същия мъжки почерк, познат ѝ от писмото, бе написано изречението: *Може би, може би, може би.*

— Ти имаш същите очи. Но баба е много по-слаба — рече замислено Анна.

— Сигурно съм се метнала на баща си — предположи Ева. — Все нещо трябва да съм наследила от него.

— Умението да готвиш — изказа предположение момичето. — Баба изобщо не може. Като започне да бърка нещо, минава цяла вечност. Накрая добавя някакви подправки и твърди, че са индийски.

Можеше ли баща ѝ да готви? По външност приличаше ли тя на него? А по характер? Към три сутринта, когато се увери, че няма да пречи на никого, Ева потърси в гугъл двете съдбоносни думи: „замъкът Ахенкирх“. Секунда по-късно се отвори страницата на уикипедия. След повратната си история като рицарски замък, убежище на разбойници и пладнешки крадци, като потомствен графски замък, военна база, убежище за бегълци и детски лагер, замъкът остава празен за почти двайсет години. През 1988 г. този доста разрушен паметник преминава към „Организацията за запазване на франконското културно наследство“. През 1993 г. той отново отваря врати вече като хотел. Ева продължи да разглежда страницата. Вместо питателна храна и почивка за пострадалите от войната деца днес замъкът предлагаше многоспектърна програма. Предлагаше от всичко: конгреси, семейни тържества, сватби, програми за отдих. Имаше уелнес седмици, мълчаливи семинари, курсове по медитация и лечебно гладуване. Нямахме никаква информация на сайта за персонала и гостите на хотела. Освен само едно име. Леонард Фалк.

Това ли беше човекът, когото тя търсеше? Като дете Ева всяка вечер на заспиване си представяше как баща ѝ се появява и с кротки думи ѝ обяснява всичко: представяше си го като южноафрикански вожд на въстание, като готвач на товарен кораб, като помощник-доброволец за бедните в Африка. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Юдит имаше право. Време беше да се помисли за ежегодната екскурзия на приятелките. Всички те имаха нужда да си починат от всекидневието. Защо не в Ахенкирх? Една седмица лечебно гладуване звучеше страхотно. И ако за тези седем дни успееше да научи нещо за произхода си, още по-добре.

6

— Лечебно гладуване! Ще ни се отрази добре на всички, не мислите ли? — предложи възторжено Ева.

Беше изминала една седмица от падането по стълбите. Юдит бе настояла за тази нетърпяща вече отлагане среща и за това, най-последно да се определи целта на годишната екскурзия, която все отлагаха заради Грета. За всеобща изненада, Ева първа даде предложение.

— Лечебното гладуване не е просто диета, балансиране на калории — обясни тя, — а цяла концепция за освобождаване от излишните килограми посредством мисловна концентрация.

Ева дори бе избрала подходящото място. Някакъв си Ахенкирх:

— Един замък в Алтмюлтал. Отдалечен, самотен — романтика сред природата. Идеален за нас — осведоми ги тя като че с желание да ги убеди. — Не е нужно да търсим друго място.

Каролине се изненада от напористостта, с която приятелката ѝ предлагаше идеята си. Обикновено пак-лекуващата-лекарка беше погълната от своето всекидневие. Не беше в състояние да прави дългосрочни планове.

Аз съм „за“, беше стандартното ѝ изречение, когато приятелките планираха годишната си екскурзия. Относно пък семейната почивка Ева се присъединяваше към желанията на четирите си деца или на мъжа си Фридо. Тя редовно се озоваваше в твърде скъпи клубни хотели, в които аниматорите, заредени с патологично добро настроение, винаги успяваха да я надушат веднага щом заспеше на шезлонга.

Пред приятелките Ева оправдаваше поведението си така: „Какво ме топли, че ще отидем, където аз искам, когато всички други ще са недоволни.“ Нейната склонност да съдейства никога не я напускаше. Дори в болницата тя не отстъпваше от навика си първа да се присъединява, когато колегите се уговаряха по повод рождени дни, сватби и други щастливи и повратни моменти в живота.

„Нищо чудно, че на мен ми липсва жертвоготовност, казваше Естел. Ева е получила двойна доза.“

Разглезената аптекарска съпруга беше майсторка на това, да се освобождава от неприятните задачи и да се посвещава изцяло на хубавата част от живота: грижата за самата себе си. Обикновено тя предлагаше за годишната екскурзия на приятелките някой безбожно скъп хотел с пълно обслужване и ароматерапия.

Преди Естел да успее да вземе думата, Ева започна да излага аргументите си. Тя се заоплакваше надълго и нашироко от коледното напълняване. От това, което беше лепнала на бедрата си миналата година и влачеше чак до лятото и което без никакво съмнение трябваше скоро да свали.

— В REWE^[1] в Клетенберг вече са пуснали първите меденки — жалваше се Ева. — През септември те са най-вкусни.

Каролине изглеждаше озадачена от вербалната канонада, която се носеше от Ева. И при най-добро желание не можеше да си представи как така тази страстна готвачка се прехласва по перспективата да се откаже от ядене за седем дни. Заради няколкото килограма? Ева беше лекарка. Много добре знаеше, че каквото и да смъкнеш с една седмица гладуване, после веднага си го връщаш. Защо беше толкова важно за нея да отидат в Ахенкирх?

Мисълта за групово постене така въодушеви приятелките, че освен Каролине никоя от тях не се впечатли от необичайната настойтелност на Ева. По темата за теглото иначе толкова различните дами бяха единомисленици.

— За седем дни ще се напъхам в номер нула? Аз съм „за“ — обяви Естел.

Тя се бореше с новия си костюм на Шанел, който бе избрала за голямата благотворителна вечер на голф клуба.

— В магазина ми стоеше идеално — жалваше се тя. — Само дето не можех да седна. Поне не, ако държа и да дишам.

Юдит, приятелката, залитаща по духовното, нямаше собствено предложение. Затова пък идеята за отричане на телесното с помощта

на мисловно въздействие силно я привлече.

— Постенето може да предизвика състояния на опиянение — оживи се тя. — Без никаква дрога.

— И на мен не би ми било съвсем излишно — потвърди Кики, която все още се бореше с килограмите след бременността.

И преди Каролине да си състави предложение за това, какво се крие зад ярко изразената активност на Ева, приятелката ѝ я изненада за втори път:

— Защо да не тръгнем веднага? Още другата седмица.

— А децата ти? — попита Каролине. Тя вече нищо не разбираше.

— Така или иначе, няма подходящо време — отсече кратко Ева.

Шестнайсет години Каролине полагаше усилия да я убеди, че въпреки семейните задължения трябва да се включва в годишната им екскурзия. Шестнайсет години тя увещаваше приятелката си да дава по-голяма самостоятелност на семейството си. И нима сега Ева щеше да се подчини на такова спонтанно решение? Никакви инструктажи, никаква подготовка? Никакво предварително готвене седмици наред? Никакви чаршафи с изписани указания, които да помогнат на семейството да преживее в кризисния период без мама? Никакво чувство за вина? Поведението на Ева беше толкова странно, че чак и другите вече го забелязаха.

— Ще оставиш Фридо сам с децата? Просто така? — смая се Естел.

— И майка си? — поде и Юдит.

От една седмица Регине лежеше в болницата със счупен крак и несчупим потенциал да опъва нерви. Разбира се, в болницата, където работеше Ева. Приятелките знаеха колко активно се грижи Ева за майка си.

Само Кики мълчеше. Макс ѝ беше пратил имейл. „Тя е йога“, пишеше той. Отдолу — снимката на една блажено спяща Грета. Беше легнала по корем. Пухкавите бебешки ръчички беше кръстосала пред главата си, коленцата свити, а дупето в памперса беше вирнато нагоре. Кики се развълнува. Никога не бе предполагала, че една бебешка снимка може да предизвика сълзи в очите ѝ. Макар че ясно се виждаше

къде се е настанила така уютно Грета: беше легнала по диагонал в едната половина на леглото на Кики.

— Аз съм „за“ скоростното започване на лечебното постене — заяви тя. — Няколко килограма по-малко, и ще мога спокойно да се вмести до Грета в леглото си.

— Кой е „за“? — апелира Ева за бързо решение.

Само за секунда във въздуха се вдигнаха четири пръста. В дъното Люк побърза да отвори бутилка шампанско. Неочаквано бързото съгласие, което традиционно биваше поливано с бутилка „Въов клико“, го изненада. През шестнайсетте години, откакто петте приятелки идваха в ресторанта му, спорът им относно дестинацията никога не бе продължавал по-малко от час. Каролине още не беше приключила с обмислянето. Нещо тук не се връзваше.

— Постенето не е подходящо за отслабване. Но за подобряване на хранителните навици и неправилния начин на живот е идеално — разясни Ева, сякаш на Каролине ѝ липсваха аргументи.

От съвместното пилигримско пътуване по пътя на Яков Каролине се учудваше на всичко, което правеха приятелките ѝ. Още по-изненадващо за нея беше собственото ѝ поведение. Но предпочете да не говори за това. Нито за странното предчувствие, което я обзе относно плана на Ева. Нито за ключа от хотела, който бе скрила в чантата си. Нито за мъжа, който я чакаше в Савоя. Вместо това тя кимна:

— Постене? Защо не? Нуждая се от пречистване на организма и отпускане.

[1] Верига магазини в Германия. — Бел.прев. ↑

— Завий — извика Ева. — Трябва да завиеш наляво. Наляво!

Десет дни след срещата в „Ле Жарден“ приятелките се отправиха към Ахенкирх. Дали щяха да пристигнат там беше под въпрос. Колата се стрелна покрай разклонението, без да намалява скоростта си. Каролине, която винаги когато приятелките бяха на път, седеше зад волана, натискаше яростно педала. Пътят не беше никак труден. Само че Каролине мислено беше още в Кьолн. Както и Кики, която най-накрая бяха поканили на интервю и тя щеше да се присъедини към останалите едва вечерта.

— Хотел-замък Ахенкирх. Петнайсет километра. Пишеше го — натякваше Ева.

Трите пропуснати отбивки и вечното хайде-пак-да-видим-къде-сме върху разгърнатата „Туристическа карта Дунав-Алтмюлтал Алианц“ ѝ лазеха по нервите, както и небесната отпускаща музика, която Юдит беше избрала като фон за седмичната им почивка.

— Изключете музиката и включете навигатора — разпореди се Естел. Тя погледна сънено изпод охлаждащата си маска за очи. — Животът е толкова прост, когато възлагаш на друг да свърши работата.

— Подарих навигатора на Филип, когато се разделяхме — отвърна Каролине.

Това беше камък в градината на този, който все още ѝ беше съпруг и който твърдеше, че вроденото му чувство за ориентация е по-добро от всякаква електроника. Филип знаеше как да заобиколи задръстванията на кръговото в Кьолн вечер след работа, как да избегне строежа на моста Северин или да намери затънтената хижа в Южна Франция. По-добре от Каролине и по-добре от гласа на навигатора, който с натрапчивото си „по възможност, моля, обърнете“ пречеше на концентрацията му. Филип не слушаше указанията и не обръщаше. Той имаше собствена представа за това, как да се ориентира в града и в живота си. Накрая не гласът на навигатора беше този, който провали брака на Каролине, а онази дълга редица жени, с които Филип се беше

отклонявал от пътя на брачната вярност. Балансът в живота на Каролине беше възстановен: тя беше успял и скандален адвокат по наказателни дела, майка на две пораснали деца, а след пилигримското пътуване — отново във форма. „Издръжлив е различно от жив“, гласеше една летяща фраза в професионалния им жаргон. Каролине трябваше да преосмисли много неща: Юдит, заради която всъщност бяха на пилигримското пътешествие, нежната, наскоро овдовяла женичка, нейна дългогодишна довереница и приятелка, я беше предала. Оказа се една от многобройните любовници на Филип. Същинското чудо от Лурд беше това, че приятелките преодоляха предателството на Юдит. За брака на Каролине не можеше да се каже същото.

„Ти се нуждаеш повече от помощ в ориентирането, отколкото аз“, беше казала тя, когато се разделяха, и сложи джипиеса на масата. И сега, на годишната екскурзия на приятелките, се мъчеше с добрата стара географска карта. Първо тръгнаха по магистрала А3 от Кьолн в посока Нюрнберг, после продължиха по А9 до отбивката към Алтмюлтал. Каролине трябваше да завие при Кипфенберг...

— Тук. Тук можеш да обърнеш. Защо не обръщаш? — извика Ева.

Каролине не беше в кондиция. С рязко движение тя насочи колата към „Панорамен паркинг Ахенкирх“.

— Защото оттук по-добре се вижда долината — излъга тя, благодарна, че може да използва този претекст.

Изгледът беше зашеметяващ.

— Като конструктор „Мерклин“ — извика Естел.

Силен вятър отметна косите им назад и есенните листа се завъртяха около ушите им. Сенките и светлините се стрелкаха над полета, гори и хвойнови дървета. В дъното на долината, закътани на завет, се виждаха реката и селото Ахенкирх. Къщи „Юра“ с плоски покриви се гушеха, плътно притиснати една до друга. От комините излизаше пушек и се губеше в пъстро осветените върхове на дърветата. Над тях се издигаха стръмни, причудливо изсечени мръснобели варовикови скали. На седловината бе разположена целта на тяхното пътуване: замъкът Ахенкирх. Шестстотин години

изпълнена с повратности история бе материализирана в потопени в зеленина, внушително дебели зидове от груб, сив камък, в зъбери и бойници, кулички и подобни на дворци пристройки. Една внушителна кула прорязваше бързо движещите се облаци.

— Не изглежда много уютно — отбеляза Естел.

Каролине позна по физиономиите на приятелките си, че и те възприемат пристигането си в замъка със смесени чувства. Отпускане, прочистване на организма, стопяване на мазнините: това беше целта на начинанието. Каролине се бе надявала да остави зад гърба си напрегнатото всекидневие. Седем дни без спешни имейли и телефонни разговори, без трудни клиенти и нетърпеливи съдии, без купища дела и извънработни дежурства, без пазаруване в последния момент от бензиностанцията, без семейни рождени дни, без кола, която да закараш на преглед, без голи електрически крушки у дома. Петнайсет месеца след раздялата с Филип те продължаваха да се люлеят с упрек от тавана на малкия ѝ двустаен апартамент и не спираха да ѝ напомнят фразата: издръжлив е различно от жив. Седем дни без мъже и без семейни задължения, без банкова криза, поевтиняване на еврото и реформи в управлението. За съжаление и без солидна храна. Като ще е постене, да е постене.

Каролине си го представяше като нещо много повече от просто една седмица въздържане от ядене, от сладки неща за душата и вечерното вино, което я приспиваше. Медитирането ти дава: време за себе си, време за приятелките, време за разговори и признания. Ако тя искаше да запази приятелството си с момичетата, трябваше да им каже за странния обрат, настъпил в живота ѝ.

— Такава внушителна панорама. А дори няма прилична кухня — въздъхна Естел.

— Какво ще кажете да си похапнем като за последно? — предложи Ева.

Каролине кимна. При вида на преbledнялото като платно лице на Ева тя разбра, че не е единствената, която трябва да признава нещо през идните дни.

8

Селото Ахенкирх излъчваше сънливост и уют. От 1235-те жители, които според сайта на общината трябваше да обитават Франконското гнездо, се виждаха само неколцина в ранния петъчен следобед. Пощальонът обикаляше по маршрута си, двама рибари стояха на брега на спокойно течащата река. Шамандурите съвсем леко се отместваха, толкова бавно течеше водата към Дунава. Закътано между две скални стени, в дъното на долината, спеше селото. Хлебарницата „Йодеф Фашинг“, в която освен печива се продаваха и зеленчукови консерви, пакетирани супи и вакуумирани колбаси, беше в обедна почивка, фризьорският салон „Гребен и ножица“ бе затворен. Една табела информираше, че екипът е в Мюнхен на едnodневен семинар във „Вела студио“, за да се запознае с тенденциите в изрусяването — кралско русо. По кривите селски улици, на които нямаше нито светофари, нито банкомати, няколко подчертано млади майки прибираха вкъщи за обяд децата си от детската градина.

— Ако изобщо има някакъв ресторант, то той трябва да е до църквата — каза Каролине и посочи към кулата с луковиден купол, която се издигаше над селските къщи.

Веднъж пристигнала в Ахенкирх, Ева загуби спокойствието си. Един глас все по-силно я предупреждаваше: какво ще стане, ако наистина намери баща си? Или още по-лошо: какво ще стане, ако не го намери? С какво разполагаше? С някакво мистериозно писмо, с текст на песен, едно име, три снимки и надеждата Регине да не я потърси междуременно от болницата.

„Регине не бива да научи за това“, беше наредила строго тя на единствения си довереник Фридо.

Ева се боеше от острия аналитичен ум на Каролине и любопитните въпроси на Естел. Искаше ѝ се да си остави отворена вратичка за бягство.

Тя си представи майка си в Ахенкирх. Дали си беше купувала сладкиши от хлебаря? Дали в салона „Гребен и ножица“ ѝ бяха направили помпозната прическа от снимките? Дали Регине е излизала нощем тайно през задната врата на кулата, за да се срещне с любимия си? Коя от къщите бе приютила тайната? Цветовете на фасадите варираха между матово бяло, бежово и охра, сякаш обитателите се бяха споразумели по никакъв начин да не бият на очи. Никъде не се срещаше крещящо синьо, натрапчиво червено, ни най-малко отклонение от добрия вкус като лилаво или пастелно. По-смелите бяха засадили в стари автомобилни гуми мушкато, бяха заковали железни прелетни птици по къщните стени или се бяха осмелили да си направят многотелен плет с пълзящи растения.

— Тук ми мирише на градински джуджета — изсъска Естел.

Ева я разбра какво има предвид.

„В Ахенкирх не се прави и крачка встрани“, шепнеха ѝ стройно аранжирани цветни лехи от градинките пред къщите. Тук всичко беше спретнато, порядъчно и поддържано. Как се вписваше Регине в тази среда? Това момиче, чиито очи блестяха така дяволито и жизнерадостно? Майка ѝ и до днес беше една особено неспокойна натура. Все беше в търсене на нови преживявания и приключения. Какво можеше да предложи село като Ахенкирх на един жаден за живот тийнейджър? Овехтялата дъсчена табела на общината говореше за твърде малко разнообразие. До съботното разписание на автобусите и стотиците ръждясали поставки за обяви висеше самотно един плакат на доброволческия пожарникарски отряд Ахенкирх, който канеше на отбелязването на четирийсет и шест годишнината от основаването си идната седмица. Четирите приятелки прекосиха селския площад със статуята на судетските германски бежанци по време на войната и се натъкнаха на група хора. Всички гледаха с нескрит интерес как пожарникарите опъват тежки, боядисани в синьо-бяло найлони върху стоманено скеле, което трябваше да се превърне в празнична шатра. Един по-възрастен мъж с бяла набола коса и набраздено лице стоеше върху църковния зид и стимулираше работата с една старинна църковна песен. Срещу гробището и църквата се намираше

единствената странноприемница в селото: „Дивата патица“. Старинният надпис на фасадата гордо съобщаваше, че тук се приемат гости още от 1500 година.

На Ева ѝ се искаше да си спестят по-нататъшните разходки из селото.

„Това е най-обикновено пътуване, беше казала възторжено тя на раздяла с Фридо. Какво толкова ще загубя? Най-много няколко килограма.“

В действителност обаче съзнаваше, че няма да ѝ е никак лесно. Нито свалянето на килограмите, нито търсенето на баща ѝ.

9

— Гарнитурата на шницела от дивеч? Само ориз? — изрева на стопанката от уютната стая с дървени пейки дрезгавият бас на пушачка.

На масата за постоянни посетители, където половин дузина пенсионери тъкмо обсъждаха политическата съдба на Областния съвет, коментираха резултатите от футболния мач и разнищваха брака на фризьора, внезапно настана тишина. В края на септември не всеки ден се случваше четири привлекателни жени да се объркат и да се отбият в района. Старите господа не искаха да пропускат важните неща.

— Без сос, ако обичате, и зеленчуците само задушени — плахо допълни поръчката си Юдит.

Тя се беше запасила с подходящите четива от своята езотерична книжарница веднага след срещата в „Ле Жарден“. Книгите носеха заглавия като „Удоволствие от прочистването на организма“, „Да се преродиш чрез пост“ или „Лечебно гладуване“. „Почивка за тялото, духа и душата“. Юдит бе научила от специалисти колко са важни старателната подготовка и постепенното ограничаване на храната още преди същинското постене. Ориз и зеленчуци беше идеалното съчетание за едно прочистване на организма.

— Аз ще си поръчам домашно приготвен ябълков щрудел — реши Ева, като пренебрегна унищожителния поглед на Юдит.

— Със или без щрудел? — осведоми се духовитата стопанка.

Дълбокият ѝ глас издаваше известна свадливост, а мимическите бръчки показваха, че е човек на удоволствията. Отказът и въздържанието нямаха място в живота ѝ. В „Дивата патица“ богатите на баластни вещества диетични храни като ориз, задушени зеленчуци и сурова храна служеха само за залъгване на глада.

— Вярно, че се казвам Кьорнер^[1] — шегуваше се стопанката, — но това не означава, че трябва да се изхранвам с такива работи.

— Роберта е опасна — прозвуча един глас от дъното. — По-добре човек да не се закача с нея.

Ева се обърна. Старецът с бялата четинеста коса и фотоапарата беше последвал приятелките в гостилницата. Той бе седнал на масата за постоянни посетители и си мърмореше нещо неразбираемо. Никой не се мъчеше да го разбере. А и той като че ли не очакваше някаква реакция. Мъжете на масата за постоянни посетители бяха на точната възраст. Всеки от тях можеше да ѝ бъде баща, мина през главата на Ева.

— Супа без подправки — поръча Естел.

Стопанката най-сетне разбра какво става.

— Вие сте от горе. От замъка — заключи тя.

Показалецът ѝ сочеше към средновековната крепост.

Гласът ѝ прозвуча така, сякаш това бе тежка болест за нея.

— Натам сме тръгнали — потвърди Естел.

Роберта остана доволна. Ходенето в замъка беше достатъчно обяснение за всяка вегетарианска или каквато и да е друга откаченост.

— Веднъж окепазен шницел от дивеч, веднъж салата от сурови зеленчуци, една картофена супа без топчета и една ябълка — резюмира тя без повече коментари поръчката на приятелките. За хората от горе важаха други закони, различни от законите за хората в долината.

Две момичета взеха от тезгяха сладолед за малките си деца.

— Явно бременността в тийнейджърска възраст е нещо като хоби в Ахенкирх — установи Каролине.

Естел имаше друго обяснение за ранното създаване на семейство:

— Хрумва ли ти нещо по-добро, което би могло да се прави тук?

— Да постиш — каза замислено Юдит. — Нали затова сме дошли?

Каролине машинално стрелна поглед към Ева. Само тя можеше да отговори на въпроса какво му е специалното на това провинциално местенце. Ала Ева се беше снишила под масата. Един кратък поглед бе достатъчен, за да се види как тя прибира скришом менюто в чантата си заедно със старинната кожена подвързия. Каролине не беше единствената, която я наблюдаваше. Когато Ева изплува над масата с

пламнало лице, блесна светкавица. Мъжът с четинестата коса ги снимаше, без да иска позволение.

— Остави гостите на мира, Емерих — сопна се Роберта на фотографа. — Съжалявам — извини се тя на приятелките. — Деверът ми не е много с всичкия си.

— Как се казва фотографът? — поиска да чуе отново Ева с отпаднал глас. — Емерих ли?

— Странно име — потвърди Юдит.

Сякаш в това беше проблемът. Но в кое всъщност? По-рано Каролине бе наясно с тези неща. По-рано беше омъжена за Филип, мислеше, че има хубав брак и живот, че държи работата и семейството си под контрол. По-рано беше преди петнайсет месеца. Тя се облегна назад и намигна съзаклятнически на Ева. Не се съмняваше, че тя ще им каже какво се случва. Когато му дойде времето.

[1] Kornen (нем.) — зрънца. — Бел.прев. ↑

10

Колко щеше да продължи това? Кики седеше на тръни. Четирите ѝ приятелки отдавна бяха пристигнали в Ахенкирх, а тя продължаваше да кисне в къолнския офис на производителя на порцеланови изделия Тагверк. Тринайсетото ѝ интервю за работа. Ако Хуберт Мол, в качеството му на художествен директор, не благоволяше скоро да я приеме, тя щеше да пристигне в Алтмюлтал посред нощ. Питаше се само в какво състояние. С празен стомах и недоспала. Кофти комбинация.

След два часа настройване и чакане вече можеше да влезе в светая светих — студен стъклен замък, в който съдовете за всекидневна употреба бяха изложени като истински произведения на изкуството.

— Работили сте във фирмата на моя приятел Йоханес Талберг — поздрави я Мол. — Егерс...? — Името ѝ беше на върха на езика му. — Кики Егерс.

Мол имаше вид на човек на изкуството. Тъмен костюм, тъмна коса с перчем, който постоянно трябваше да се приглажда назад, тъмни очи зад дебелите очила с черни рамки. Беше нисък и застрашителен. Кики се изплаши от най-лошото, когато Мол започна да рови в дълбините на мисълта си, за да си спомни къде е чувал вече това име. Очевидно без резултат.

— Я да видим на какво ви е научил Йоханес — каза накрая той.

Кики беше донесла не само папка със скици, но и няколко модела. Мол отстъпи крачка назад, за да разгледа по-добре проектирания от нея сервиз.

— Дизайнът е като симфоничен оркестър. Всичко е въпрос на синхрон — рече наставнически Мол и изпадна в дълбокомислено мълчание.

Кики се чудеше дали той наистина мисли за дизайна, или си представя, че е диригент, който определя темпото на оркестъра.

— Аз съм гъвкава. По отношение на такта и иначе — смотоледи Кики.

Толкова гъвкава, колкото можеше да бъде жена с шестмесечно бебе и мъж, незавършил следването си. И за двете бе предпочела да премълчи по време на интервюто. Все пак говореха за проекта ѝ, а не за семейното ѝ положение. От дванайсетте неуспешни интервюта тя беше научила, че никой не очаква от една млада майка да разработва добри идеи посред пелените. Мол не реагира. Той подробно разглеждаше кафеения ѝ сервиз. Прокарваше пръсти по ръбовете, опипваше вътрешната част, въртеше скиците в ръцете си.

— Тагверк не се занимава с обикновени съдове, а с изискани сервизи. Нашата летва е висока — натърти той.

Кики успя да потисне порива си да избухне в истеричен смях. Точно пък нисичкият Мол, който стигаше до деколтето ѝ, да говори за висока летва.

— Проведох многобройни практически проучвания, преди да се спра на тази форма — отвърна неопределено Кики.

Това не беше лъжа. Междувременно тя бе започнала да работи като сътрудник. Само че не в дизайнерската фирма на Йоханес Талберг, а на площад „Барбароса“ в „Кафе на крак“. Във франчайз веригите всяка по-низша дейност носеше гръмко наименование. Дори най-малкото кафенце се водеше „страхотно“. Само за мизерното заплащане на час кафеджиите не бяха измислили весело наименование. Кики беше телом и духом там. И въпреки това се опитваше да прави и нещо друго. Всяка вечер, когато Грета заспеше, а Макс започваше да се готви за изпит, тя се залавяше за работа. Беше се насочила към позната тема. Съдове за еднократна употреба. Пластмасовите чаши, които се използваша в бара, бяха основата на нейната серия съдове. Сервизът изглеждаше сякаш е от картон, но всъщност беше изработен от най-фин порцелан. Кики отливаше моделите специално за фирмата, в която кандидатстваше. Мол обаче подбираше неща за безброй универсални магазини. Той решаваше.

— Хубавият проект не струва, ако се появи в неподходящо време — прошепна Мол, като се премести по-близо до Кики.

Тежкият сладникав мирис на афършейв я блъсна в носа. Може би все пак трябваше да спомене в документите си за Грета и Макс. Синхронът не беше точно силната ѝ страна. Когато вазата, която бе

скицирала по време на поклонническото пътуване, бе пусната в производство, тя изхвърча от студиото на Талберг. Сред думите на Йоханес Талберг, предшестваци уволнението ѝ, не се беше появила думата Макс. Затова пък се казаха един куп неща за договора, за нужните на фирмата преструктурирания и се изказа голямо съжаление. „Талберг дизайн“ винаги уволняваше хората си с голямо съжаление. Проблемът на Кики беше, че разбираше шефа си. Всички съображения, които той имаше против връзката на първородния си син с жена над трийсет и при това негова служителка, бяха минали и през нейната глава. Докато не се наложи сърцето. И безразсъдството.

— Ще ви се обадя. Съвсем, съвсем скоро — прошепна Мол и задържа ръката ѝ малко по-дълго от необходимото.

По пръстите на Кики полепна гел за коса.

Синхронът ѝ не беше на ниво, пътят на кариерата ѝ — неравен, а банковата ѝ сметка — непогръдваща. Преди години беше получила първа награда на един пролетен празник на „Дойц“. Сешоар. Кики, която дотогава не беше продухвала и един перчем, остана разочарована. Сега сешоарът служеше единствено да успокоява болката от коликите на Грета. Синхрон определено ѝ липсваше. Но не и издръжливост. Кариерата ѝ щеше да започне, ако се отдалечи от нея. Ако трябва, и в Ахенкирх.

11

— *Отговорът не беше „не“* — четеше Ева.

Току-що бе пристигнал есемес от Кики, която ги осведомяваше за интервюто си.

— „Да“-то звучи иначе — отбеляза Юдит.

— Щеше ми се да имам оптимизма на Кики — рече Естел. — Като я слушаш, имаш чувството, че е на крачка от спечелването на лотарията.

Те вече бяха приключили с последното си хранене. Каролине отклони колата по тесен, стръмен горски път, в посока към седловината. С всеки метър губеше по малко от увереността си.

— Отдавна трябваше да сме там.

— „Ако мислите, че сте объркали пътя, има поне още петстотин метра.“ Така пишеше в упътването — успокояваше ги Ева.

Светлината на късния следобед проникваше през дърветата на тънки струйки, които като небесни прожектори падаха върху покрит с мъх камък, заплашително скално образувание или група гъби. Единствено дънерът на едно скоро отрязано дърво отстрани на пътя показваше, че в тази пустош живеят и хора от плът и кръв. Лицето на Естел все повече се издължаваше. Тук нямаше и следа от изискан туризъм. Нямаше дори улични фенери, нито будка, от която да си купиш пощенски картички покрай франконските наденици, сладолед и напитки. Както при Хензел и Гретел, пътят им навлизаше все по-надълбоко в гората. Студеният, влажен въздух проникна в колата. До едно обелено дърво имаше наклонен дървен кръст с пластмасови рози за повишаване на вниманието.

— Аз отдавна мисля, че сме объркали пътя — отбеляза Каролине.

— Паркинг — извика Ева.

Пред една полуразрушена стена бяха спрели няколко коли. Отзад се издигаше, вкопана в скалите, внушителната сграда на замъка.

— Още можем да размислим — рече колебливо Ева.

— Физическото предизвикателство дава на екскурзията ни точната подправка — каза възторжено Юдит и първа изскочи от колата.

Пътечка зад паркинга прекосяваше някогашните гробове на замъка. Отдясно имаше поляна, отляво — широка зеленчукова градина с оранжерия. Посред тиквичките и патладжаните към тях се спуснаха две притеснени индийски патици с високо проточени шии, играещи ролята на нещо средно между посрещачи и караул. Тяхното потресено, развълнувано бърбене извести на обитателите на замъка за новопристигналите.

Една порта със зловеща спускаща се решетка беше единственият вход към крепостта. Острите дървени греди и дебелите синджири, които я държах на мястото ѝ, бяха знак за готовност за отбрана и преживян сепаратизъм. Не приличаше на сърдечно посрещане на чужди гости. Приятелките неволно се сетиха за килиите за изтезаване, за влажните тъмници и душите на мъртвите, които се събуждат посред нощ. На внушителната сграда, в която бе портата, имаше желязна плоча с гравирани надпис.

— Тук пише за някакви палми и изкуствен сняг — предположи Естел.

— *Palma non sine pulvere* — прочете Ева.

— Без усилие няма победа — преведе Каролине.

— Мислех, че постенето е пасивно — пошегува се Естел.

Юдит беше по-запозната:

— Нали не искаш да изгубиш мускулите си, а само да изхвърлиш мазнините.

Стръмната неудобна пътека в замъка беше нещо като тренировка. От зъбците, портите и куличките на замъка се звереха с базедовите си изцъклени очи разкривени каменни муцуни. Те се плезеха подигравателно на посетителите, които се препъваха по неравната земя.

— И на мен ми е приятно — поздрави Естел голия каменен задник, който се дупеше насреща ѝ.

— Това са химери. Сложени са тук, за да пропъждат злите сили — обясни експертът-по-всичко-Каролине.

Вероятно беше научила наизуст пътеводителя на замъка. След стръмното изкачване пред тях се разкри гледката на малък вътрешен двор с ограда и кладенец, ограден от три страни от крепостта. Септемврийското слънце хвърляше сянката на зъберите върху каменния под. Сградите, строени през различните столетия, говореха за превратностите в миналото на замъка. Никъде нямаше и следа от живот. Чуваше се само стържещият звук от влаченето на четирите куфара, които подскачаха по каменния паваж.

— Ще видя дали мога да намеря някого — реши Ева на бърза ръка и каза на приятелките си да я изчакат при седящата около кладенеца група.

Искаше ѝ се на първата ѝ среща с Леонард Фалк да няма свидетели. От голямата порта заваляха възбудени гласове. Или това бяха нейни вътрешни предупреждения?

— Наистина ли си сигурна?

— Кой знае какво те очаква, когато стигнеш там?

— Може да са агресивни. Не се приближавай. Може да е опасно.

— Откажи се. Нямаш никаква представа какво те очаква.

Ева влезе предпазливо в коридора. Стараеше се да не вдига шум. Портата водеше към едно стопанско помещение в замъка. Дъсчена преграда отделяше преддверието от склада с уреди. През летвите Ева видя сцена, каквато си спомняше от мафиотските филми, които толкова се харесваха на най-голямото ѝ дете. Давид щеше да е очарован. В полумрака сновяха двама мъже с тиксо около една приклепнала фигура. Те овързваха човека, сякаш за да го превърнат в ръчен пакет, който да метнат в старата мелница под прикритието на тъмнината.

„Майка ти е ексцентрична и уморяваща. Сигурно обаче има основателна причина да мълчи досега“, беше казал Фридо. Защо не послуша мъжа си? Къде се беше навряла? Какво мислеха да правят тези хора? Твърде наивно бе от нейна страна да се впусне в „търсене на баща си“. Кой ѝ даваше гаранция, че ще бъде щастлива, ако се запознае с него? Сигурно е била мимолетна афера, безсмислена любов, отлетяла още на размъване? Ами ако сексът не е бил доброволен? Онзи, който увива хора в тиксо, очевидно е способен на всичко. Още преди да избяга, някой зад нея сложи ръка на рамото ѝ. Ева се вцепени. Дъхът ѝ спря. Беше твърде късно.

— Вие сигурно сте от кьолнската група — каза гласът зад гърба ѝ.

Ева се обърна внимателно. Подготви се да види дулото на пистолет само за да установи, че е гледала твърде много мафиотски филми.

— Леонард Фалк — представи се мъжът и ѝ подаде дружелюбно ръка. — Добре дошли в замъка Ахенкирх.

Изобщо не приличаше на мафиот. Нито пък на потенциален баща. Ева беше подготвена за много неща. За немощен стар човек, за дядо с треперещ глас и не съвсем с всичкия си, за беловлас старец, най-обичащ да разказва за Втората световна война. Този мъж определено не се вписваше в представата, която си беше съставила за своя родител. Беше спортен тип, приличаше на отшелник. Съвременен монах с къса коса. Наместо расо той бе облечен със сива плетена жилетка, сива риза и дънки. Краката му бяха обути без чорапи в мокасини. В ръката си държеше непохватно една газова маска от последната война. Ева гледаше втренчено този човек, сякаш стоеше лично пред призрака на замъка.

— Вие ли сте Леонард Фалк? — изтърси направо тя.

— Рицари с броня, алебарда и глава под мишница се появяват при нас само нощем. През деня ще трябва да се задоволите с мен.

Младежкият вид на Фалк я обърка. Колко годишен беше той? Приблизително колкото Естел? По-възрастен?

— Дадох на приятелките ви ключовете за стаите. Предполагам, че ще искате да се освежите преди началото на програмата. Освен ако нямате повече опит с гнезда на оси от нашия готвач. Ще бъдем благодарни за всякакви съвети.

Увитата жертва на убийците се изправи. Луничавият мъж с големите уши изглеждаше доста жизнен. Той бе пхнат в един бял гащеризон, чиито отвори бяха грижливо залепени с тиксо. Спортната му фигура го караше да прилича по-скоро на съкрушител на змейове, отколкото на пчелар, Фалк му подаде газовата маска.

— В тези случаи викаме пожарната — изграчи Ева.

— Те сега издигат празничната палатка — обясни Фалк. — Докато изтрезнеят, осите ще изядат гостите ни.

Готвачът си сложи маската.
— Как изглеждам? — прозвуча глухо изпод нея той.
— Като пришълец на обиколка около Земята — прецени го Фалк.
— Само една твоя стъпка, и с народа на осите е свършено.

„Този да е на шейсет години? Невъзможно“, дивеше се Ева. Тя влачеше куфара си по остърганите стъпала на витата стълба, водеща до втория етаж с отопляемите стаи. Приятелките бяха настанени в онази част на замъка, която по-рано е била отредена за рицари и благородни дами. Вече се бяха регистрирали на рецепцията. Естел си беше избрала луксозна единична стая с по-широко легло и стратегически удобен изглед към вътрешния двор, а Юдит и Ева — романтичния Наполенов апартамент в наблюдателната кула. Каролине, която щеше да дели една стая с Кики, при вида на цените взела спонтанно решение за двойната стая от най-ниска категория. Нея не я интересуваха нито романтика, нито луксът, а това, да не затруднява хронично притеснената си във финансово отношение приятелка, знаеше, че Кики от месеци спестява, за да не допусне отново да разчита на подаяния от приятелките си.

Но преди да се потопят в рицарската обстановка, те трябваше да замъкнат нагоре по тясната стълба чантите и куфарите си и да обсъдят въпроса колко годишен беше Фалк.

— На шейсет и две е — беше наясно Юдит.

Ева се смая.

— Във фоайето има една картина с надпис. Две хиляди и девета. Леонард Фалк за шейсетия му юбилей.

„Шейсет и две, кънтеше в главата на Ева. Шейсет и две.“ Това означаваше, че по времето, когато е била зачената, той е бил на възрастта на Регине. Шестнайсет! Това ли беше отговорът на въпроса й защо родителите й са се разделили? Нима тя беше продукт на една ранна тийнейджърска любов? Шестнайсет! Малко повече от годините на най-големия й син Давид. Той имаше мотопед, чисто нов смартфон и приятелка. В тази последователност. Как би могъл един шестнайсетгодишен да се грижи за семейство? Ева си представи как подлага осведомеността на най-големия си син на щателна проверка. Предпочиташе да си спести семейни отношения като тези, долу в селото.

Остъклените бойници, които бяха вградени в петнайсетсантиметровата каменна стена, позволяваха да се надникне във вътрешния двор. Фалк маршируваше начело на отряда за прогонване на оси в посока към кафенето. В ръка носеше подходящо смъртоносно оръжие: прахосмукачка.

— Шейсет и две — повтори Естел, която се беше присъединила към Ева. — Все ми е едно какво пие. Искам от същото.

— Абсолютно нищо не пие — заяви Юдит, която беше станала ревностна защитничка на въздържанието. — Редовното постене е най-добрият начин да имаш щастливи старини.

— Щастливи старини — изпръхтя Естел. — Звучи като вегетариански секс.

— Какви са тези безсмислици? — попита Каролине.

Юдит имаше непоправимата склонност не само да си купува книги за самопомощ, но и безрезервно да им вярва. Приятелките се радваха, че са преодолели периода, в който тя размишляваше на глас дали третото измерение има червена или синя аура.

— Ти избираш как да напредваш във възрастта си — нареждаше Юдит. — Не на стареенето. Да на жизнените старини. След една седмица постене ти не само ще се чувстваш с десет години по-млада, но и кожата ти ще изглежда така — поучаваше тя приятелката си.

— Това да не ти е Лурд — възрази ѝ Каролине. — Тук няма чудеса.

— Намирам, че звучи убедително — каза Естел. — Готова съм да повярвам на всичко, което ми обещава вечна младост.

Сигурно щяха да продължат да спорят, ако в този момент не бе настанала какофония от звуци, която сложи край на дискусиата им. И четирите телефона съобщаваха едновременно, че са получили есемес. Всички забравиха, че трябва да се отпуснат. Като че беше на живот и смърт, и четирите приятелки грабнаха апаратите си. Каролине първа намери своя.

— Есемес от Кики — събщи тя. — Да не я чакаме днес.

Нямам представа колко ще продължи, набираще съобщението Кики с една ръка. С другата държеше Грета, която, смучейки биберона си, възторжено се беше втренчила в белите облаци пред очите ѝ. В Рим белите облаци може и да са добър знак, но в Бавария те са част от пейзажа. А когато се образуват в резултат на излизаща изпод капака на мотора пара, това не вещае нищо добро. И то най-вече ако става въпрос за твоята кола, която току-що си натоварил за екскурзия. Планът беше Макс и Грета да спят в „Дивата патица“. Така Кики щеше да може да се включи в програмата по постенето, а в свободното си време да отскача да види семейството си.

— Едва ли е нещо сериозно — отричаше Макс очевидното. — Досега колата никога не е зацикляла.

Подаръкът му по случай завършването на гимназията, още тогава втора употреба, отдавна бе преживял най-добрите си дни.

— Гарнитурата на главата на двигателя — беше казал Цекерия от „Бутик“.

По принцип той продаваше булчински и официални рокли, които превръщаха всяка жена в пастелно бяла сметанова целувка. Съвсем различната област, в която работеше, не му пречеше да има компетентно мнение.

— При този модел винаги е от гарнитурата на главата на двигателя.

— Залагам двайсет и пет долара, че е от съединителя — възрази един фалцетен глас.

Миро, накиченият със златни синджири собственик на бюрото по залагания на ъгъла, където всяка събота кротко се събираха сърби, хървати, босненци и словенци, за да се обзалагат за изхода от футболните мачове, беше на друго мнение.

„Айгелщайн не е място за младо семейство“, мърмореха свекърът и свекървата ѝ, когато двамата с Макс се преместиха в славеция се с не добро име квартал зад къолнската гара. Всъщност не

само кварталът, но и новото жилище беше труден за преглъщане хап. Банята с плочки с цвят на кафе и наченки на мухъл за последно бе виждала ремонт през седемдесетте, а душът беше направо за музея. Ронещата се мазилка бе дала възможност на поне четири смени наематели да поставят ковъори по свой избор. Кики гледаше само ниския наем и възможностите за преустройство, които даваше жилището. Айгелщайн си имаше свое собствено очарование. И някаква особена сплотеност. Междувременно около колата се бе събрала цяла тълпа от компетентни помощници. Които бяха единодушни само за едно:

— С това нещо няма да стигнете далеч.

— А колко струва едно уплътнение на главата на цилиндъра? — попита Кики.

— Само материалът е триста — изказа предположение Цекерия. — А после и за труд ще ви вземат. Трябва да се извади горната част на двигателя, да се спре студената вода, да се сложат нови зъбчати ремъци и обтегателни ролки...

Кики спря да слуша по-нататък какво ѝ говори съседът турчин. И това, което вече чу, беше достатъчно да взриви плановете ѝ за екскурзия в Алтмюлтал. Месеци наред тя беше заделяла пари. Кога центове, кога няколко евро, веднъж дори десетачка. За първи път Кики можеше да се присъедини към годишната екскурзия на приятелките, без да взема назаем от Естел.

„Човек никога не знае откъде ще му изскочи късметът“, успокояваше се сама Кики. Понякога трябва да тръгнеш от нулата, за да стигнеш далеч. Изобретателите на порцелана в действителност са били пропаднали алхимици, бащата на самозалепващите се листчета е трябвало да измисли универсално лепило, тефлонът е бил предвиден като охлаждащо средство за хладилници, виаграта — като лекарство за сърце. От Сони е излязло нещо едва когато са се провалили с котлоните за готвене на ориз. Дори Стив Джобс е бил изхвърлен от Епъл, преди да го канонизират.

— Може пък утре да срещна някой богат инвеститор в Кьолн — шегуваше се Кики, макар да ѝ идваше да ревне.

— Ще пътуваме с влака — отсече Макс.

Вместо отговор тя отвори капака на багажника: три куфара, адаптирано мляко, шишета, биберони, играчка, бейбифон, чашки,

лъжички, подгряващи чинии, памперси, дрехи, които да стигнат за осем дни. Кики се беше подготвила за внезапно застудяване, тропическа жега и бедствен глад.

— Ти ще тръгнеш с влака — реши Макс. — А ние с Грета ще дойдем веднага щом колата се оправи. Ще го уредим.

Кики изпрати гореща молитва към небето. Тя се молеше моделите ѝ да се окажат достатъчно добри, за да си намери по-добре платена работа. И за един влак, който да я закара навреме в Алтмюлтал.

— През цялото време имах усещането, че вече съм била на това място — извика Юдит.

Помпозната рицарска зала се простираше по цялата ширина на втория етаж в централната сграда. Юдит беше изпаднала в еуфория. Още преди да се отвори с железен лост тежката дъбова врата с бронзови фигури тя знаеше какво да очаква:

— Многобройните прозорци, полилеите, кървавочервените текстилни тапети. Всичко това беше във въображението ми — възторжено описваше Юдит.

Рицарската зала, в която щеше да се състои въведението в седмицата на постенето, гледаше към долината, където склонът водеше право към бездната. Тук горе човек беше далеч от настоящето с неговите изкушения и примамки. До грубите скални стени на залата бяха поставени кръстосани копия, в една ниша двама рицари в доспехи стояха безмълвно на пост. Само избледнелите лиани по стените показваха, че тази зидария някога е била в окаяно състояние.

Юдит бе покорена от атмосферата на залата.

— Усещам хората, които са живели тук — шепнеше тя. — Виждам ги пред себе си: благородни ловни дружини, рицари, непорочни девиси се събират на пиршество. Свири лютня, от фенерите капе пчелен восък, масите са отрупани с димящи гозби, слугите донасят глигани на сребърни подноси...

— Това не е дежа вю — каза Естел. — Това са халюцинации, предизвикани от глада.

Скромната вечеря, която им бе предложена преди един час в семплата трапезария на партера, се състоеше от сурови зеленчуци и вода и не можеше да задоволи нуждите на стомасите им. Юдит бе имунизирана срещу хумора на Естел. Тя си държеше на своето:

— Може би в предишния си живот съм била съпруга на благороден рицар.

Естел пък беше сигурна, че не е била дори от свитата на господарката на замъка. Тя не знаеше дали и сега иска да бъде. Видя изкусно изработените брокатени кресла, покрити с червено-златисто кадифе, разположени за групата в средата на рицарската зала, и усети истинска паника. Петнайсет стола преброи тя, на седалките на тринайсет от тях имаше информационни карти с името на всеки. Задушевният полукръг на столовете даваше да се разбере, че участниците в септемврийския курс ще правят всичко заедно.

— Хаген Зайфритц — изрева един глас. Пред тях се изправи огромен човек с внушителен глас. — Хаген Зайфритц. С Т и Ц накрая — представи се той и се засмя гръмогласно.

Сигурно десетки години използваше тази шега. Той хвана с двете си огромни ръце нежната десница на Юдит и я разтърси така здраво, сякаш искаше да ѝ направи вибромасаж. Естел вдигна сдържано ръка за поздрав.

— За вас двете — Хаген — рече свойски той.

„Можем да се запознаем със симпатични хора“, беше казала Юдит, преди да влязат. Приятелките бяха наясно, че тя има предвид мъже. Желатели да се обвържат лица от мъжки пол, ако трябва да сме точни. Юдит не криеше, че най-голямото ѝ желание е да си намери нов партньор. От много време тя търсеше у всеки мъж Джордж Клуни или поне потенциален кандидат за женитба. Но при вида на Хаген Зайфритц лицето ѝ се изопна. Един бърз оглед на посетявата група показа, че алтернативите никак не са много.

— Явно жените са по-склонни към въздържание — предположи Естел, когато рицарската зала започна да се пълни.

Десет жени и трима мъже, преброи тя, от тях един, който делеше с дамата до себе си не само обща фамилия, но и предпочитанието към анцузи с неонов цвят. До двойката съпрузи седеше мълчаливо, с изправена като свещ стойка, мъж с посивели коси, с блейзер и вратовръзка.

— Офицер — прошепна Юдит.

Естел беше на друго мнение:

— Финансов чиновник, повишен в длъжност. Сух и постоянно наведен, за да отегчава слушателите с обосноваването си мнение.

Играта на предположения ѝ се стори забавна.

— Суфлорка в операта — предположи Естел и скришом посочи към една дама около шейсетте, която бе обгърната от някаква артистична аура.

Всичко в тази жена беше голямо. Лицето, яркочервените устни, пищните телесни форми. На огромните ѝ гърди висеше също така огромна верижка с кварцов камък в сребърен обков. Дамата носеше под мишница един астматичен дакел, отговарящ на името Елиът. Не беше ясно кой от двамата участва в постенето. Естел се боеше, че дакелът всеки момент може да се пръсне в буквалния смисъл на думата. Жената, както и кучето имаха вид на алкохолици. Налято тяло, тънки крака и хронично лошо настроение.

— Тази има магазин за вълна на пешеходната зона с подправките — предложи Юдит.

— Оригинално. — Тук бяха на едно мнение.

— Както и тази. — Тя посочи крадешком една гледаща мрачно жена около петдесетте със строг сив кок. — Тази е някоя Наташа — прецени я Юдит.

— Израснала в Украйна — допълни Естел. — Преподава в Большой театър, докато не получава покана за втора примабалерина в Щутгарт. Сега живее в Юберлинген с третия си съпруг, който носи конска опашка, много по-млад е от нея и ѝ изневерява.

— Май има пари — предположи Юдит. — И персонал.

Една облечена в мишесиво трийсетгодишна жена постоянно кръжеше около предполагаемата балерина, намести ѝ стола, донесе ѝ едно сако, документите от семинара, чаша вода. Примабалерината не ѝ благодареше. Казваше само най-необходимото.

Кръгът се запълни от нервозна жена около четирийсетте, която сложи внезапен край на обзалаганията им.

— Симон, секретарка, неомъжена — представи се тя. — Живея с двама персийци. За съжаление персийците са котки — изкиска се тя. — От залъка си отделях, за да спестя пари за тук — добави шепнешком, като не разбираше какво толкова странно намира в това Естел.

Симон беше нисичка и вятърничава. За да спечели няколко сантиметра височина, тя полагаше неистови усилия да балансира на

високи токове и беше вдигнала високо къдравата си коса. Не спираше да мотае около пръстите си немирните кичури, които, подчинявайки се на гравитацията, падаха по раменете ѝ.

Фалк влезе в помещението. Всички разговори мигом се преустановиха. Господарят на замъка откри заседанието с виц:

— Как се нарича денят, в който започват всички пости? — попита той и плъзна поглед над публиката. — Утре. И преди утре да стане днес, ще се позанимаем с малко теория.

Каролине се стрелна последна през вратата. Оставаха още два празни стола. Кики бе решила да пътува с нощния влак и щеше да пристигне едва на закуска. Но къде се бавеше Ева?

— Сигурно говори по телефона със семейството си — сви рамене Естел.

Фалк не се трогна от това. Той дойде навреме и започна навреме.

— Неправилно хранене, алкохол, никотин, вредни емисии. Твърде много тормозим телата си — говореше той.

Старите греди скърцаха под краката му, докато сновеше нагоре-надолу.

— В същото време ни е присъща способността да се въздържаеме. Неслучайно постенето играе важна роля в много религии. То обединява християни, мюсюлмани, евреи и индуси. Всеки девети пости по религиозни съображения. А напоследък и тези, които не са вярващи — каза той и така изненадващо погледна към Каролине, че дори свикналата на провокации адвокатка сведе поглед.

Фалк направи пауза, за да погледне всеки участник в очите. Толкова дълго, колкото е нужно, за да бъде почувстван лично този поглед. Очевидно съзнаваше своето въздействие. Единственото, което не се връзваше в образа му, бяха босите крака в кожени обувки.

— Древните египтяни са вярвали в постенето, в Библията то се препоръчва, дори индианците постят, когато трябва да вземат важни решения, за да бъдат те добри и правилни. Постят и нашите примери за подражание.

Някой вдигна ръка. Жената с анцуга поиска думата.

— Госпожо Айзерман... — подкани я да говори Фалк. Той държеше на официалното обръщение. Не приемаше обичайното за

терапевтичните групи говорене на „ти“.

— Няма ли да се представите по-подробно? — попита госпожа Айзерман.

Фалк отговори бързо и дръзко:

— Какво имате предвид? Семейно положение, автобиография в табличен вид, данъчната декларация? Жена ми, дома ми, колата ми, яхтата ми?

Госпожа Айзерман се задъха.

— Точно за тези неща няма да говорим тук. Нали целта е да се освободим от това, което е било вчера.

— Като че ли се намирам в някоя секта — прошепна Каролине.

Хаген Зайфритц се сви в стола си. Той бе използвал времето, през което чакаха в рицарската зала, за да разкаже на всички как е направил цяло състояние от копаене на гробове, как кара джип, внос от Америка, как може да си позволи без никакви проблеми една каса „Шато Латур“ и как е инвестирал милионите си в Югоизточна Азия. „Единственият пазар, от който все още може да се спечели нещо.“

Лечебното гладуване — и относно него той нямаше никакви тайни — далеч не било негова идея. „Моят лекар ме увери, че следващият гроб мога да изкопая за себе си, ако продължавам да съм редовен клиент на месаря.“ Гръмогласният смях на Зайфритц даваше ясно да се разбере, че ако питат него, то животът и стомахът му са си съвсем добре.

— Предстои ни да прекараме осем дни заедно — настояваше госпожа Айзерман на въпроса си, — така че е редно човек да знае с кого си има работа.

— Отнася се и за участниците — допълни мъжът ѝ и се озърна за одобрението на останалите.

— След като вече сте дошли, оправяйте се както можете — предложи Фалк. — За няколко дни ще ви дойдат други идеи за това, кое е важно и ценно като информация за живота ви. Дотогава разчитайте на интуицията си.

— Ние постим вече четиринайсети път. В Бад Пирмонт винаги се представяхме едни на други — опита още веднъж госпожа Айзерман.

— Учители. И двамата — прошепна Естел на Юдит. Беше много доволна, че предположението се оказа вярно. Но го запази за себе си.

— Всички имаме нужда да оставим познанствата зад гърба си...

— Ние сме тук, защото постенето ни се отразява добре — прекъсна госпожа Айзерман Фалк. — Работим във Фулда като учители. Професионално училище. Голямо текучество. Много проблеми. Отпадане от училище, наркотици, насилие...

Естел тайничко си писа червена точка. Руската балерина изстена. Суфльорката Валкюре изкриви лице, сякаш и без това е очаквала седмицата да мине ужасно, а Хаген Зайфритц се бореше с дрямката.

— Вие сте начинаещи — повиши глас Фалк и даде да се разбере, че счита въпроса за приключен. — Ние всички сме начинаещи. Всеки ден. За това става въпрос. За началото.

— Имах добро предчувствие още щом Ева предложи да дойдем тук — прошепна Юдит в ухото на Естел.

Естел видя замечтания ѝ поглед, залепен за устните на Леонард Фалк. Юдит вече си беше избрала фаворит сред мъжете.

Каролине беше впечатлена. От Фалк. От непринудеността, с която водеше въведението. От концепцията на лечебното гладуване.

— Постенето е като разчистване на собствения дом от непотребни вещи. Нещо като седмица за почистване на тялото и душата — обясняваше той. — Постенето оставя празнина и така подготвя помещението за новото.

Изхвърлянето на непотребното, беше прочела Каролине, не е понятие от науката за храненето. Макар че звучи логично. Съзнателното въздържание отваря гледката към собственото ти богатство. Като храна и като възможности. По време на пилигримското пътуване Каролине беше научила, че между небето и земята има много повече, отколкото чистата логика може да обясни.

— Постенето е обновяване — уверяваше Фалк. — Ново начало, изхвърляне на баласта и недопускане вече да ни напада това, което идва отвън. Броячът се наглася на нула. Ние се свиваме, за да се пръкнем в нова кожа.

Офицерът ревностно си записваше. Каролине се двоумеше. Възможно ли беше за една седмица да захвърли греблата? С почистване да върне биографията си на нула? Ново начало?

— През първите три дни тялото пренастройва храненето „отвътре“ — говореше Фалк. — Това може да бъде съпътствано от неприятни ефекти. Не се учудвайте, ако получите главоболие. Пулсиращо чело, ниско кръвно, кожни реакции, лошо настроение — всичко това е напълно нормално. Отровните вещества се разтварят и си търсят вентил.

Фалк не спираше да хули шлаката и отровите, изхвърлени от организма с постене.

— Ако ей сега умра, не ми се полага гроб, а особен вид сметище — изкоментира сухо Естел.

Групата избухна в смях. Приятелките също. Най-силно се смееше Зайфритц-с-Т-и-Ц. На него му трябваше една добра шега и

отново беше свежар. Той възторжено потупа Естел по гърба.

— Бива си те — похвали я той.

— Постенето е шест дни, на седмия започваме постепенно захранване.

— Вече си мечтая за деня, в който ще напусна замъка, облечена в костюма на „Шанел“ — въздъхна Естел.

Преди това имаше нещо, което накратко наричаха „Край на поста и завръщане“.

— Вероятно всеки от нас трябва да застане под някой зъбер и да ни поливат със злато — каза тя, предвид предполагаемата сума, която са дали за седем дни оскъдна храна.

Завръщането означаваше, че може отново да се яде. Който искаше, можеше да покани за последната вечер свой гост в замъка.

— Не е за моя крал на аптеките — добави Естел.

И после стана сериозно, Фалк ги призова да гледат на постенето като на универсална концепция и да оставят в кабинета всичко излишно: телефони, ключове за кола, лаптопи, работата, която са си взели. Юдит първа си остави телефона.

— Разбира се, тези неща са на ваше разположение по всяко време — обеща Фалк. — Мярката се налага само за да послужи като последен препъникамък към опита ви да ги използвате.

Юдит щракна на лицето си очарователна усмивка, сякаш едва сега разбра смисъла на начинанието.

— Това беше теорията. За практическата част ще ви предам в ръцете на жена си. През седмицата с вас ще бъде Беа Зенгер.

Долната челюст на Юдит увисна. При тези думи една фигура изплува от тъмния ъгъл. Беа Зенгер беше в края на трийсетте, висока и слаба. Със средно дълга тъмна коса на черта, прави дънки, бяла блуза и сива жилетка. Беше облечена спретнато и семпло. Беа се огледа на всички страни.

— Радвам се, че сте решили да поемете този риск — поздрави тя събралите се.

Нищо по нея не беше натрапчиво: нито излъчването, нито цветовете, в които бе облечена, нито дори гласът ѝ. Тя говореше тихо, кротко и въпреки това имаше нещо решително.

— Най-напред да разгледаме дневния ред — предложи Беа.
Каролине погледна неспокойно към празния стол.
— Но какво става с Ева?

Трябваше да върви бързо. Много бързо. Ева беше изчакала приятелките си да отидат на уводната сбирка. Едва когато коридорът утихна, тя се осмели да извади от чантата си подвързаното с кожа меню. Не без да обещае в гореща молитва да върне скъпия предмет на собственика му на връщане от пътуването.

Ева трескаво започна да разлиства. Предлаганото от „Дивата патица“ не я интересуваше: прясно от пазара, франконски хлебчета, препоръки за леко гладуване, риба и месо. Менюто беше допълнено с хроника на заведението. Последните две страници описваха и илюстрираха какви възходи и падения е преживяло и изстрадало семейство Кьорнер. В семейната хроника се изброяваха не само приятните събития като получаване на разрешително за приготвяне на бира, получаване на пощенски клон, преустройство на сградата, но и многобройните нещастия и удари на съдбата: смърт, нелепи злополуки, болести и войни бяха поискали своя кръвен данък. През поколенията силни жени ръководели гостилницата. Но Ева не беше склонна да се задълбава в превратната история на Кьорнер. Интересуваше я собственото ѝ минало. И по-точно една снимка от шейсетте, на която беше семейството на стопаните. В средата седеше мъж с огромен корем и муцуна, и собственически увил ръка около млада жена. Не беше трудно да се разпознае в нея стопанката Роберта, която им сервираше днес. Пред двойката съпрузи стоеше момиченце. „Вечерта преди големия пожар. Тържество по случай 1 май 1965 г. Последната снимка на Вили Кьорнер“, гласеше надписът под снимката. В хрониките можеше да се прочете, че Вили е загинал по време на пожара. Ева грабна от куфара груповата снимка с Регине и сравни. Абсолютно същата снимка, същата композиция. Сигурно за първи май всички са ходили до „Дивата патица“ да се снимат. Снимката бе

направена от, така пишеше в съдържанието, Емерих Кьорнер. Чалнатият човек от съседната маса.

— Регине е снимана на първи май хиляда деветстотин шейсет и пета година по време на селското тържество. Е, и?

От страх да не бъде заловена от другарката си по стая Юдит, Ева реши да се обади по телефона извън района на замъка. Оказа се неоченимо предимство, че крепостта е толкова разчупена: навред имаше тихи местенца и скрити ъгли. Тук навън Ева можеше да разкаже необезпокоявана на Фридо за резултатите от проучванията си.

— Намерих фотографа — рече тя. — Някой, който е познавал Регине. Малко е чалнат.

Фридо беше слабо впечатлен от детективските находки на жена си.

— Това ли е всичко?

Гласът му звучеше раздражено. Нищо чудно. В петък вечер той стоеше на опашката пред един ресторант на самообслужване и крепеше заедно с чантата за лаптопа и документите поръчките на трите деца. Четвъртото дете беше отказало дори да стъпи в ресторанта.

„Аз съм вегетарианка, бе заявила категорично четиринайсетгодишната Лене. От миризмата на месо стомахът ми се преобръща.“

„Ами кренвиршите миналата седмица?“, беше възразил Фридо.

„През пубертета човек непрекъснато се променя“, беше обяснила Лене на несъобразителния си баща и бе отишла да прави гладна стачка пред вратата. Сега още седеше там. Въпреки че ръмеше.

Моментът беше един от тези, в които Фридо се питаше защо някой би искал да е баща. А защо на някой почти петдесетгодишен пък му е притрябвал такъв, това също му беше непонятно.

— Когато намеря баща си — продължи Ева по телефона, — ще подновим брачните си клетви. На тържеството ще поканим Шмиц и групата му. Като истинско семейство.

— Не бива да очакваш твърде много — предупреди я Фридо, докато Анна крещеше в другото му ухо.

— Тати, ама аз не искам хамбургер Роял, а Биг тейсти бейкън.

От другата страна се чуваше Давид, който не бил искал средна фанта, а голяма кола, но без лед, а Фридо младши се нуждаеше от бащиния съвет, за да реши дали да си вземе Флъри микс или млечен

шейк. И всичко това едновременно. От другата страна на линията изведнъж стана тихо. Ева не каза нищо повече.

— В „Макдоналдс“ сме — призна си направо Фридо.

Без извинения, без увъртания и заобикалки. Нямахте смисъл Ева да готви предварително и да съставя списъци. Той се справяше с домакинството по свое усмотрение — другите могат да готвят по-добре, бърсането на прах е излишно, а прането няма нужда да се сортира в седемнайсет подгрупи и да се пере на осем програми.

Фридо се ограничаваше до сортиране в два купа, разделящи прането горе-долу наполовина: в единия куп слагаше много мръсните, а в другия — по-малко мръсните дрехи.

— Как мина с Фалк? Разкри ли се? — отклони темата той.

— Да. Не. Не точно. Още не — пелтечеше Ева. — Не посмях да заговоря за това — добави тя.

Фридо беше човек, който си служи с цифри. Жените и тяхната логика надвишаваха способността му да разбира.

— Ако няма да му кажеш коя си, защо изобщо отиде там?

— Какво трябва кажа? Според теб? — кипна Ева. — „Преди двайсет години сте писали писмо на майка ми. За жалост майка ми е със счупен крак. Затова дойдох аз. А, и между другото: възможно ли е да съм ваша дъщеря?“

— Не е нужно да го правиш, Ева. Никой не те принуждава.

— Преди да изкажа това предположение, искам да науча повече за Фалк. За живота му. За семейството му. Нали човек трябва да знае с кого си има работа. Представи си, че някоя жена внезапно се появи на вратата ни и заяви, че е твоя дъщеря.

Фридо изстена. Самата мисъл за още едно попълнение в семейството му беше непоносима:

— Достатъчни са ми четири деца и една тъща. Регине три пъти ми звъня.

— Измисли нещо — прогони неприятната тема Ева.

— Тя подозира, че нещо не е наред.

— Майка ми дълго вярваше в НЛО. Няма да е трудно да я убедиш, че съм заминала спонтанно на курс по лечебно гладуване. Просто така. Без специални приготовления.

— Познаваш майка си.

— Не. Ни най-малко — възрази Ева. — Бродя из Ахенкирх и се опитвам да си представя Регине. С куп деца под негова опека и един таен любовник.

Ева притаи дъх. По асфалта отекваха токчета. Чу се шепот, последван от потиснат смях. Вече не беше сама. Тя внимателно се наведе напред и откри, че не е единствената скатаваща се от уводния урок. В матовата светлина на уличните лампи Ева позна Каролине.

— Благодаря за милия поздрав в куфара ми — изкиска се тя. — Много мило от твоя страна.

Ева от месеци не беше виждала приятелката си толкова безгрижна. Историята с Филип се беше вкопала като дълбока бразда около ъгълчетата на устата ѝ. Но сега тя изглеждаше много спокойна.

— До петък има само още няколко дни — шепнеше Каролине.

Ева отдавна подозираше, че в живота ѝ има нова любов. За разлика от Юдит, която предпочиташе да разисква надълго и нашироко дилемите си пред приятелките, Каролине сама се оправяше с проблемите си.

— Просто ще кажа на Регине, че си в Ахенкирх. Може би това ще я накара сама да проговори — чу Ева гласа на Фридо от телефона.

— И дума да не става. В никакъв случай. Нищо не прави — извика тя толкова силно, че Каролине я забеляза.

— Ще ти се обадя — сбогува се набързо Каролине.

— А на Регине какво да ѝ кажа? — викаше Фридо в слушалката.

Но Ева вече беше затворила.

Мозъкът е забележителен орган. Работи безукорно. Докато не изпаднеш в ситуация, при която става въпрос за емоции. Чувствата обезсилват логиката и здравия човешки разум.

— Понякога в офиса злоупотребяват с търпението ми — извини се Каролине.

— Познаваме се от седемнайсет години — каза Ева. — Винаги си била слаба лъжкиня. А и още нямаш опит в това.

— При нас постъпи случай на двойно убийство. Разчистване на сметки в публичен дом.

— Работата в офиса никога досега не ти е пречила да бъдеш перфектно подготвена — прекъсна я Ева.

Каролине мълчеше.

— Онзи мъж от сляпата среща ли е? — попита внимателно Ева.
— Която ти беше уредила дъщеря ти?

— Франк. Виждала съм го само един-единствен път — засмя се Каролине.

— Понякога това е достатъчно — каза Ева. — Кой днес има време за бавно опознаване на нови хора. Дори Бюрото по труда напоследък урежда срещи по бързата процедура между работодатели и безработни. Получава се.

— Не и при мен — рече Каролине.

— Стига и ти. Преди малко в коридора се срещнах с някакъв господин Айзерман и веднага разбрах, че не мога да го понасям.

— Хайде да влизаме — опита се да се измъкне Каролине. — Трябва да предадем и телефоните си.

Ева не посмя да задава повече въпроси.

— Има един човек, който заслужава да научи първи — добави Каролине.

Ева кимна. Не разбираше защо приятелката ѝ все още придава такава важност на бившия си. Тя беше срещнала Филип преди няколко седмици. Ръка за ръка с една блондинка. Междувременно, така говореха злите езици, той живееше с друга. В старото жилище на Каролине. Може би затова на приятелката ѝ й беше толкова трудно да произнесе името му.

— Още свиквам — добави Каролине, — също като теб.

Ева наведе превантивно глава. Каролине беше известна с това, че разкъсва свидетелите в съдебната зала с разкостващи въпроси, а тя се боеше, че не е готова за кръстосан разпит.

— Допускам — продължи Каролине, — че има причина толкова да настояваш да дойдем в Алтмюлтал и да свиеш менюто.

Ева се бореше със себе си. Този въпрос я върна във времето, когато беше единственото извънбрачно дете в класа. Ужасно се срамуваше. Така и не се осмели да признае пред някого колко силно копнее да има баща. Сякаш искаше да предпази Регине. И днес, вече над четирийсет, тя се боеше да не ѝ се присмеят. Още не беше готова.

— Ако мога да ти помогна — каза предпазливо Каролине, — стая номер трийсет и четири. Почукай три пъти. Ще бъда на твое разположение по всяко време.

Ева се хвърли на врата ѝ.

— Да почукам три пъти. Ти също. Ако искаш да говориш.

Приятелството я обгърна като топла завивка. След толкова много години заедно двете се разбираха една друга без много думи. За съжаление това не се отнасяше за Естел. Дискретността и мълчанието не бяха силните ѝ страни.

— Какво се мотае там? В рицарската зала всички чакат вас — отекна гласът ѝ.

Тя имаше шесто чувство за скрито-покрито. Еркерна стая в отопляемата част на замъка, която Естел си беше избрала по стратегически съображения, предоставяше изглед към целия вътрешен двор.

— Тайни? — извика тя без заобикалки отгоре.

— Естествено — извика и Каролине.

Ева пък поклати глава.

— Стига.

Естел не се мръдна от поста си. Каролине подозираше, че въздържането от силна храна ще бъде най-малкият проблем, с който приятелките трябва да се справят през следващите седем дни. Седмицата в Ахенкирх се очертаваше да бъде интересна.

Каквото си пожелаеш първата нощ, прекарана в чуждо легло, ще се сбъдне. В оскъдно мебелираната рицарска стая Каролине повече от всичко желаше най-после да заспи. Полунощ, дванайсет и петнайсет, един часът, един и половина, един и трийсет и три: минутите се точеха едва-едва. Вятърът шумолеше в дърветата, клоните пукаха, листата шепнеха, нощта беше безкрайна. Каролине се обръщаше ту на лявата си страна, ту на дясната, после пак на лявата, отвиваше се, след това пак се завиваше. Отваряше прозореца, затваряше го, светваше лампата, загасяше я, после пак я светваше. Започна да разлиства отегчено един пътеводител за Алтмюлтал. Липсваше ѝ обичайният за големия град шумов фон: гласовете на прибиращите се от нощни разходки, шумът от моторите на паркиращите коли, далечният грохот на трамвая, полицейските сирени, които можеха да те заблудят, че си наред инцидент. Там, където пулсираше животът. Тук горе в замъка тя беше захвърлена при самата себе си. Усети паника. Щеше ли да издържи една седмица без ядене? Каролине беше от едно поколение, което никога не е преживявало глад. Тя не знаеше какво е това. Само да можеше да заспи. Тишината я изнервяше. Голямото легло я изнервяше. Нервността я изнервяше. У дома можеше да се разсее с филия хляб, чаша червено вино и превключване на каналите по телевизията. Каролине знаеше по коя програма може да се намери нещо що-годе поносимо, без голотии, в два през нощта. Мъчеше я глад. И жажда. Не за водата, която се намираще до леглото ѝ. И със сигурност не за чаша ахенкирхнер, която от утре щеше да служи за основа на тяхното постене. Ахенкирхнерът, така обясни Беа Зенгер, беше някаква супа от картофи, карфиол, моркови, праз, лук и целина.

„Звучи многообещаващо, беше прошепнала Естел. Малко бекон и шепа фиде и ето ти цяла минестроне.“

Шест часа до началото на сутрешната програма, девет часа до първия постен обяд, сто и петдесет часа до петък. Имаше седем дни на разположение да обясни на приятелките си необяснимото. Кога на

Каролине ѝ се беше изплъзнал контролът върху собствения ѝ живот? С Франк?

„Това е само една вечеря. Какво толкова може да стане?, беше я склонила за срещата дъщеря ѝ Жозефин, Франк беше бащата на нейна приятелка. Отскоро е в Кьолн, разведен е от много време и наистина е симпатичен, уверяваше я тя. Ще си допаднете.“

Сляпа среща ли? Каролине се колебаеше. Не беше ли твърде стара за такива щуротии? Искаше ли изобщо да се запознава с нов мъж?

„Възможно ли е някога да промениш решението си, след като вече подробно си го обмислила?, възмущаваше се Жозефин и реши да поеме нещата в свои ръце. Просто ще го направиш, Франк е идеален за теб. Никакви досадни обаждания, никакви болезнени сцени, никакъв риск.“

Съществуваха проблемни мечки, проблемни крави и проблемни президенти. Каролине не желаше в никакъв случай да бъде проблемна майка.

„Само ще му дам някои съвети относно възможностите за развиване на дейност в Кьолн“, каза си тя, когато застана нервно пред гардероба. Какво облича човек, ако иска да създаде неангажиращо впечатление?

Месеци след краха на брака си тя продължаваше да преподрежда чувствата си. Сега Каролине трябваше да си опресни едно позабравено умение: флиртуването. Мислеха да отидат на кино. Но се оказа, че и двамата не проявяват интерес към романтични комедии.

— Вярвате ли в любовта от пръв поглед? — беше попитал смутено Франк.

— Не бих казала — отвърна без заобикалки Каролине.

— Аз също — кимна той. — С бившата ми жена се запознах в Санкт Мориц. На първото си изкачване с лифт, когато за малко щях да падна от седалката. Тя ме спаси. Беше ми причерняло. Коленете ми бяха омекнали. Мислех, че се дължи на нея. По-късно установих, че е било от голямата уплаха.

Каролине се засмя. Ледът беше разчупен. Външно Франк беше доста привлекателен: гъста, младежки разрошена коса, без шкембе, приветливи очи и ясно изразени мимически бръчки. Децата им бяха на една възраст, и двамата бяха тренирали по-рано тенис и еднакво се оплакваха колко малко време им остава за личен живот. Каролине усещаше странно вибриране по тялото си. Но за съжаление това нямаше нищо общо с Франк, а се дължеше на телефона, който беше пъкнала в джоба на панталона си. Полицейско управление Юг, бе изписано на дисплея. От този момент всичко тръгна надолу. Едва се беше оплакала от оскъдния си личен живот, и ето ти нагледен пример.

— Запомнете си думата — извини се тя, обърна се леко встрани, без обаче да може да попречи на събеседника си да чуе всяка една дума.

От другата страна на линията един полицейски служител й каза, че има проблем с дома й. От Лурд насам еднофамилната къща на Линдентал вече не беше „нейният дом“. Засега я беше оставила на Филип. Това „засега“ бе продължило доста.

— Обадете се на мъжа ми — отклони обаждането Каролине, като й стана ужасно неприятно, задето се налагаше да разисква този въпрос точно пред Франк.

Не беше добър ход за първа среща.

— Обърнете се към Филип Зайц, съпруга ми, бъдещия ми бивш съпруг. Ние живеем разделени — обясни тя, затвори и потърси убежище в банален разговор. — Е? С какво се занимавате сега? — попита го тя. За толкова кратко време не й хрумна нищо по-оригинално.

— Инженер съм. Специалист по растителни мазнини — обясни Франк.

— Растителни мазнини — повтори като ехо Каролине.

Толкова. Как би могла една такава тема да възстанови зациклилия разговор? Дали да не заговори за кризата на еврото, за почивки, за хобита?

— Доставяме мазнини за големи пекарни, за цялата хранителна индустрия. Мазнини за чипс, бонбони, шоколади, бланширани картофи...

Мислите на Каролине бродеха из къщата на Линдентал. Наводнение? Пожар? Какво се беше случило? Да не би нещо с Филип?

Защо не остави полицаия да се доизкаже? Горкият Франк се беше унесъл в безкрайното си изброяване. Каролине скочи внезапно и си грабна чантата.

— Съжалявам — заекна ужасено Франк. — Не исках да ви отегчавам. Толкова много се подготвих за това, какво бих могъл да говоря. Никоя жена не се интересува от растителни мазнини...

Но Каролине вече бързаше към вратата.

Прозорецът на стаята в замъка се отвори с трясък. Вятърът помете листовката, която им бе раздала Беа Зенгер. Каролине скочи изплашено. Имаше ли някой? Тук, в стаята ѝ? Обиденият поглед на Франк я преследваше чак в нощите на Ахенкирх.

Тя трескаво затвори прозореца. Озърна се напрегнато в тъмнината. Навън нямаше нищо необикновено. Дворът на замъка беше потънал в дълбоката нощ. Дори двамата минавачи не се чуваха.

Каролине наплиска лицето си със студена вода, оправи завивките си, намести възглавниците. Ако сега не заспеше, утре цял ден щеше да се влачи. Тя. Трябваше. Да заспи. Сега. Подсъзнанието ѝ беше на друго мнение. Ненадейно и непитано то ѝ съобщи, че е забравила да плати двете глоби. Минаване на червено, превишена скорост, говорене по телефона в движение. 130 евро и три отнети точки във Фленсбург ѝ струваше самоубийственото шофиране през Кьолн, последвало обаждането на полицаия.

Тя светна лампата, грабна календара си и смартфона, за да преведе веднага парите по електронен път. На акта, който беше пъхнала между страниците на календара си, беше залепнала моментната снимка. При вида ѝ лентата на спомена се превъртя към онова ѝ душевно състояние. В онези мъчителни минути в колата Каролине виждаше Филип ту повесен на покрива, ту посечен от нахълтал с взлом крадец, ту зашеметен от изтичане на газ. През главата ѝ минаваха всякакви ужасяващи сценарии. Ами ако нещо му се е случило? Ами ако е посегнал на себе си? Ами ако е мъртъв? Осъзнаването, че никое от тези предположения не е изключено, ѝ подежда като удар с боздуган. Вълна от страх я заля. Филип може и да беше лош съпруг, но беше баща на децата ѝ и част от нейната биография за вечни времена. Някога бяха имали добри причини да са

заедно. Връзките са нещо непредвидимо, сложно. В семейното право хората открай време се разделяха въз основа на вина. Вместо спокоен развод браковете се разпадаха. Вместо ясно заявяване имаше неопределени скалъпвания на вина, аргументи и контрааргументи, взаимни обвинения, едно както-така-и. Може би това правеше трудно нормалното скъсване с Филип.

Снимката отразяваше точно момента, когато ѝ стана ясно, че присъствието на духа, което бе демонстрирала през последните месеци, е било само фасада. Тя не можеше да си признае колко много я беше наранила раздялата с Филип. Нито пред приятелките си, нито пред себе си. Още по-малко пък пред Филип. Дори когато разговаряше с Юдит, постоянно се опитваше да бъде разумна. При това така и не успя да преодолее предателството на приятелката си. Каролине се стремеше да бъде жена с ясна представа за нещата. Снимката показваше обратното. Показваше жена, която и идея си няма накъде е тръгнал животът ѝ.

Тя скъса моментната снимка и хвърли парченцата в тоалетната. Ала картините в главата, които изгаряха мислите ѝ, не можеха да се отмият. Когато в онази вечер най-после пристигна в дома си на Линдентал, мислеше, че се е сетила за всички възможни сценарии. Нищо подобно. Не беше подготвена за онова, което я очакваше. Пред къщата, в която заедно с Филип бяха отгледали децата си, имаше паркирани полицейски коли и една линейка. Сините светлини се стрелкаха по фасадата на къщата, бившата ѝ съседка даваше показания за протокола на един недодялан полицейски служител, бяха се събрали неколцина любопитни. Каролине показа паспорта си.

„Добре, че сте се сетили да го вземете, поздрави я един полицаи. Трябва ни за идентифицирането.“

След половин минута тя стоеше в някогашната си спалня. Точно срещу Сиси Фишер, предишната секретарка на мъжа ѝ. Трепкаха свещи. Бутилка шампанско с две чаши чакаше в шампаниера на нощното шкафче. По леглото бяха пръснати розови цветове. Вратата на балкона висеше на пантите си. Ключалката беше изкривена. Кървава следа прекосяваше помещението до креслото, в което се беше сгушила Сиси. Тя беше боса. Кракът ѝ кървеше.

„Разносвачът на пици позвъни и аз бързо изтичах да отворя, хленчеше Сиси. Тъкмо му платих, и вратата се заключи зад мен. Реших да се покатеря по въже до първия етаж и после да вляза през балконската врата.“

При катеренето Сиси си отворила дълбока рана, която вече беше превързана от санитар. Сигурно се беше подхлъзнала и одрала на ръждивия пирон, забит във въжето, за да крепи лианите.

Полицаят, който изслушваше показанията ѝ, не изглеждаше доволен.

„Вратата на балкона беше затворена отвътре. Опитах се да я отворя с една метла. Тогава се включи алармата.“

Сиси едва сега забеляза Каролине.

„Госпожо Зайц, трябва да потвърдите пред полицията, че не съм крадла, Филип отдавна трябваше да се е прибрал. Не мога да се свържа с него. Нито с Жозефин и Винсент.“

Каролине тъкмо се бе притеснила за здравето на Филип, тъкмо си беше дала сметка, че чувствата ѝ към него още не са си отишли, и ето че сега стоеше неловко пред любовницата на съпруга си, за да бъде свидетел на една провалена среща. Да не би Филип отново да е задържан от някой спешен случай? Това беше по-лошо от студен душ. Неведнъж собствените ѝ деца ѝ бяха казвали, че той живее с друга. Сиси Фишер се беше настанила удобно в някогашния живот на Каролине. И в хавлиения ѝ халат. Нещото под него би могло да се постави в категорията бельо без плат. Нищо чудно, че пътят по въжето е намерил логичния си завършек. В този оскъден тоалет, който повече показваше, отколкото скриваше, тя не можеше да намери помощ отникъде, без опасност да бъде разбрана напълно погрешно. Каролине силно закопня за Франк и неговите растителни мазнини. Защо не му даде шанс? Защо не погледне напред, вместо постоянно да гледа назад?

Полицаите я погледнаха любопитно. Очакваха потвърждение, че Сиси е позната на семейството.

За критични ситуации Каролине препоръчваше на своите често груби и склонни към насилие клиенти следната ясна стратегия: огледай се, не се намесвай, смъкни напрежението. И после дим да те няма. Пред Сиси всяка рационална атака би се провалила. Горчивото

осъзнаване, че още не е приключила с брака си, събуди у нея желанието за отмъщение.

„Не, не познавам тази дама“, каза студено тя. Знаеше, че показанията ѝ ще вкарат Сиси Фишер за една нощ в ареста.

— Каролине, какво става с теб? Каролине...

Тя се сепна, не знаейки къде се намира. Утринното слънце проникваше през прозореца на замъка. От коридора се чуваха оживени разговори. Сигурно се бе унесла. По някое време. Каролине се чувстваше така, сякаш цяла нощ е размишлявала.

— Утринна гимнастика — извика весело един глас зад вратата.

Тя се отлепи с усилие от възглавницата и отвори вратата. Ева тъкмо излизаше, облечена в екип за бягане. До нея бе застанала Кики с куфар. След цяла нощ пътуване тя изглеждаше бледа и изтощена. Въпреки това нямаше търпение да се включи в програмата. Преди появата на Грета Кики изглеждаше в идеална форма. Малко утринна гимнастика не можеше да изплаши някогашната спортна икона.

— Ей сега слизам — каза Каролине.

Изхвърлянето на шлагата беше добра идея. Да се освободиш от това, което ти тежи. Да започнеш на чисто. Искаше да остави зад себе си срещата със Сиси. И всичко, което последва нататък.

Нова утрин. Нови възможности. Нови планове. И най-лошата точка от програмата. През изминалата нощ Ева измисли сто и четирийсет възможни уводни изречения за разговора с Фалк. Веднъж само да минеше сутринта. След закуската (чаша чай с лъжица мед) и утринната гимнастика (леки упражнения за издръжливост) следваше по програма „сладки приказки на глауберова напитка^[1]“.

Цялата група се събра във вътрешния двор на замъка. Живописното място и топлото септемврийско слънце разсейваха факта, че това, което предстоеше на участниците, не беше никак романтично. Вместо сладки приказки се чуваше нервен кикот.

„Трийсет процента от енергията на тялото се използва за храносмилане, беше казал Фалк по време на уводния урок. Ако човек я контролира, получава свободен капацитет за нещо ново.“

За съжаление контролът не беше толкова лесен, колкото звучеше. На една маса беше приготвено всичко, от което щеше да се нуждае посетната група: чаши, вода, мензури, парчета лимон и безобиден бял прах, съдържащ в себе си глауберова сол.

— Три препълнени чаени лъжички слабително в два до три милилитра хладка вода — поясни на приятелките си Юдит. Тя беше прочела внимателно листовката.

— Обърнете внимание как се разтварят кристалите, докато разбърквате. После силно разбъркайте сместа с лъжичка и... пийте — обясняваше Беа Зенгер на колебаещата се група. — Глауберовата сол не е върхът на вкусотията. Изпийте я наведнъж и забравете за нея.

Естел опита да се пазари:

— Няма ли да стане със сок от сливи или кисело зеле? Мъртво море за закуска не ми понася.

Кики, която и без това беше изтощена от дългото пътуване с влак, сръбна предпазливо и изкриви уста.

— Ако трябва да изпия това, червата и стомахът ми моментално ще се изпразнят — мрънкаше тя.

Ева беше учудена от Каролине: приятелката ѝ правеше това, което трябваше да се прави. Без да мърмори, без да хленчи, без драма. Тя първа остави обратно на масата празната чаша, плътно последвана от офицера с посивелите коси.

Ева трескаво разбъркваше отварата си. Съпрузите учители от Фулда, които още не бяха отпили и глътка, раздаваха съвети така, сякаш те водят семинара.

— Най-тежко е, когато си начинаещ. Най-добре го изпийте на екс.

— И прогонете вкуса с достатъчно вода — допълни съпруга си госпожа Айзерман.

Ева започна да се разхожда из вътрешния двор с чашата в ръка. В коя ли стая беше спала майка ѝ? Къде ли е работила? Къде беше направена снимката на прозореца? Толкова много въпроси. Вече ѝ беше лошо, а още не бе отпила и една глътка от разтвореното слабително. Самата представа да излее в гърлото си тази отвратителна помия я караше да се поти. Руската балерина вече се оттегляше заедно с помощничката си, съпрузите учители Айзерман казаха, че са готови, дори хилавата Симоне беше изпълнила задачата.

Естел ругаеше това кулинарно недоразумение на висок глас:

— Знаете ли, че натриевият сулфат се слага в перилните препарати за повече грамаж? Използват го за производство на хартия, целулоза или стъкло. Но за пиене? Откривателят Йохан Рудолф Глаубер е умрял в бедност. Това винаги си има причина.

Никой не отговори. Приятелките се бореха със собствените си страхове и усещания. Ева потърси помощ при Юдит, която пробваше начина с малките глътки. Тя си запушваше театрално носа и смело поднасяше към устата си лъжица от гадната помия. Повече героизъм не можеше да си позволи. Но пък издръжливост не ѝ липсваше. При всяка глътка лицето ѝ се изкривяваше така, сякаш се бореше за ролята на умирация лебед в някой ням филм.

— Тази вечер ще тежите с около половин килограм по-малко — обясняваше Беа. — Но тук не това е целта. Става въпрос за ново усещане на собственото тяло. Ние жените и бездруго все се мислим за твърде дебели, твърде слаби, твърде сбръчкани, твърде отпуснати.

Хаген Зайфритц избухна в своя гръмогласен смях.

— Мъжете по принцип се имат за венец на мирозданието — каза Естел. — Със или без шкембе.

— Пийнете глътка вода — подкани Беа Зенгер. — Това ще охлади гласните ви струни.

Естел се обърна недоумяващо към Каролине:

— Тя да не би да ми казва да си затварям устата?

Каролине се ухили широко:

— Вече усещам забавната част на постенето.

— Аз говоря от напрежение. Имам нужда да го правя, за да успокоя нервите си — заоправдава се Естел.

Тя изпи цялата чаша наведнъж и направи гримаса към Беа. Това постави началото на една превъзходна вражда.

Само Ева още не можеше да събере смелост. Кики тайничко потърси в чантата си някакви остатъци от храната за из път. Беше тръгнала в три и половина сутринта от централната гара в Кьолн. Нищо от онова, което можеше да се купи от автоматите по това време, не беше подходящо за един разтоварващ ден. Можеше обаче да залъже чувствителните вкусови рецептори.

— Надявам се, че сте се сетили да си вземете навреме евентуални противозачатъчни. В противен случай има опасност след девет месеца да си имате у дома едно гукащо пропуснато хапче — предупреди Беа.

Кики кимна. Не можа да каже нищо, защото устата ѝ беше пълна с неимоверно хрупация чипс на марката Thai Sweet Chili. Идеята, както се оказа, изобщо не беше лоша. Вкусът на глауберовата сол беше силно притъпен от чипса.

— След приемането на слабителното ще разполагате със свободно време — даваше указания Беа. — Ако обаче сте планирали големи разходки, имайте предвид, че до един-два часа тоалетната ще стане любимото ви място.

Високо в планината изръмжа дрезгаво един допотопен мотопед. Ева погледна любопитно, все още с чаша в ръка, над стената към

разположената в ниското зеленчукова градина, където беше спрял мотопедът. Водачът свали каската си. Показаха се бели коси. Това беше Емерих. Настроението на Ева светкавично се подобри. Тя отпи от чашата една голяма дълга глътка.

— Важно е всичко да излезе навън — чу тя Беа.
Нямаше и представа колко е права.

[1] Глауберова сол, слабително. — Бел.прев. ↑

Детективите от младежките години на Ева носеха намачкани дъждобрани, казваха изречения като „Имам още един въпрос“ и залавяха извършителя с измамно приятелски въпроси. Ева се провали още на първото упражнение — „Наблюдение от засада“. Когато отиде до зеленчуковата леха, Фалк вече обсъждаше с Емерих какво ще се сади през следващата година. Ева коленичи зад един плет, послуша се и се намери за особено конспиративна. За съжаление тя не беше съвременен Коломбо, а само нескопосен подражател. И в сметките ѝ не влизаха Хелмут и Ханелоре. Това не бяха продължително постещите учители от Фулда, а две индийски патици, които ревностно унищожаваша охлюви и в същото време изпълняваха ролята на кучета пазачи. Винаги по двама, винаги любопитни, винаги в движение, те коментираха при своето неуморно търсене на храна всеки стрък трева, който се изпречеше на пътя им. И всеки посетител. С вдигнати нагоре шици те бързо прекосиха зеленчуковата леха и се насочиха право към Ева. И изразиха на висок глас учудването си, че са се натъкнали на постещ новобранец, който клечи зад плета.

— Не ги слушайте тези двамата. Те ужасно преувеличават — прозвуча гласът на Фалк.

Ама че ужас. Той я беше разкрил.

— Заеха ми ги за постоянно от „Дивата патица“. Долу в селото вече им е писнало от тези клюкари.

Ева още можеше да се престори, че си завързва връзките на отвързала се обувка. Погледът ѝ се изравни с краката на Фалк. Отново беше без чорапи. Ако той беше неин баща, все трябваше да намери нещо близко в чертите му. Извивката на веждите, формата на лицето, цветът на очите, определен начин, по който се движи, някакъв познат жест. Хиляди признаци, по които да може да се ориентира. Вместо това Ева бе коленичила пред главния заподозрян и се чудеше какво ли могат да означават тези боси крака в кожени обувки.

— Разхождайте се спокойно и не им обръщайте внимание на тези двамата — добави Фалк и се изгуби в посока към кабинета си.

Няколко пъти се обърна, за да хвърли към Ева въпросителен поглед.

Ева се боеше, че най-после е успяла да събуди недоверието му. Тя се засрами и реши да компенсира детективската си нескопосаност с един особено фин разпит на Емерих. Първа фаза: лек разговор. Втора фаза: изграждане на доверие. Трета фаза: плавно преминаване към темата.

— Каква хубава градина — каза тя мимоходом и отиде при Емерих.

Есента бе опоскала на места насажденията, но зеленчуковата леха изглеждаше спретната и поддържана.

Емерих грейна:

— Да ви разведа ли?

Половин час по-късно Ева беше отметнала първата фаза. Вече знаеше всичко за греещите оранжеви цветове на тагетесите, които Емерих засаждаше за зелено торене, за листните въшки по алабаша, за непонятно огромните тиквички и сливата, чиято обилна реколта поставяла прекомерно големи изисквания към младия готвач. Емерих се движеше като охлюв и говореше толкова бавно, сякаш трябваше да извлече от дълбините на съзнанието си цялата информация. Време за втората фаза. Между праза, целината, черешите, цвеклото, кореновия магданоз и ряпата Ева затърси елегантен преход:

— Отдавна ли се занимавате с това?

Емерих се сепна объркано. Въпросът нямаше нищо общо с лекцията му.

— Отдавна ли работите в замъка? — уточни Ева.

Тя неволно говореше високо, сякаш възрастният човек има проблем със слуха и това му пречи да отговори.

С тези два въпроса Емерих само за кратко изгуби нишката на обясненията си. Последно беше решил да покаже на Ева бъбрековидната леха, големия кокеш и пацърнака. Хелмут и Ханелоре отново бяха открили нередност. Те трескаво се забързаха към входа на замъка. Емерих се притесни.

— Когато дойде госпожица Дорш, ще трябва да се омитаме.

— Госпожица Дорш ли?

Някогашната директорка на детската лагер школа ли имаше предвид той? Блюстителката на благоприличието и морала, която бе изгонила от замъка с ругатни и опозоряване бременната ѝ майка?

— Госпожица Дорш не толерира мотаенето на ученичките тук. Наскоро беше затворила едно момиче само защото си взело от земята няколко сливи. Три дни затвор. На хляб и вода.

„Той не е съвсем с всичкия си“, беше казала за девера си стопанката на „Дивата патица“.

Емерих отговаряше тук за зеленчуковата леха. С течение на времето в главата му бе настанал хаос. Ева пресметна наум годините, Фрида беше най-малката, неомъжената сестра на фабриканта Антон Дорш. Ако изобщо още беше жива, трябваше да е на около сто години. Нямахше как строгата директорка на лагер школата да се появи сега под падащата решетка. Появилите се там бяха Естел, Юдит и Каролине, които се бяха отдали на съвместна разтоварваща храносмилателна разходка. Кики беше предпочела да остане в замъка. Ева се оттегли зад няколко царевици, преди някоя от приятелките да успее да попита какво, за бога, търси тя тук. Какво да им отговори? „Зеленчуците собствено производство са нещо уникално. Смятам да си направя зеленчукова леха зад къщата.“ Откакто беше тръгнала отново на работа, тя бе занемарила собствената си градина. По принцип уговаряше някое от децата да се оправя с нея срещу допълнителни джобни пари, да я коси, да обира опадалите есенни листа или да засади през пролетта луковиците на лалетата. Никой нямаше да ѝ повярва, че наистина се интересува от градинки. Пък и никога нямаше да ѝ хрумне, след цял ден на работа, вечер да подхваща зеленчуците. Не ѝ хрумваше и претекст.

Тя се показва предпазливо иззад царевицата и видя, че Каролине отдавна я беше разкрила. Приятелката ѝ мълчеше. Ева ѝ беше благодарна, че ѝ запази гърба. Без да я молят, без да знае точно какво става. Тя реши да се реваншира със същото поведение. Все едно ѝ беше кой е новият мъж до Каролине. Тя щеше да го приеме в кръга им със сърдечно „добре дошъл“. Подканени от Каролине, приятелките се изгубиха в близката горичка. Ева се сбoguва с теорията за трите фази и опита с нов трик.

— Госпожица Дорш няма да дойде днес — каза смело тя.

Емерих кършеше пръсти. Не му беше спокойно. Той прокара ръка по бялата си четинеста коса. Ръкавът му се свлече и разкри дебел, изпъкнал белег. Лошо обработена рана от изгаряне, позна Ева.

— Често ли идват ученичките от замъка тук долу? — попита тя.

Очите на Емерих затрепкаха нервно. Той се вмъкна в оранжерията, сякаш тя беше безопасен терен.

— Скоро ще се застуди. Когато се застуди, трябва да съм готов с оранжерията. Пиперът цъфти за втори път. Целият е в цвят. Но няма да има повече чушки.

Емерих се зае с обичайната си работа. Той си декламираше правилата, сякаш се страхуваше да не ги забрави.

— Чилито трябва да се обере. Да се почисти мястото. И фасулът, фасулът трябва да се обира всеки ден, иначе се рони.

Как се постъпва с побъркан свидетел? Ева съжали, че не разполага с повече време, за да прегледа някой актуален криминален роман. Като образец можеше да ползва само филмите от детството си. Как би постъпил Колombo? Да се побратими ли с важния свидетел? Ловко да го оплете? Да направи така, сякаш действат в комбина? Тя последва Емерих в оранжерията и взе една кофа.

— Госпожа Дорш каза да ви помогна — рече възторжено Ева и откъсна няколко бобени шушулки от храста.

— Не тънките — намеси се наставнически Емерих, чудейки се как да употреби ентузиазма ѝ. — Средните. — Той бавно показа с пръсти една педя. — Осем сантиметра. Те са най-вкусни.

Ева започна да бере. Защо не беше тръгнала по-рано по следите на корените си? Явно мозъкът на Емерих слушаше вече само себе си. Като електрическото влакче на Фридо младши, което все се движеше с едно и също темпо по точно определен маршрут. През изпотеното стъкло на оранжерията тя видя, че приятелките ѝ се връщат към замъка. Вече не се разхождаха лежерно, а се движеха с бързи крачки. Ева се досети за причината. Нейните черва също куркаха подозрително. Още колко фасул можеше да обере, преди чисто човешките ѝ потребности да я прогонят от зеленчуковото поле? Всички тактики бяха безсмислени: ако искаше да разбере нещо, трябваше да бъде конкретна. Сега.

— Опитвам се да разбера нещо за едно момиче, което е работело тук — нападна ненадейно Емерих тя. — Регине. Регине Бекман. От Бергиш Гладбах.

Стомахът ѝ се сви. Да не би глауберовата сол вече да действаше? Или тялото ѝ се възмущаваше от любопитните въпроси след десетилетия мълчание и премълчаване?

— Хората забравят всичко — кимна Емерих. — Забравят какво искат от живота, забравят, че са се влюбили. Всичко забравят. Но аз си спомням. Помня всичко.

Ева извади от джоба на жилетката си снимка, на която беше Регине — в нишата на един прозорец на замъка, — и каза:

— Това е Регине.

Вече нямаше връщане назад. Тя открито се противопостави на майка си. Ева физически усещаше предателството. От вълнението ѝ прилоша. Емерих пое снимката и все така бавно прекоси оранжерията, за да отиде до едно бюро. Доста усилия му костваше, докато отвори заклещеното чекмедже. Започна да рови и тършува. Червата на Ева ѝ изпращаха ясни сигнали. Нямаше много време до момента, в който глауберовата сол щеше да разгърне решителното си въздействие. Тя вече обмисляше как да се оттегли. Едва ли щеше да издържи до стаята. Къде бяха санитарните помещения на партера? Емерих най-после намери каквото търсеше — очилата си. По гърба на Ева изби пот. Лечебно гладуване и детективска дейност — много лоша комбинация. Колко можеше да продължи това?

Емерих се омота в синджирчето на очилата. Хайде пак отначало. Свали очилата, внимателно оправи шнура, пак ги сложи. После започна замислено да приближава и отдалечава снимката от лицето си.

— Хубави очи — каза той и се вгледа любопитно в Ева. — Същите хубави очи.

— Вие ли снимаете Регине? — прекъсна го Ева.

С надеждата да доведе разговора по-бързо до успешен край, тя изстреля с удвоена скорост, съкращавайки половината думи:

— Отдавна. Хиляда деветстотин шейсет и пета.

— Знам, разбира се, че знам — твърдеше Емерих и се обърна към фасула.

„Мълчи, защото нищо не си спомня? Или мълчи, защото имаше нещо, за което не смее да говори?“

— Имала е приятел. Тук в замъка. Или в селото — продължи настойчиво Ева.

Емерих остави кофата си и погледна гневно Ева.

— Госпожица Дорш ви изпраца — каза с негодувание той. — За да ме разпитате.

— Не. Не е така. Става въпрос за мен...

Ева не можа да продължи. Емерих бе заел защитна позиция. Той уви ръце около тялото си, сякаш да се предпази от зъл дух.

— Нямам нищо общо със случилото се онази нощ. Нямам нищо общо с никого от „Дивата патица“. Нито с Вили.

— Но какво се случи в онази нощ?

— Роберта е виновна за всичко. Откакто се появи Роберта, Вили нямаше думата за нищо.

Бяха на прав път. И на погрешен. Защото Ева вече не издържаше. Тя трябваше... да... тоалетната... бързо.

— Не си тръгвайте — извика. — Ей сега се връщам.

Каза това и се стрелна към замъка покрай ужасените индийски патици. Двете звучаха вече съвсем прегракнало. Нищо чудно при толкова материал за клюки.

Пред тоалетните на партера цареше оживление. Кики се беше барикадирала в една от четирите кабинни и се освобождаваше от чипса. Вероятно надхитрянето на вкусовите рецептори я беше накарало да поеме по-голямо количество от буламача в сравнение с приятелките си. Докато Каролине, Естел и Юдит си правеха разходки, тя не беше помръднала от тоалетната. Не смееше да се отдалечи и на метър от спасителното заведение. Така Кики имаше изключителната възможност да разгледа най-напред едновременното казанче със синджир, а после и всяка плочка поотделно, и всичко това на фона на дискретна музика.

Някои парчета са в състояние да притъпят вандалщината и криминалната проява. Меките като памук мелодии, записани в тоалетните на приземния етаж на замъка, за да заглушат неприятните шумове, нямаше как да пробудят агресия у Кики. Тя прекара цяла вечност в това заведение. Боеше се, че сидито може всеки момент да започне отначало и да трябва отново да изтърпи парчето с флейтата, което я беше посрещнало. За щастие половин час си разменяха есемеси с Макс. Той не пишеше. Той изпращаше снимки. Макс и Грета в банята, Макс и Грета на закуска, в парка, с теглената кола, пред затворения автосервиз. На всички снимки Грета гледеше света с големи, любопитни ококорени очи. В никакъв случай не искаше да пропусне нещо. Баща и дъщеря. Двойка. Едно цяло.

Каролине и Ева не можеха да се начудят на това ново поколение бащи, чиято страст към бебетата не се изпаряваше дори от мокрото съдържание на пелените.

„Голям късмет си извадила с този мъж“, чуваше отвсякъде Кики. Понякога преставаше да разбира света. Когато Макс се грижеше за Грета, докато пише дипломна работа, получаваше аплодисменти, но когато Кики се грижеше за Грета, гонейки кариера, отсреща повдигаха вежди и питаха защо изобщо е родила дете. Когато Макс отиваше на работна среща с Грета, обявяваха го за супер татко, но ако тя

направеше същото, излизаше, че постъпва непрофесионално. На никого не му хрумваше, че може би Макс е извадил късмет с нея. И най-вече на свекъра ѝ. Негласното отхвърляне нараняваше самолюбието ѝ. Също както килограмите от бременността.

„С лечебното гладуване ще започнете да гледате на тялото си по нов начин“, беше обещала госпожа Зенгер. Неприятният страничен ефект бе, че Кики започна да гледа по друг начин и на телата на своите колеги. Охкането, пъшкането и стененето от съседната кабина показваха, че и други са заети с вегетативни процеси. Тя предпочете да не споделя и обонятелните преживявания. Звуковите ефекти правеха от понятието „спокойно заведение“ пълна лъжа. Тази, която ги издаваше, можеше лесно да бъде разпозната по скимтящия дакел пред вратата на тоалетната. Облекчената въздишка до нея, последвала затръшването на вратата на тоалетната, можеше да се разпознае и без куче.

— Ева, това ти ли си?

— Тъкмо навреме — извика Ева. — Страхувах се, че няма да издържа.

Кики дочу трескав тропот, а после закопчаване на цип. Тя пусна водата. Шумът от водата определено беше по-приятен от предизвиканите от глауберовата сол шумове. Кики обичаше приятелките си. Но трябваше ли по тази причина да споделя всичко с тях? И насред цялата тази патърдия телефонът ѝ иззвъня.

— Трябва да си предадете телефона — обади се Валкюре от съседната кабина.

Кики погледна дисплея и се ужаси:

— Това е Мол.

Гласът изкънтя в облицованото с плочки помещение.

— Днес? В събота? — учуди се от съседната кабина Ева.

— Някои хора са толкова стиснати. Ходят в събота в офиса, за да пият кафе на аванта — чу се гласът на Естел.

Така стана ясно кой е заел последното място до прозореца.

Телефонът на Кики звънеше силно и пронизително.

— Ами ако е нещо важно? — изхленчи тя. — Не мога да говоря с него със смъкнати до глезените гащи.

Но не можеше и да излезе.

— Изключете си най-накрая телефона! — тросна се изнервено Валкюре.

— Ако е нещо важно, ще се обади пак — каза Ева.

— Може да има още въпроси? Или конкретно предложение? Ако не могат да се свържат с мен, ще си намерят друг — отвърна припряно Кики.

— Кажй, че си на важна среща — предложи Естел.

— Това тук не е просто тоалетна. То си звучи като тоалетна — рече Кики.

— На изложение на порцелан си — разгорещи се Естел. — Санитарна керамика.

Отвън се чу шуртене на вода. Навъсената съмишленичка по постите беше напуснала кабината си и си миеше ръцете.

— Тъкмо си на представянето на нов модел чешмени кранове — предложи Естел.

Но вече беше късно. Телефонът спря да звъни. По сидито започна отново парчето с флейтата.

— Гадост — извика изтощено Кики.

— На кого го казваш? — чу се унило откъм Ева.

21

— Изобщо не мога да се отпусна сред тази лудница, която ме обкръжава — блееше Валкюре, която се бе присъединила към другите до кладенеца.

Ева се влачеше изнурено през вътрешния двор към трапезарията. Очакваше го. Изхвърляне на шлагата, освобождаване от отровите: това предполагаше сериозни странични ефекти. По времето на Регине Фрида Дорш беше въвела строг режим в замъка Ахенкирх. Стегнатият график на постенето сякаш бе отражение на онази епоха. На хоризонта проблесна надежда: точно в 13 часа беше насрочен първият постен обяд. След Ева от централното крило излезе Кики. Тя се радваше, че най-сетне се е отърсила от звуковете и другите усещания в заведението. Все пак така и не успяла да се свърже с Мол.

— Първо все даваше заето, а после започна да се включва телефонният секретар.

— Ще се обади — утешаваше я Ева.

Тя се чувстваше безкрайно облекчена. Времето беше като от книжка с картинки. Лазурно синьо небе, топъл въздух. И първата крачка беше направена. Във вътрешния двор започнаха да се образуват групички. Участниците в септемврийския курс по лечебно гладуване носеха със себе си като отличителен знак шишета с вода.

До Валкюре стоеше госпожа Айзерман и ѝ пригласяше.

— Такава група в групата разстройва цялата организация — жалваше се тя с поглед, насочен към приятелките.

Малката дебела дакелска топка ръмжеше солидарно към Кики. Тя едва го забелязваше. Гладът ѝ беше толкова непоносим, че ѝ идеше да изяде дори кучешките бисквити в паничката. Но не само на нея въздържанието се отразяваше зле. В един ъгъл се издигаше тънка колонка дим.

— Не ми обръщайте внимание — каза нервно Симоне и трескаво започна да гони предателските следи от своята слабост. — Почти съм на път да ги откажа. Усещам го.

Кики и Ева влязоха вътре. Навремето тук бе имало крави, коне и кози. Сега на партера се намираха кухня и кафене, които лете примамваха любители на скандинавското ходене, екскурзианти, колоездачи, планинари, почитатели на Средновековието. В късния септември трапезарията се обитаваше от постепци групи. Малките прозорци с напречни летви пропускаха съвсем малко светлина в мебелираната с масивни дървени маси и пейки сводеста стая. На масите бяха грижливо сервирани: салфетки от плат, пъстро изрисувани порцеланови съдове, дебелостенни водни чаши, тук-там букетчета ярки далии и късни рози. Най-последно нещо за ядене. Лицата светнаха в очакване.

Хаген Зайфритц седна до господин Айзерман и офицера. Причудливото мъжко трио се беше сближило в мъжката тоалетна. Бяха минали на дружеско „ти“ и си споделяха оплакванията и състоянията.

— Как е? — попита Айзерман.

— Зле — отвърна кратко иначе толкова обстоятелственият Зайфритц.

Събеседниците му закимаха сериозно:

— Зле — това означава, че е добре. Значи действа.

— Добре — отвърна като ехо Зайфритц.

Офицерът си съблече блейзъра и веднага придоби малко по-малко милитаристичен вид. Госпожа Айзерман отиде при мъжа си.

Приятелките, които бяха заели места на масата до тях, се изкикотиха.

— Получава се нещо като тайно общество. Човек споделя най-съкровените си тайни. Това сближава — каза Каролине.

— По-добре да се срамуваме заедно, отколкото поотделно — заключи Естел.

— Всички имате нарушена връзка с процесите в тялото си — рече Юдит. — По-рано тоалетните бяха винаги обществени.

— Нямам нарушена връзка с тялото си. Просто съм гладна — измрънка Кики.

Естел кимна. Само Ева мълчеше. В дъното Фалк и Беа обсъждаха нещо. Дори Юдит беше впечатлена от тази двойка:

— Тя е най-малко двайсет години по-млада от него.

— Разликата във възрастта винаги създава проблеми — въздъхна Кики.

Бъбренето потискаше глада.

— Те не са женени. Поне той не носи халка — заключи Юдит.

— Едва ли е първата му жена — намеси се Естел. — Сигурно има пораснали деца.

Ева въздъхна дълбоко.

— Госпожа Зенгер е дошла едва преди няколко години в замъка — осведоми ги госпожа Айзерман, която бе дочула разговора им от съседната маса. — Като съдружничка. — Прозвуча така, сякаш учителката по постене е откровена сметкаджийка.

Беа Зенгер се отдалечи от Фалк.

— След обедния бульон — съобщи тя — ще имате следобедна почивка. Използвайте времето да се успокоите.

— Предпочитам да се поразходя из замъка — опита се да прозвучи колкото се може по-непринудено Ева.

— Ако търсиш градинаря, той току-що си замина с мотопеда — отвърна небрежно Естел.

Ева се сви. Не беше лесно да баламосаш Естел.

— Каза, че не се чувства добре — допълни Юдит.

— Откъде знаеш? — попита Ева.

— Бях в кабинета на Фалк, когато той се сбогува. Беше абсолютно не на себе си.

Ева само изстена.

— Не е каквото си мислиш — побърза да добави Юдит. — Бях при Фалк, за да ми каже рецептата за постната супа.

След завръщането си от Лурд Юдит работеше само като помощничка в „Ле Жарден“. Досега никоя от приятелките не беше забелязала у нея повишен интерес към готвенето.

— Майката на Фалк е от Судетите. Когато Фалк се е родил, тя е била готвачка тук. А Емерих е отговарял за селското стопанство.

Двамата се познават откакто се помнят — добави Каролине толкова небрежно, колкото бе възможно. — Фалк ми разказа.

Из групата премина шепот. Тобиас, най-младият готвач, онзи, който вчера бе облечен като ловец на оси, влезе в стаята. Погледът на Кики се спря на младия мъж, а Естел погледна супника, който той тържествено внесе вътре. Цяла сутрин Естел си бе мечтала за министроне и наденица. И сега остана безкрайно разочарована. Ахенкирхнерът се оказа прозрачна кафеникава течност.

— В тази супа няма почти нищо — изхленчи Естел. Печатът на производителя без никакъв проблем се виждаше на дъното на чинията.

— При такъв симпатичен готвач супата няма значение — каза Кики, загледана след Тобиас.

Под бялата тениска на готвача се очертаваха мускули и безупречни плочки, свидетелстващи за редовен абонамент във фитнес центъра.

— Зеленчуците са варени седемдесет и пет минути на тих огън — осведоми ги Юдит. — После са изгребани съставките, които и без това минават през минерално-техническа обработка, и са прибавени в градинската тор.

— Изгребвайте от ястието лъжица по лъжица, бавно и осмислено — препоръчваше Беа. — Концентрирайте се изцяло върху вкуса.

— Може пък да надхитрим мозъка, ако по време на ядене усилено си представяме нежно розов телешки медальон — размишляваше Естел.

— Опитваме се по време на ядене да говорим колкото се може по-малко. Това е първата крачка, така че нека оставим словесните излияния зад гърба си — напомни на групата Беа.

— Като мълчим, се чувстваме телепатично още по-силно свързани един с друг — ръмжеше Естел.

Беа я удостои със снизходителен поглед:

— Ако изключите функцията коментирание, на всички ни ще ни бъде по-добре.

— Тази е от този тип вегетарианци, които ядат зарзават само защото мразят растенията. И всяка забава — прошепна Естел в ухото на Каролине. Наставническият глас ѝ лазеше по нервите.

Докато Естел обмисляше отмъщението си, Ева сърбаше. Сърбаше и се вслушваше във вътрешния си глас. Това, което

изпитваше, не ѝ харесваше. В стомаха ѝ се беше свила буца от гняв. Защо не се бе сетила да попита за рецептата? Цяла сутрин бе тичала по петите на Емерих, беше изслушала цяла лекция за зеленчуците и само подпитваше за Фрида Дорш и „Дивата патица“. А приятелките ѝ бяха направили най-елементарното нещо на света. Бяха разговаряли с Фалк. Съвсем леко, съвсем просто, съвсем неангажиращо. Но точно това тя не можеше. Не и в нейния случай, Фалк беше нейният главен заподозрян. И затова не можеше да се държи нито свободно, нито неангажиращо. Ева беше ужасен детектив. Повече от четирийсет години бе обмисляла дебюта си. Или се държеше така неуверено, защото усещаше невидимото присъствие на майка си? Как щеше да се срещне с Регине след тази седмица? Ева се чувстваше смъртно уморена. Не бе и подозирала колко е трудно да не яде нищо и да не открие нищо.

Естел беше бясна на себе си. С придихателния си глас Беа Зенгер си бе проправила директен път към центровете на гнева ѝ. Дали не се дължеше на отровата, която се разтваряше? Или на лошата карма на замъка? Естел буквално чуваше въздишките на девойката, която гледа през пъстрия кръстообразен прозорец с копнеж към долината. Тук човек не можеше да се надява на спасение. На телешки медальон пък още по-малко.

Тя топна унило малката лъжица в бульона. Беше очаквала повече от постенето. И получи повече. Супата, макар и безсолна, се оказа учудващо вкусна. Стопли сърцето ѝ и пропъди гнева.

Какво можеше да направи Естел? Откъснатостта на замъка, тези тесни, старинни каменни стени, които я обгръщаха като в затвор, строгите правила, които валяха върху нея — усещаше се атмосферата на католически девически пансион. И както навремето, когато беше ученичка към манастира, у нея се обади бунтовническият дух. Като рефлекс от миналото. Аурата на средновековния замък я превърна в непокорно тринайсетгодишно момиче, което се бунтува срещу многобройните правила и саботира обществените мероприятия.

„Ще се молим за теб“, беше стандартното изказване на сестрите от манастира, когато малката Естел отново беше в нарушение. Времето, прекарано в манастирското училище, представляваше един безкраен низ от вина и наказание.

Кога пораства човек? Когато загърби травмите от детството? Когато си отвори собствена банкова сметка? Когато починат родителите му? Когато самият той има дете? Или порастването е нещо, което в днешно време не се усеща? Защото човек може да си позволи да бъде дете до дълбока старост, финансово и социално.

Естел въздъхна дълбоко. Усети нечия топла ръка върху своята. Ръката на Каролине. Един поглед беше достатъчен. Без много думи

приятелката ѝ знаеше какво става в душата на Естел. Този протичък жест ѝ подейства добре. Тя вече не беше изолираната манастирска ученичка, която на всяка крачка среща спънки. Беше една от приятелките си. Заедно с тях имаше шанс да издържи. До достигане размер нула.

Каролине се обърна по гръб. Безпомощно като майски бръмбар.

„Компресът на черния дроб гарантира оптимално отпускане“, беше обещала Беа, когато ѝ постави горещата ленена кърпа на корема. В нея бе увита топла бутилка, а отгоре ѝ — още една кърпа. Влажният компрес трябваше да изведе топлината изпод десните ребра, да стимулира кръвообращението и пречистването на черния дроб и да осигури следобедния сън на Каролине. На теория. Кики сновеше напред-назад и внасяше оживление в стаята, която отсега нататък щяха да си делят двете. Без видима причина тя подреждаше своите дрехи, книги, бележки и моливи. Присъствието ѝ се усещаше на всеки сантиметър. Все нещо не ѝ харесваше.

— Имам остра непоносимост към хотели — каза тя. — Все трябва да преподреждам.

Отмести нощното шкафче и видя умрял бръмбар.

— Защо бръмбарите винаги умират по гръб? — питаше се Кики.

— Вероятно защото са твърде слаби, за да се обърнат, а после да умрат от глад — предположи Каролине.

С това илюстрираше и собственото си душевно състояние. Да лежи неподвижно, да се отпусне, да не мисли за нищо, това не беше за Каролине. Идеше ѝ да се откаже. Всичко ѝ липсваше: храна, чаша вино, заетост, постоянно звънящият телефон, запълненият до дупка календар. Тя не беше свикнала да се занимава необезпокоявано със себе си и собствените си усещания. Каролине се развличаше с шетането на Кики. В нейния двустаен апартамент всяко нещо си имаше точно определено място. Сега ѝ доставяше удоволствие, че край нея се мотае някой, който създава безредие, суматоха и изненади. Кики бутна бюрото до прозореца, сложи креслото в ъгъла, извади някакъв копринен шал и го метна върху лампата, после постла леглото с топло одеяло. Навсякъде постави свещи и снимки. Накрая покри огледалото с кърпа.

— Последното, което ми се гледа в момента, е големият ми тумбак — каза Кики в отговор на въпросителния поглед на Каролине.
— Последният мъж, който пожела да се срещне с мен, беше господин Ян от банката в Айгелщайн. За съжаление по погрешни причини.

— Отскоро имаш бебе — възрази Каролине.

— И бръчки — добави кахърно Кики. — Откакто Грета стана на шест месеца и половина, ми се появиха бръчки пачи крак.

— Единствената алтернатива на бръчките е преждевременната смърт — каза замислено Каролине.

Кики продължи сериозно:

— Понякога, когато отивам с Макс на площадката, всички ме мислят за бабата. Нищо чудно, като се има предвид, че не са виждали истинската.

— Родителите му още ли не са се обадили?

Кики поклати глава:

— Утре Талберг устройва годишното си есенно тържество. На поканата пишеше само името на Макс. Сякаш аз не съществувам.

— Ако искаш да се видите, покани ги ти.

Кики не беше убедена, че решението е толкова просто:

— И какво да им кажа? Сега работя в кафене. Ако ще се срещам с Талберг, то трябва да съм му на нивото. В момента се чувствам като градинско джудже. Малко дебело градинско джудже.

Кики се облегна назад, за да види резултата от разтребването си. С пипване тук-там тя бе успяла за половин час да превърне обикновената хотелска стая в дом.

— Ако Талберг не вижда таланта ти, и аз не знам — похвали я Каролине.

— Не искам семейство, в което цари вражда. Като вас с Филип, не бих понесла такова нещо — рече Кики.

Каролине рязко се изправи. С отпускането беше свършено.

— Как реши, че Филип ми е враг?

Кики се учуди от острата ѝ реакция:

— Омразата се подразбира. При неговия двойствен живот.

Каролине усети, че ѝ кипва.

— Да го мразя? Защо да го мразя? — изрепчи ѝ се тя. — Що за смисъл би имал животът, ако от двайсет и петте години, прекарани с Филип, е останала омраза?

Кики се учуди на избухливостта ѝ:

— Ще му простиш ли? След всичко, което ти причини?

Каролине дръпна топлата кърпа от корема си.

— Прочистването на черния дроб не е за мен — реши тя.

— Звучиш така, сякаш искаш отново да се съберете — продължи

Кики.

Каролине излезе от стаята. Кики никога не беше виждала приятелката си толкова разстроена. Имаше усещането, че е казала нещо нередно. Но какво?

— Кръвното ви е твърде високо — рече Беа Зенгер.

Като школувана знахарка тя отговаряше за всекидневната проверка на здравните показатели. Каролине се качи на колело. На мониторите се изписа резултатът от ЕКГ след физическото натоварване.

— Не е свързано с пречистването — каза тя.

— Може да има нещо общо с постенето — обясни Беа. — Тялото ви е в състояние на тревога и адреналинът се покачва. Навярно сънят ви не е наред.

— Така е от месеци — добави Каролине.

— Ще ви забъркам нещо за приспиване — обеща Беа и се скри в съседната стая.

Във фитнес центъра телевизори отклоняваха вниманието от монотонността на физическото натоварване. Каролине беше сама. Със себе си. С колелото. С вътрешната тревога и мислите за Филип. Усети облекчение, когато телефонът иззвъня от джоба на панталона ѝ и я изтръгна от суката. Още не се беше решила да прекъсне последната си връзка с външния свят. На дисплея се появи непознат номер. „Не вдигай, каза си тя. Помисли за кръвното си. Покажи, че си научила нещо от сбирката.“ Каролине натисна педалите. Трепереше, потеше се и се молеше и накрая направи това, което не биваше. Вдигна си телефона.

— Само не казвайте на Филип, че съм ви търсила — обади се женски глас.

Сиси Фишер. Отново.

— Не знам за какво можем да си говорим с вас — отвърна студено Каролине.

— Майка ми все казва, че не е хубаво ние жените да се настройваме една срещу друга заради мъже. В това е цялата беда. Жените не си говорят една с друга.

Гласът на Сиси звучеше особено. Нервна ли беше, или си бе пийнала?

— Затова ви се обаждам сега. Защото ние жените трябва да си говорим, Филип не е добър човек.

Измерителните уреди побесняха. Дишането на Каролине се учести, честотата на пулса ѝ скочи нагоре.

— Първо казва, че връзката ни е нещо специално. А после ме напуска. Нищо не разбирам.

— Аз съм последната, която може да ви помогне — рече Каролине.

Защо слушаше това? Защо просто не затвореше? Любопитството надделя над разума. Кръвта нахлу в главата ѝ. Тя с мъка се изкачваше по виртуалната планина.

А Сиси продължаваше:

— Той каза, че ще се разведе едва когато получи сигнал от вас. В коридора още има ваша снимка. Мисля, че изобщо не е имал намерение да се развежда.

Каролине не можа да сподави една усмивка на задоволство. Такива дребни детайли бяха като балсам за наранената ѝ душа.

— Когато мога, ще мина да си взема снимката. — Като че ли в това беше проблемът.

— Мисля, че отново си има друга — продължи Сиси. — Той никога не остава сам. Как мислите? Случайно не сте ли чули нещо за Филип?

Котката беше изскочила от чувала. Това с женската солидарност беше вярно само на теория. Първо слагаш малко мед на устните, за да скрепиш женското побратимяване, и после пак се връщаш на темата. Сиси се опитваше да изтръгне информация от Каролине и бе подхванала ловко въпроса.

— Сама трябва да разберете това — прекъсна разговора Каролине.

А толкова много можеше да разкаже на Сиси.

„Звучиш така, сякаш все още изпитваш нещо към Филип“, беше казала Кики. Допреди няколко седмици Каролине щеше да възрази бурно. Високо и енергично. Вечерта с Франк, специалистта по

растителни мазнини, тя беше научила нещо важно. Рефлексите ѝ ѝ разкриха това, което нито можеше, нито искаше да си признае: заради Филип би зарязала всеки друг мъж. До пилигримското пътуване тя беше убедена, че е щастливо омъжена. И нищо не подозираше за постоянните изневери на съпруга си. Живееше добре с лош човек, Филип също не можеше да се откъсне от общото им минало.

Беа се върна в помещението. Тя размаха високо едно пакетче с билки.

— Иглика, лавандулов цвят, жълт кантарион, хмел и валериана, това ще ви помогне. — Погледът ѝ попадна върху показателите на Каролине. Тя въздъхна. — Малко каране на колело и сърцето ви започва да бие като обезумяло.

Каролине си вееше смутено с телефона.

— Добри новини — каза тя.

Беа кимна.

— Разбирам.

Да, ама нищо не разбираше. Още по-малко пък Сиси. И как би могла? На Сиси ѝ липсваха най-важните части от пъзела. Три дни след неприятната случка в спалнята синът на Каролине Винсент празнуваше дваисет и четвъртия си рожден ден. Беше поканил у тях на вечеря Каролине и сестра си Жозефин заедно с някои приятели. Филип, както се бяха споразумели всички, щеше да направи бащинската си визита едва на следващия ден. Уговорката беше ясна и все пак — подвеждаща. Четири минути след полунощ той се появи на вратата. Първият импулс на Каролине беше да избяга. Заради Филип. Вторият импулс — да остане. По същата причина. По-рано толкова скараният със спорта Филип сега изглеждаше отслабнал и си личеше, че е тренирал. Вместо с шестдневна брада лицето му беше гладко избръснато, вместо износения пуловер — светла риза. За месеците, през които не се бяха виждали, той се беше подмладил с десет години.

„Реших да се избръсна“, каза притеснено, като че ли това беше най-важното.

„Трябваше да дойдеш утре“, нахока баща си Жозефин. Винсент също не беше очарован, че баща му използва рождения му ден за арена на семейни конфликти.

„Това беше напълно излишно“, изръмжа му.

„Гук съм заради Каролине, рече без заобикалки Филип. Майка ви никога не си вдига телефона, когато искам да говоря с нея.“

На човек му трябват няколко секунди, за да изпита симпатия или антипатия. На Каролине ѝ трябваше да измине целия път до Линдентал, за да разбере, че още има чувства към съпруга си, с когото бяха разделени. Но никога не би си го признала. За нищо на света. Не и пред Филип, който последно се беше хванал с такава като Сиси.

„Друг път ще говорим“, каза тя и излезе от кухнята.

Филип я последва в коридора. Обгърна я дъхът на познатия афтършейв. Някои неща никога не се променят. Жозефин затвори енергично вратата на кухнята. Силният смях и възбудените гласове показаха, че младите хора не желаят да се месят в семейните проблеми на по-старото поколение, Филип и Каролине бяха сами. Със себе си. И общата си история.

„Когато полицаят каза какво се е случило, си мислех само дали си добре“, започна Филип.

„Не си длъжен да ми даваш отчет“, отвърна Каролине.

„Тревожех се за теб“, рече Филип и думите му прозвучаха така, сякаш и той е учуден.

„На твое място щях да се тревожа за Сиси. Нали тя поседя в ареста“, помисли си Каролине. Но не отговори. Не искаше да показва слабост. Не желаше Филип да се наслаждава на победата си.

„Все си мислех, че не бързам с развода, за да не те оцетявам, добави искрено той. От онази вечер обаче не съм сигурен дали мотивите ми не са съвсем егоистични.“

Защо не си взе питието от кухнята? Едно бълди мери сигурно щеше да успокои нервите ѝ.

„Мисля, че не искам да се развеждам с теб“, призна Филип.

Не, нямаше да се поддаде на това. Не. Не. Не.

„Сиси беше накъсала рози, за да ги разпилее по леглото.“

Розата „Дамаскиня“, която пълзеше по задната стена на къщата, беше още от времето на бабата на Филип. След нейната смърт той започна да я отглежда с много грижи и любов. Когато се разхождаха заедно в една горичка, разположена в близост до Кьолн, Филип събираше конски фъшкии с детска кофичка и лопатка. За да тори розите.

„Идеалната фъшкия, можеше да изрецитира Каролине и насън, е белезникава. Едва тогава трябва да се намокри и да се използва за торене на цветя.“

За Филип тази роза беше част от миналото, за Сиси — декорация за еротична среща.

„Най-лошото беше, призна той, че нямах ни най-малко желание да ѝ обяснявам какво означава за мен тази роза. Не ми се започва отначало.“

Ръката на Каролине затърси вратата. Не желаше да спорят за Сиси Фишер.

„Разделих се с нея“, призна Филип.

Каролине побягна. Разумът надви сърцето. За съжаление за последен път.

Седмица по-късно надвечер Филип се появи в кабинета на Каролине. Колегите отдавна си бяха отишли и спокойно се наслаждаваха на лятната вечер. Само Каролине продължаваше да кълве над делата.

„Всичко започна с прекалено многото работа, беше казал Филип. Нека да отидем до рейнските тераси.“

Тя се поколеба.

„Неутрална територия и чист въздух, беше обещал той, така човек най-добре се отпуска.“

Имаше право. За първи път не говореха за проваления си брак, за децата и други организационни проблеми. Беше приятна вечер. На раздяла Филип залепи една целувка на бузата на Каролине.

Оттогава той започна редовно да я извежда. На вечеря, на кино, да карат колело, Филип я ухажваше. Каролине започна да очаква вечер появата му в кабинета си. След няколко срещи тя установи, че всичко, което по-рано се подразбираше в отношенията им, е някак вълнуващо ново. Едновременно чуждо и познато. Веднъж дори си уговориха среща в един бар с танци. От десет години не бяха ходили на танци. Половин час Каролине си игра с косата си, три пъти се преоблича. Само дето не си сложи домино на очите.

По време на танците се чувстваше като шестнайсетгодишна, когато иначе неприятният курс по танци предлагаше идеална

възможност да се разменят дискретни нежности. Ръцете им се докосваха, раменете, бузите. Беше отпускащо. Толкова отпускащо, че в края на вечерта Каролине предложи на неспособния да шофира Филип да спи на дивана в новото ѝ жилище. Все пак можеха да са приятели. Грешка, както щеше да се окаже по-късно.

Каролине седеше на колелото си и се усмихваше. Имаше сериозна причина да мълчи пред приятелките си. Нейният любовник не беше друг, а собственият ѝ мъж. Брачната двойка, на която ѝ предстоеше развод, се беше превърнала в двойка тайни любовници, които възродиха старата си любов в тайните хотелски нощи. Грижите напуснаха безсънните ѝ нощи. Сега вълнението ѝ пречеше да спи.

Ръководителката по постене я изтръгна от любовните ѝ мисли.

— Чаят ще ви успокои — увери я Беа.

От нямане какво да каже Каролине кимна. Като че ли няколко билки щяха да решат проблема. Той беше другаде. Когато Каролине понечи да сподели с приятелките си, откри една нова черта у себе си: малодушие. А от човек като нея то можеше да бъде преборено само с усилена работа. Тя сама си беше опряла пистолет в гърдите. За разлика от приятелките си, Каролине не обичаше изненадите и беше потърсила в интернет какво се крие зад впечатляващата точка от програмата „Завръщане“. Последната вечер всеки, който иска, можеше да си покани гост. И тя беше взела своето решение: нейният мост между постенето и всекидневието, нейният специален гост на прощалната вечер щеше да е Филип. Имаше седем дни на разположение да каже истината на приятелките си. И да добие кураж да го направи. Най-напред трябваше да говори с Юдит.

Стаята на Юдит и Ева се намираше в някогашната наблюдателница и от отопляемата стая до нея се стигаше през коридор с дървени подпори. Каролине беше придружила двете приятелки, когато оглеждаха помещението.

„Точно такава неща съм искала винаги“, беше извикала Юдит още щом пристъпи прага. Най-люксовото в тази стая беше огромно легло от 1804 година, уж по случай едно посещение на Наполеон. Откритата камина обещаваха уют, а прозорците на трите стени предлагаха внушителен изглед към природата: гора, хълм, стръмни скали. На хоризонта стадо овце не позволяваше на юрските скали да се скрият в храстите и запазваше типичните постни пасбища, предаващи характерен изглед на Алтмюлтал. Стаята в кулата беше създадена за жена с романтична нагласа. Юдит ликуваше. Ева, която делеше апартамента на Наполеон с Юдит, не бе така въодушевена. Под покрива си беше свило гнездо цяло ято гълъби. Постоянното гукане, пляскане с криле и отлитане събуждаше у Ева неприятни асоциации с филма на Хичкок „Птиците“. За Юдит тези шумове бяха невероятно поетични. Най-интересно беше акустичното реле, с което бе снабдена стаята. Само с едно пляскане с ръце от леглото можеш да включваш и изключваш осветлението. Луксозна работа. Чувстваш се съвременен Наполеон.

За да не отнеме радостта на Юдит, Каролине си замълча в деня на пристигането. За нея всичко това беше мит. Ако се съберат всички легла, в които се предполага, че е спал Наполеон, ще излезе, че той не е правил през живота си нищо друго, освен да спи. Да не говорим, че Наполеон също като Каролине е страдал от хронично безсъние и е считал за идиот всеки, на когото са му необходими повече от пет часа сън. На него лично му е било достатъчно да обори за десет минути глава върху коня и вече се е чувствал отпочинал. За такава неща Каролине можеше само да мечтае.

Но не умората размекваше краката ѝ, когато вечерта след първия същински постен ден отново се запъти към апартамента на Наполеон. А несигурността за това, как ще реагира Юдит на нейното признание.

Каролине се беше надявала да я завари сама в стаята. Вместо това и четирите ѝ приятелки се бяха настанили под балдахина на Наполеоновото легло. Бяха се увили във вълнени одеяла, а в камината бумтеше огън.

— Какво е това? Финландска сауна ли? — учуди се Каролине.

— Измръзнахме. И четирите — отвърна Кики.

— Ако сега затанцувам фламенко, няма да имам нужда от кастанети, толкова силно ми тракат зъбите — трепереше Естел.

Ева знаеше на какво се дължи това:

— При постенето тялото отделя по-малко енергия. Затоплят се само жизненоважните му части.

— Явно моето тяло счита крайниците ми за излишни — изхленчи Кики и потърка ръце.

Юдит държеше в ръка купа с гореща вода и лайка.

— Няма ли да се присъединиш и ти?

— В сауната ли? — попита Каролине.

— Ние медитираме — обясни Кики, потопа две памучета в топлия чай и ги сложи на очите си. Другите направиха същото.

— Опитваме се да пропъдим глада с бягство към вътрешния си мир.

Да медитира? Мир? Бягство към себе си? Обикновено Каролине не обичаше да я притискат. Но остана ли изобщо нещо от предишния ѝ живот? Имаше афера с неверния си съпруг и правеше седемдневно въздържание от храна. Тя си даде сметка, че познава наказателното съдопроизводство повече от себе си. През последните месеци захвърли твърде много непохватими разбирания. А гладът я измъчваше не по-малко, отколкото приятелките ѝ. Двеста милилитра плодов сок, които им даваха вечер, не успяваха да запълнят за дълго дупката в стомаха ѝ.

— Пробвай — подкани я Юдит.

Каролине се намести до приятелките си и си сложи памучетата на очите. Може пък точно медитацията да беше подходяща за гладкото протичане на предстоящия разговор с Юдит.

— Настанете се удобно — започна Юдит. — Краката изпънати, ръцете положени до тялото, с обърнати към леглото длани.

Пръстите на Каролине се срещнаха с пръстите на Кики. Двете бяха плътно притиснати една о друга.

— Отпуснете тялото си и се концентрирайте върху дишането — напътстваше ги Юдит.

В леглото беше толкова тясно, че Каролине се чувстваше като потопена в олио сардела. Ставаше все по-трудно да се концентрираш върху собственото си дишане. Докато следеше как диша, губеше естествения си ритъм.

— Вдишвайте, бавно издишвайте. Вдишвайте.

Каролине се мъчеше да не гледа на всичко това като на загуба на време.

— Освободи се от всичко. Мисли. Чувства. Грижи. Следи само собственото си дишане. А сега много леко повдигни десния си крак. И го пусни отново. Почувствай земята, върху която стъпваш.

Вместо единение със земята, Каролине усещаше само дюшека и един лек спазъм в лявата си подбедрица. Мисълта как да започне разговора не ѝ даваше мира. Макар да беше известна със своята способност да обяснява в пледоариите си много по-необяснимите действия на своите клиенти. Престъплението беше налице. Дали нейната афера с Филип беше само безобидно шушу-мушу, невинна забелка, или беше съвсем ново начало след края? Каролине мразеше да представя нещата полуготови. Дори когато готвеше за приятелките си, тя цял следобед прекарваше в шетня, така че вечерта да не се мотае преди сервирането на готовото ястие.

— Почувствай левия крак. Вдигни го бавно. Следвай движението с всичките си сетива.

„Каролине се опита да се концентрира върху основните действия на тялото си. Дясна ръка, лява ръка, леко повдигаме главата, свиваме пръстите в юмрук, отпускаме ги, вдишваме, издишваме, вглъбяваме се в себе си, дишаме, отпускаме се...“ Тя като нищо би заспала, ако гласът на Юдит не се бе променил внезапно.

— А сега погледни в себе си. Какво виждаш?

„Нищо“, идеше ѝ на Каролине да каже — как би могла с тези памуци на очите!

— Какво виждате, когато очите ви са затворени? — продължаваше да пита Юдит. — Концентрирайте се върху картините, които изникват в подсъзнанието ви.

— Аз виждам главоболие — изскимтя Ева. — Когато съм гладна, получавам главоболие.

— Ако искаш, сложи си компрес на челото — предложи Естел.

Но Юдит беше непреклонна:

— Опишете точно каква картина се появява пред вътрешния ви взор. Може да е нещо от бъдещето или нещо от миналото.

— Аз виждам пакетче чай — излъга Каролине.

В действителност тя си представяше как ще реагират приятелките ѝ, когато им разкаже за Филип. Присмехулната усмивка на Естел, обърканото изражение на Ева. Може би само Кики щеше да прояви разбиране към нейните необичайни любовни щуротии. Юдит щеше да го приеме лично.

„Как можеш да продължаваш да дружиш с Юдит?“, бяха я попитали порасналите ѝ деца, след като връзката между Филип и Юдит излезе наяве. Този въпрос и тя си го задаваше. Как бе възможно Филип и Юдит да продължават да са част от живота ѝ? Каролине не беше единствената, чието подсъзнание се занимаваше със съвсем конкретни проблеми, вместо да рисува интерпретативни картини.

— Виждам кнедли, задушени в салвиево масло зеленчуци, „Шевал блан“ реколта хиляда деветстотин четирийсет и седма — фантазираше Естел. — Виждам свинско печено с лъскава златиста коричка.

— Такова не си яла от петнайсет години — обърна се към нея Каролине.

— Но съм мирисала — не отстъпваше Естел.

— А за десерт нещо сладко — предложи Кики. — Димящо, горещо какао с купче снежнобяла бита сметана.

— Няма ли да престанете — помоли Ева. — Моето подсъзнание вече пътува към кухнята.

Кики беше обсебена от представата си:

— А в чинийката под чашката има бисквитка. Ванилова кифличка. Леко поръсена със захар, не много мека и не много твърда. Бисквитката се топи на езика.

По-нататък не продължи. Една възглавница полетя към лицето ѝ и прекъсна описанието.

— Вашите кнедли и ванилови кифли ме довършиха — оплака се Ева.

— Какво да направя? Постоянно си мисля за ядене. Дори и с отворени очи — възнегодува Кики, метна обратно възглавницата и улучи Юдит.

Това я изтръгна от медитацията ѝ, тя се изправи и с отривисто движение избута Естел от леглото. Естел се приземи с трясък върху твърдия дървен под. Акустичното реле веднага реагира и автоматично изключи осветлението.

— Събудете ме в събота — прозвънна гласът на Естел в тъмното. — Нямам сили да се изправя.

Едно почукване накара лампата отново да светне. Миг по-късно в рамките на отворената врата стоеше Беа Зенгер. На лицето ѝ бе изписано онова подчертано безстрастно изражение, тип „Плащащите гости по принцип са прави, независимо че аз не намирам това за редно“. Погледът ѝ се плъзна над хаоса от жени, одеяла, разхвърляни възглавници и лежащата на пода Естел, която не даваше никакви признаци за намерение да промени позицията си на легнала пред леглото.

— Това е програмата ви за утре — каза беззвучно Беа. Дори не мигна с клепач, но успя да остави усещането, че си оплескал нещата. Каролине хвърли бърз поглед върху листа. Сутрешен чай. Скандинавско ходене. Постене. Прочистване на черния дроб. Медицински преглед. Вечерен чай. Разпускане в групата. Вечерен час — 22 часа. Всеки ден едно и също. Имаше допълнителни предложения за хидроколонтерапия и възможността за посещение на католическата служба в Ахенкирх.

— Ако решите да се подложите на хидроколонтерапия — каза с придишание Беа, — утре рано сутринта оставете вратата отворена. Колежката с удоволствие ще ви обслужи.

Ева плахо се обади:

— Може ли да научим повече за историята на замъка? За мен ще е удоволствие да разбере какво е било преди.

Беа кимна:

— Ще информирам господин Фалк за желанието ви. Сигурна съм, че ще приеме идеята ви с радост.

Ева кимна благодарно.

— След трийсет минути настъпва вечерният час. Успокойте се — сбогува се Беа. — Пазете силите си за утре.

Начинът, по който изрече „господин Фалк“, беше същият, по който каза „с радост“ — с придихание. Беа не го каза с лоша интонация, но се усещаше подсъзнателно нежелание. На Каролине ѝ бяха познати този тип хора. Беа Зенгер беше от онези, които все потискат чувствата си и после изведнъж избухват. Като вулкан, който всеки момент ще изригне.

Едва излязла ръководителката им по постене, и стомахът на Кики направи коментар за общото състояние на храносмилателната ѝ система. Той изкъркори силно и недвусмислено.

— Прозвуча така, сякаш си глътнала дакел — изпръхтя Естел.

Каролине се облегна назад. Нямаше смисъл да подхваща сериозни теми. И утре е ден, тогава ще му мисли. Днес искаше да се наслаждава на компанията им. Без конфликти. Нямаше как да стане лошо. Най-болезнената сцена от живота ѝ вече беше в миналото, мислеше си Каролине. Обърка се. Не за последен път днес.

По време на пост човек демонстрира сила на волята, самообладание и хладнокръвие. Ева не притежаваше нито едно от тях. След една безсънна нощ тя се бореше със себе си, с празния си стомах и с треперещите си колене. Кръвообращението ѝ се лашкаше като влакче в увеселителен парк.

„Не знам дали съм създадена за въздържание“, размишляваше тя, докато шляпаше към банята.

Ръката ѝ плесна по студените плочки. Акустичният сигнал беше достатъчен да светне лампата в банята. Обикновено под душа ѝ идваха най-добри идеи. Тази сутрин Ева щеше да е доволна, ако на тялото ѝ не му хрумнеше да се прекатури.

— След третия ден става по-добре — увери я Юдит.

Тя беше в чудесно настроение за път и готова да се потопи в тайните на скандинавското ходене.

„Три дни? Дали ще оживея дотогава?“, питаше се Ева. Досега не беше издържала на нито една диета. Причините за неуспехите ѝ в този род начинания се кореняха още в детството ѝ. Баба ѝ Лоре, която беше ревностна католичка, чинно спазваше четирийсетдневното въздържание от месо и сладкиши преди Великден. Ева си спомняше, сякаш беше вчера, как нехаещият за католическите ритуали Хенри Шмиц незабелязано ѝ тикваше в ръката блокче шоколад. Докато баба ѝ проповядваше въздържание, тя блажено смучеше под завивката си сладка карамелена близалка с шоколадова глазура, за която Шмиц вероятно беше дал нищо неговорещата ѝ сума от трийсет пфенига. Ева беше на седем. Оттогава яденето и грехът вървяха ръка за ръка. След борбите в пубертета, четирите бременности сломиха последната ѝ съпротива. Междувременно тя беше научила какво ли не за диетите. FdH^[1], разделно хранене, отслабване по време на сън, доктор Аткинс, диета „Бригите“, Weight Watchers^[2], диета според кръвната група, метаболизмен баланс: нито една от диетите Ева не спази докрай.

— Ела и ти на похода. Това ще подобри кръвообращението ти — предложи ѝ Юдит.

Ева поклати глава:

— Ще ходя на църква и ще се моля за чудо.

За Ева църквата беше място на спокойствие и пречистване. Лъжите и предателството към майка ѝ ѝ тежаха. Надяваше се поне за час да се откъсне от гризящата я гузна съвест.

— Защо си причиняваме това? — изстена тя, когато срещна в коридора Каролине, която се беше приготвила за поход.

Каролине ѝ подаде пътеводителя на Алтмюлтал.

— Заради това — каза тя и отвори книгата на едно предварително отбелязано място. — Не можах да заспя. Тогава прочетох цялата книга, от А до Я.

Ева хвърли бърз поглед към пътеводителя. Каролине имаше предвид написаното за историята на замъка Ахенкирх.

Тя започна да чете:

— „Подобно на дядо си, който през двайсетте предприема строеж на заводско селище в родния си град Бергиш Гладбах, индустриалецът Антон Дорш се заема в края на четирийсетте с нов, амбициозен социален проект. Предприемачът, чиято фабрика преживява невредима войната и през хиляда деветстотин четирийсет и шеста година отново получава лиценз за производство, купува за жълти стотинки плячкосания и опустошен замък Ахенкирх. Алтмюлтал се превръща в лагер школа за деца от бомбардираната Рурска област.“

Сърцето на Ева слезе в петите. Пред Естел не можеше да се пази тайна. Пред Каролине — още по-малко.

— Нали бяхме дошли заедно в Бергиш Гладбах. Заради шкафа...

Ева си спомни с лукава усмивка епизода. Регине беше купила от битака на алеята по Рейн в Кьолн един скрин от палисандрово дърво с огледала и пъстри дървени орнаменти.

„Източноиндийски палисандър с разкошни рисунки, дивеше се майка ѝ. Не мога да го оставя току-така.“

За съжаление не можеше и да го транспортира. Регине не обичаше да шофира. Предпочиташе да се вози. Накрая Ева беше

организираща чрез Каролине да наеме караваната на един неин колега адвокат. И тъй като Ева не можа да я овладее след напускането на паркинга, накрая Каролине подкара колата заедно с ремаркетото. За жалост Регине беше пропуснала да спомене, че мястото за скрина все още е заето от стария дъбов шкаф на баба Лоре. Отне им половин ден да демонтират дъбовия шкаф с помощта на Хенри Шмиц и да го занесат на бунището.

— Шмиц цял следобед разказваше анекдоти за Дорш. Как пеел на фирменото парти. И как на осемдесет и пет години всяка вечер лично помитал производственото хале — спомни си Каролине.

Любопитните Айзерман минаха бързо покрай тях, плътно следвани от офицера, чиито крака стърчаха от късите панталони. Приличаха на шишета с мляко. Нежеланите подслушвачи стреснаха Ева. Нямаше нужда да отрича. Каролине имаше бърз ум и неподражаема способност да навързва нещата. Всъщност Ева изпита облекчение, че най-после ще може да се довери на някого. На човек, който имаше опит във воденето на разследване, човек, който щеше да застане до нея. Човек като Каролине. Тя изчака стъпките да заглъхнат в колонадата. После извади от джоба на панталона си писмото от Фалк и старите снимки.

— Тук майка ми се е обучавала за икономка.

Каролине разгледа снимките.

— Явно по онова време Регине е завъртяла главите на много мъже — предположи тя.

— Вероятно съм зачената тук. Някъде между седемнайсети април и четиринайсети май хиляда деветстотин шейсет и пета година — добави Ева и посочи снимката със селския празник. — Правена е на първи май.

Каролине размишляваше:

— Майските тържества, съчетани с внушителна продажба на алкохол, винаги предразполагат към тайни целувки и тийнейджърски бременности.

— Снимката е правена от Емерих. Той сигурно знае.

— Какво казва Фалк? — попита Каролине, която междувременно беше прегледала писмото от Ахенкирх.

— Искам да съм сигурна, преди да говоря с него.

Каролине беше на друго мнение за нещата, юридическо:

— А Регине? Всеки човек има право да знае за собствения си произход. Пише го в Гражданско-процесуалния кодекс. От хиляда деветстотин седемдесет и седма година. Можеш да осъдиш майка си да ти каже името на баща ти.

— На теория — рече Ева.

— Ще спечелиш делото.

Ева поклати енергично глава:

— Не е толкова просто. Не и за семейство, в което темата е табу от десетилетия.

— Всъщност щях да отида на скандинавското ходене с Юдит — рече Каролине. — Но ако искаш, ще дойда с теб на църква. По пътя ще ми разкажеш какво си открила досега.

Тя се радваше, че ще ѝ се размине есенният поход с щеки.

— Нито дума на останалите — предупреди я Ева.

— Както кажеш — съгласи се Каролине.

Ева прегърна приятелката си.

— Филип е абсолютен глупак. Как може да остави такава жена! Няма представа какво губи — изтърси Ева.

Това трябваше да бъде комплимент, но прозвуча като плесница. Погледът на Каролине показва, че я е посрещнала.

— Извинявай — добави Ева. — Изплъзна ми се. Повече няма да говорим за него. Никога повече. Обещавам.

Тя реши в бъдеще да се отнася по-внимателно към Каролине.

[1] Friss die Halfte — букв., „изяж половината“ (нем.). — Бел.ред.

↑

[2] Американска компания, която предлага на пазара метод за отслабване. — Бел.ред. ↑

Какво си говорят тези двете през цялото време? От своя еркерен прозорец Естел наблюдаваше как Каролине и Ева, възбудено жестикулирайки, излизат от вътрешния двор и се отправят към паркинга. Странно беше, че Каролине придружава Ева до църквата. Още по-странно беше, че приятелките изобщо са в състояние да извършват физически действия след трийсет и пет часа без твърда храна. И това дори без кафе. Не беше работа за Естел да изчаква и да пие чай. Тя искаше всичко и веднага, а най-много обичаше рано сутрин да си вземе порядъчна доза кофеин. Казват, че пиещите чай обичали изискаността и аристократичната сдържаност. Естел обаче произхождаше от род на зависими от кофеина пушачи с талант да харчат пари. Страстта към силно, току-що сварено еспресо беше наследила от баща си, който бе направил кариера от търговията с отпадъчен метал след войната. Беше ѝ чужда церемониалната суетня на пиещите ѝ чай приятели, които се прехласваха по оригинален дарджилинг^[1] така, сякаш беше френско силно вино. Не ѝ допадаше и новата мода кафето да се прави с мляко. Да не говорим за леко затопления билков чай, който им сервираха тук в стаята за закуска. Недостигът започваше още със закуската. Центровете на удоволствие у Естел бяха накърнени. Кръвообращението ѝ беше зациклило. Болеше я корем, след като след вчерашното изтезание с глауберова сол храносмилателният ѝ апарат съвсем отказа да работи в знак на протест. Само сладкият вкус на малката лъжичка мед, поднесен с чая, смекчаваше отчаянието ѝ от лошия старт на деня.

Тя наблюдаваше недоумяващо от еркерния си прозорец енергичността на другите участници, които се събираха до кулата. Тази внушителна сграда, чийто вътрешен живот беше напълно замрял, служеше за склад. Беа Зенгер раздаде щеки на посетщата група. Последна дотича при участниците в похода Валкюре в огромния си,

бургундско червен екип за джогинг. След себе си влачеше с въже ядосания дакел. Юдит и Хаген Зайфритц слушаха указанията на Айзерман за правилната употреба на щеките за скандинавско ходене.

— Движението по диагонал подпомага способностите за координация — носеше се из двора гласът на компетентния по всички въпроси господин Айзерман.

Високото говорене му беше станало навик от дългогодишните усилия да достигне и до най-незаинтересованите ученици на последните чинове. Мнимият офицер така несръчно държеше щеката, че за малко да сръга руската балерина. До тях стоеше изящната Симоне, на която щеките ѝ стигаха до раменете. Липсваше Кики. Поне една, която да е с всичкия си.

Естел решително отвори вратата на стаята. Хидроколонтерапия ли? Какво ли се криеше зад това многообещаващо име? По принцип тя се стараеше да не пропусне нищо и да се наслаждава максимално на всичко, което ѝ предлага животът. Всичко, което се наричаше самостоятелна и специална услуга, ѝ звучеше примамливо. Объркващо беше, че никоя от другите врати не беше отворена. Да не би допълнителната услуга да е платена, чудеше се Естел. Може би дори — твърде високо платена. Тя се чувстваше като на Бъдни вечер. Когато не знаеш какви изненади те очакват. Две секунди по-късно очите ѝ се разшириха от ужас. На вратата се появи възрастна дама, толкова квадратна, че почти изпълваше касата. Спокойно можеше да играе роля във филма „Диктаторката“ и имаше глас, който сякаш излизаше от собствените ѝ вътрешности.

— Поръчали сте клизма — каза тя.

Това беше по-скоро констатация, отколкото въпрос.

Болезненият стомах на Естел ликуваше, духът ѝ търсеше изход. Как да излезе от това положение? Жената затвори вратата зад себе си и завъртя ключа.

— Да не ни безпокоят.

Тя носеше найлонова престилка, ръкавици в телесен цвят, които стигаха до лактите, и така приличаше повече на месар, отколкото на медицинска сестра. Може да беше роднина на стопанката на „Дивата патица“, от онзи тип жени, които не търпят възражения. Погледът на

Естел се плъзна към гардероба. На вратата му висеше като мотивация костюмът на „Шанел“, който трябваше да облече на благотворителната вечеря. Предчувствието ѝ не я беше излъгало: нищо в живота не е случайно. Най-малко пък ефектната поява в прилепнал костюм.

[1] Вид чай от Индия и Хималаите. — Бел.ред. ↑

В колата Ева разказа на Каролине какво беше открила. Разказа ѝ за строгия режим на Фрида Дорш, за оскъдните сведения на Емерих, за Роберта и за „Дивата патица“. Нищо не премълча. Дори и съмненията си.

— Чувствам се в толкова смешно положение, че не мога да подхвана темата за баща си.

Каролине беше категорична:

— Важно е да знаем какъв е произходът ни — кимна тя.

Те паркираха колата пред гробищния зид. Зад портата от ковано желязо една чакълеста пътечка водеше към бароковата църква с луковиден купол.

— Всички гробове изглеждат еднакво — забеляза Ева.

И наистина последните убежища на жителите на Ахенкирх бяха до едно с ниски зидани оградки, стандартно увенчани с дървени кръстове на еднаква височина. Покривчетата над траурните кръстове пазеха сухи закрепените на дъбови летви статуетки на Исус и защитаваха табелите от сняг и дъжд. Дори и след смъртта в Ахенкирх не излизаха от руслото. Само внушителният, с човешки ръст каменен ангел във втората редица нарушаваше единството на картината.

— Я виж кой е тук — извика Каролине.

— Фрида Дорш — прочете Ева.

Гробът беше префърцунен и натруфен, както се полага на дъщерята на една династия индустриалци. Самият гроб обаче говореше сам за себе си. Ангелът, плачещ над гроба на Фрида Дорш, беше видимо килнат на една страна, а надписът — обрасъл с бурени и бръшлян. Само годините можеха още да се разчетат. 1914 до 1970. Строгата възпитателка беше живяла цели петдесет и шест години. Макар и пооронен, един портрет, вграден в порцелана, даваше приблизителна визуална представа за Фрида Дорш. Късата черна къдрава коса обрамчваше лицето като шлем. Носеше бяла колосана престилка.

— Направо усещаш мириса на колосващото нишесте — каза Каролине.

— Разбирам кое у нея плаши хората — рече Ева.

С гарвановочерните си очи и с присмехулно присвити тънки устни, Фрида Дорш, четирийсет години след смъртта си, гледаше изпитателно всеки посетител, дошъл на гроба ѝ.

Дали от лечебния глад, ниската кръвна захар или неочакваната среща с жената, която беше изгонила позорно майка ѝ, но краката на Ева се разтрепериха. Каролине взе един прът и разчисти мъха, разял някога златните букви.

— „Един достоен човек се оттегли на почивка от живота. Остава ни споменът за него“ — засрича Ева дума по дума поокъртения надпис.

Състоянието на гроба свидетелстваше за лъжовността му.

— Явно не са много жителите на Ахенкирх, които си спомнят с добро за нея — отбеляза Каролине.

— След всичко, което знам за Фрида Дорш, не е била чак толкова достойна. Още по-малко пък човечна — рече Ева.

Тя загуби равновесие. Отмаляла, потърси опора в ангела. Когато отвори очи, видя, че вече не са сами на гробището. На главната алея имаше група жени: Роберта от „Дивата патица“, обградена от множество селянки. Облечени в неделното си черно, те приличаха на ято гарги, накацали между гробовете. Всички наблюдаваха объркано Ева и Каролине. Бяха свикнали да виждат туристи, както и постещи. Но отиващите на църква, вкопчени в старите гробове, не бяха всекидневие в този край.

— Толкова се радвам, че дойде с мен — прошепна Ева.

Погледът на Роберта ѝ се струваше зловец.

— Кой знае какво крие — кимна Каролине.

Неочаквано топлото септемврийско слънце накара наситено жълтото на необароковата църква да засияе. Камбаните в кулата с луковиден купол настойчиво приканиха за служба. Поклонниците не бързаха. Те стояха на групи пред тежката порта и се наслаждаваха на слънцето и компанията си. Пожарникарите доброволци се бяха издокарали в униформи за светата меса. В седмицата на пожарникарския празник службата по традиция беше посветена на охранителния отряд.

Ева нервно пристъпваше напред. Мразеше да бъде обект на изпитателно разглеждане. Това я връщаше във времето, когато всяка неделя ходеше с баба Лоре на католическа литургия във Фогел, облечена в спретната шотландска поличка, с бял чорапогащник и разделена на път коса. На неделната служба се събираха всички. Обсъждаха се новости, пускаше се в обращение последната клюка, говореше се за работа. В неделя сутринта цялата фирма Дорш се събираше в църквата. Без Шмиц. „Активисти, винаги казваше баба Лоре, социализмът потъпка религията им.“

В Ахенкирх всичко се въртеше около обществения живот. Приканващите камбани малко нарушиха бърборенето.

— Тази Беа никъде не я виждаме с Фалк — изръмжа някакъв женски глас зад тях.

— Аз от самото начало казах, че няма да излезе нищо — отвърна друг.

Ева и Каролине се обърнаха. Зад тях светнаха два неимоверно руси бретона.

— „Гребен и ножици“ — сети се Ева.
Каролине беше на същото мнение.

— Кралско русо — прошепна тя.

За съжаление точно това русо прекъсна интересния разговор за Фалк. Новият цвят на косата изтръгна от дамите от селото безброй „ах“ и „ох“, и „искам и аз“.

Голямата камбана се присъедини към малката. Един църковен служител подкара апатичната общност към божия дом. Органът гърмеше, анагностите влязоха с театрална сериозност, хората станаха за въвеждащата песен. Роберта и жените в черно седяха на една странична пейка, където слънчевата светлина, падаща през шарените църковни прозорци, не можеше да ги достигне. Тя възбудено говореше на съседката си, която сякаш ѝ беше одрала кожата. Вероятно това беше дъщерята, снимана като дете, от фотографията в хрониката на „Дивата патица“. Имаше нещо странно в поведението на Роберта Кьорнер. Ева предположи, че Емерих ѝ е разказал за любопитните ѝ въпроси. Роберта не изпускаше от очи загадъчните туристки от земята на Рейн.

Ева се опита да се съсредоточи върху църквата. Сградата от късния ХІХ век не представляваше никакъв особен разкош. Един прост амвон без скъпи дърворезби, един обикновен купел, голи стени с тук-там окачени икони и стоящ кръст от позлатена мед. Културно-историческа забележителност беше един саркофаг от римско време, открит в мазето по време на реставриране, където обаче не е имало римляни, а само франки. Поради липса на подходящо място той препречваше един от страничните коридори. Над олтара блестеше гербът на някогашния собственик на крепостта. Макар есенното слънце да печеше с пълна сила, Ева зъзнеше. Подозрителните погледи на Роберта я обезкуражаваха. Какво беше общото между Регине и „Дивата патица“? Какво искаше да каже Емерих?

— Един свещеник трябва да проповядва за всичко. Така е редно. Но двацет минути не стигат за това — прозвуча свещеникът от амвона.

Каубойските ботуши, които просветваха изпод черната роба, показваха, че под расото се крие човек, на когото нищо светско не му е чуждо. Повишеният глас свидетелстваше за истинска мисия.

— Не бива да лъжесвидетелстваш срещу ближния си. Прочети книгата на Мойсей. Знай, че езикът е кама от плът. Това се доказва на всеки годишен пожарникарски празник.

Ева, която беше размишлявала и за това, дали нафората се счита за нарушаване на забраните по време на пост, забеляза, че тук четенето не беше в обичайния проповеднически тон. Това, което звучеше от амвона, беше конско евангелие за селото. От гласа се долавяше гняв.

— Всяка година на този празник излизат наяве старите подозрения. Кой си въобразява, че може да съди другите? Кой вменява вина без доказателства? Кой знае какво се е случило преди четирийсет и шест години на един първомайски празник?

Членовете на общността сякаш разбираха за какво става дума. Много глави се обориha виновно.

— Ключката и лъжата вървят ръка за ръка, а в слуховете невинаги има истина. Както казва Яков: „Кой си ти, че да съдиш ближния си?“ — гърмеше гласът от амвона. — Господ умее да забравя и да прощава. Всички ние трябва да следваме примера му.

В църквата беше забележително тихо. От този тип тишина, която настава, когато е налице гузна съвест. И в тази тишина отвън отекна дрезгавото пърпорене на мотопед.

— Това е Емерих — прошепна Ева на Каролине.
Шумът ѝ беше познат. Случаят — също.

— Къде се бавите още? — попита Кики. — Не взех участие в скандинавското ходене само за да не ви изпусна.

Тя седеше във фойето на замъка-хотел с лаптопа на коленете си. Беше отворила скайпа, за да може хем да говори безплатно с Макс, хем да го вижда.

— Не успяхме да наемем кола. Още сме в Кьолн — говореше Макс в камерата на айфона си.

Той държеше телефона с протегната нагоре ръка. Очите на Кики се напълниха със сълзи, когато видя дъщеричката си, увиснала в кенгуруто върху корема на Макс. Гледаше развълнувано как Грета протяга ръчички към телефона, вероятно с цел да го пъкне в устата си и да започне да го смуче. Тя не спираше и за миг да липсва на Кики. Щастливото гукане, радостната двузъба усмивка, тъничката косичка на главата, пухкавите бебешки краченца, топлият аромат. От бременността насам хормоните ѝ бяха така разбъркани, че Кики се беше превърнала в истинска ревла. Четиристотното повторение на Хайди? Младоженци пред Айгелщайн? Рекламен филм на Т-мобайл? Руският национален химн? По-рано се радваше на всяка изненада, която ѝ подготвеше съдбата, а сега само гледаше да не остава без носни кърпички. Често сама не можеше да се познае.

— Къде сте? — попита храбро тя.

Макс вдигна айфона така, че да се види обстановката. Огромна, поддържана зелена площ, стари дървета, изкусно подрязани чемшири, стълба към една тераса, по която пъплеха хора в коктейлни рокли и светли костюми.

— Това е вилата на Йоханес — прозвуча гласът на Естел.

Приятелката ѝ се бе загледала незабелязано над рамото ѝ в екрана. Кики прехапа устни. Един-единствен път я бяха поканили на вечеря във вилата Мариенбург. Тогава беше бременна в осмия месец и щеше да замръзне в мъчително разтребената къща с асептично

кремаво обзавеждане и изисканост. Родителите на Макс едва успяха да прикрият, че с удоволствие биха се отказали да бъдат баба и дядо.

Естел се тръшна невъзмутимо до Кики на дивана и махна към камерата.

— Здравей, лелю Естел — извика Макс с преправен глас и махна с ръчичката на Грета. — Как върви гладуването?

— Килограм и нещо надолу — каза ликуващо Естел. — За подробностите не питай.

В дъното безобидната ѝ хидроколонтерапевтка напускаше фойето.

— До вдругиден — извика весело тя.

В отговор Естел махна вяло с ръка.

Кики отново се втренчи в екрана. Правилно ли беше разбрала?

— Ти си при родителите си?

— Реших, че щом така и така съм в Кьолн, мога да отскоча за малко и до партито.

Изведнъж стана кристално ясно, че Талберг не държат особено Кики да присъства на есенното им тържество. Госпожа Талберг беше израснала като дете на посланик между Джакарта, Норвегия, Австралия и Намибия. Много добре знаеше какви са правилата за обръщение и покана на неженени двойки. Явно обаче беше решила да не приложи познанията си.

— Нищо не губиш — зашепна Естел на Кики. — Аз веднага им отказах.

Значи дори Естел е била поканена. Всичко на тази земя беше погрешно разпределено. Водата, храната, тлъстинките по женското тяло и поканите за обществени събития.

— Госпожа Талберг е моя стара партньорка по голф. Цялата си козметика купува от нашата аптека — обясни Естел. — И успокоителните.

Кики подозираше, че двете с Грета малко допринасят за спокойствието на госпожа Талберг.

— Скука. Говори се само за работа — успокояваше я Макс. — Ето какво нарича баща ми личен живот.

Макс плъзна камерата на айфона си по гостите. Докато Кики мизерстваше в Ахенкирх, всичко живо, което имаше нещо общо с дизайнерството като ранг, име и работно място, се подвизаваше в

есенната градина на Талберг, облечено в коприна, шифон и луксозен лен. Това не беше тържество, това беше събиране на хората от дизайнерския бранш, при което всеки се представяше и сключваше до бюфета някоя и друга сделка. Животът минаваше покрай Кики. Един мъж в черно влезе в кадър. Нисък на ръст, но с голямо его.

— Всичко е въпрос на време — чу Кики. — Нашата серия маси е първата, която разработи допълнителни части, фурна към масата. За това говорим ние — каза той надутото и се отправи към бюфета с хапките. — Вече никой не сервира в класически сервиз. Всичко е в общи блюда.

Неподражаемият Мол. Дотук с кариерата ѝ. Макс и Грета се шляеха сред гостите. Колко време щеше да мине, преди някой добре информиран гост да припомни на Мол кога друг път е чувал името Кики Егерс? Тя не се и съмняваше, че в този случай успешният проект на ваза щеше да играе второстепенна роля.

Окото на камерата фиксира госпожа Талберг. До нея бе застанало русокосо момиче.

— По-късно ще ти се обадя — каза Макс, който изведнъж изгуби интерес към Кики и това, да я разхожда виртуално из тържеството.

Последното, което Кики и Естел чуха, беше малко висок женски глас, който се закачаше с Грета.

— Много си сладичка, истинско захарче. А какъв страхотен татко имаш!

Тялото на Кики отхвърли превантивно няколко хормона на стреса. Тя погледна ужасено към Естел.

— Ванеса Щайн — осведоми я приятелката ѝ.

— Онази Ванеса, бившата на Макс?

— Баща ѝ е в Управителния съвет на „Луфтханза“. Познаваме се...

— ... от голф клуба — довърши изречението ѝ Кики.

Това беше нещо като снаха, която дори и след раздялата беше добре дошла в дома на Талберг. Кики усети болезнено липсата на Грета. На Грета и чувството, че е важна за някого.

— Какво ще правиш на този празник на жътвата между тези новобогаташи? — успокояваше я Естел. — Всички мъже там имат проблеми с потентността, а на жените им хлопат дъските. Миналата

година бях единствена сред дамите, която още не бе имала контакт с извънземно. Не е за нас.

На Кики ѝ се искаше и тя да вижда така нещата.

— На бас, че Мол ще ме отхвърли.

— Ще видим.

— Чувствам се като издънка. Никна, никна, никна и никога не узрявам. За цъфтене да не говорим.

— Да се присъединим ли към скандинавското ходене? — попита Естел. — И Айзерман са там. Нищо не успокоява повече от това, да ядосваш другите.

Кики поклати глава.

— Щеки без ски и апрески? Вече се чувствам в старчески дом.

Естел взе две универсални бутилки за вода.

— Хайде да се напием тогава.

31

Ева бързаше към гробището. Беше използвала суматохата по време на причастието, за да се измъкне от църквата. Ушите ѝ бяха чули правилно. Пред „Дивата патица“ отсреща кръжеше на своя моторед един видимо разтревожен Емерих. Бялата му коса беше залепнала по главата, ризата му бе наполовина измъкната от панталона, босите крака стърчаха от домашни пантофи. Той веднага позна Ева, когато тя прекоси малкия площад и се отправи към него.

— Мислите, че съм изкуфял, нали? Мислите си, че не съм с всичкия си.

— Напротив — уверяваше го тя. — Мисля, че можете да ми помогнете.

— Относно хиляда деветстотин шейсет и пета — подхвана отново Емерих предишния им разговор.

— Спомнихте ли си нещо? — попита развълнувано Ева. Надяваше се службата да се проточи малко.

— Разбира се, че си спомням онази година — каза Емерих. — Питайте ме нещо. Питайте ме кой е бил тогава председателят на Федералната република. Знам всички председатели. Всички.

— Вчера щяхте да ми разкажете нещо за Регине — напомни му Ева. — Регине Бекман.

Трябваше да се досети. Емерих не отговаряше на въпроси. Ако вчера беше обсебен от зеленчуковата тема, днес духът му заброди из дебрите на историята.

— Теодор Хойс беше първият председател на Федералната република — шепнесе той заговорнически на Ева. — Беше приятел на Алтмюлтал. Айхщет е сред най-ценните неща в Германия. Това го каза той!

При вечната борба със забравянето Емерих изравяше знанията си така, сякаш искаше да се увери, че информацията му още е на сигурно място.

— И кой дойде след Хойс? — попита развеселено той.

Ева нямаше представа. Не знаеше нито кой е наследил Хойс, нито как би могла да отклони Емерих от историческия преглед. Знаеше само, че нито селището, нито мястото бяха подходящи за викторина на историческа тематика.

— Любке, Хайнрих, а после Шеел, Валтер Шеел продължи възторжено Емерих. — Изправен в жълтата кола — повиши глас той и църковните камбани забиха. Нямаше смисъл. — Всички ги имам в архива. Всички. И Вайцекер. Снимал съм го. При откриването на канала Рейн-Майн-Дунав. Всичко съм снимал.

Ева се обнадежди. В писмото на Фалк, което беше намерила на тавана, пишеше, че Емерих притежава цели сандъци стари снимки. Може би там щеше да се намери нещо.

— Може ли да го разгледам? Архива? — попита предпазливо тя.

Емерих кимна, веднага остави мотопеда и тръгна към входа, без да поглежда дали Ева го следва. Той отвори вратата на „Дивата патица“. Отвътре ги удари мирис на гостилница, на бира, мас и печени вкусоти и на Ева ѝ се зави свят. Нищо чудно, по телевизията даваха какви ли не прославени детективи, но нито един от тях не се бе подложил на аскетизъм и между другото да разследва случаи. Изобщо никой от детективите по телевизията не се страхуваше да задава въпроси, нито пък се боеше да чуе отговорите им. Още преди тя да влезе в гостилницата, се появи нова беда. От горичката до гробището приближаваше група туристи. Весело размахващи щеки. Беа Зенгер радостно пристъпи към Ева. Групата по скандинавско ходене я следваше по петите.

— Да не би да сте решили да се откажете? — извика Беа още отдалече.

Семейство Айзерман изгледаха Ева с дълбоко презрение, задето я бяха хванали да се предава в лоното на порока и калориите.

— Всеки има кризи. Важното е да можем да ги преодоляваме — продължи Беа Зенгер.

Групата стоеше около нея и чакаше с любопитство да чуе отговора на Ева.

— След половин час ще имаме постна храна — окуражи приятелката си Юдит. — Тогава ще се радваме, че сме издържали.

На селския площад се появиха първите поклонници. Ей сега и Роберта щеше да се върне в гостилницата си.

Ева реши да отложи за по-късно опита си да изтръгне нещо от Емерих:

— Ще се върна в замъка с Каролине.

Групата вече беше тръгнала, когато Беа се сети за още нещо. Тя се обърна и отново се върна при Ева.

— Говорих с господин Фалк. Ако желаете, тази вечер ще ви покаже замъка. В седем ще ви чака до кладенеца.

Ева отново доби кураж. Какво я интересуваха нея зеленчуци и председатели на Федералната република! Явно беше време за план Б: нападение на врага.

Църковната служба беше свършила. Пред портата на църквата знаменосците на доброволческия отряд на пожарникарите бяха заели местата си. По инсигниите на защитния отряд се пръскаше светена вода, която гарантираше и за идната година благословията на Католическата църква.

Каролине следваше Роберта и предполагаемата ѝ дъщеря, които бяха напуснали главната алея, за да се отбият за последно до един гроб. Това беше семейният гроб на гостилничарите, най-големият в ахенкирхенското гробище. Той датираше още от 1823 година. Към момента Вили беше последният Кьорнер, намерил тук последна почивка. Датата на неговата смърт блестеше по-светла от датата на предците му. Беше 1 май 1965. Бил е на трийсет и три години.

— Кажете на приятелката си да остави Емерих на мира — изръмжа ѝ Роберта. Тя беше изчакала Каролине пред гробището.

— Вашият девер е показал на приятелката ми зеленчуковата градина — обясни Каролине. — Нищо повече.

Тя не посмя да каже на Роберта за истинските мотиви на Ева.

— Казала е нещо на Емерих, което ужасно го е разстроило. Цяла нощ е бълнувал. И говореше за Дорш. Наложил се да повикаме „Бърза помощ“ да му сложат инжекция.

— Всъщност какво му е на него? — попита Каролине.

Роберта се ядоса.

— Чухте какво каза свещеникът. Нека оставим миналото на мира.

Каролине навърза сведенията, които бе получила от Ева за белега на Емерих.

— Свързано е с пожара. Емерих е бил на мястото на пожара. В „Дивата патица“. На първомайското тържество през хиляда деветстотин шейсет и пета — продължи тя.

Ефектът от подпитването не закъсня.

— Емерих беше ударен от една греда по главата, когато искаше да извади брат си от горящата гостилница — призна Роберта.

Каролине се сети за думите на свещеника.

— И досега не е станало ясно какво е предизвикало пожара? — не отстъпваше тя.

— Гледайте си вашата работа — изсъска Роберта. — Оставете ни на мира. — Тя енергично задърпа дъщеря си нататък.

Ева, която се беше скрила от Роберта, се доближи до приятелката си. Каролине я погледна с любопитство. Вероятно Ева беше разбрала още нещо.

— Вече знам всички председатели на Федералната република.

— Става ми все по-неясно — отвърна Каролине.

Как се връзваше всичко? Вили и Емерих Кьорнер, „Дивата патица“, пожарът, Регине?

— Ще говоря с Фалк — реши Ева. — Ще започна тази вечер, по време на разходката.

Каролине знаеше, че приятелката ѝ е права. Сигурно нямаше смисъл да се дълбае повече в рехавите спомени на Емерих, от които излизаха само председатели на Федералната република и други случайно изплували на повърхността откъслеци. Нямаше смисъл да се тълкуват кодираните изказвания на Роберта и тайнствените надписи по гробовете. Ева трябваше да говори с Фалк.

Гладът измъчваше Каролине. Тя се настани в трапезарията петнайсет минути преди началото на постния обяд. Подобно на всички останали, Каролине нямаше търпение да поеме нещо различно от чай и вода. Участниците в септемврийския курс очакваха с обнадеждени физиономии дълго бленувания обяд. Не изглеждаха особено здрави. Лицето на Симоне гореше във всички тонове на червеното, а лицето на Валкюре дори беше леко посиняло. Страничните ефекти се бяха проявили.

— Защо да нямаме бюфет? — попита недоволно Кики. — Като у Талберг. Изглежда толкова привлекателен, че Макс и Грета май не могат да се откъснат от него.

Откакто Ванеса се бе появила в кадър, не се чу нищо повече от Макс и Грета.

— Той се забавлява на празника. Е, и? — успокояваше я Каролине. — Ако ти беше останала в Кьолн, Макс щеше да те вземе.

— Всичко ми стана ясно — изгърси възбудено Юдит без никаква връзка с разговора. — Знам всичко.

— Станало ти е ясно ли? — попита нервно Ева.

— Седем километра с почукващи щеки сред природата и вече всичко ти става ясно. Мога точно да ви разкажа кой защо е тук — рече победоносно Юдит и плъзна поглед към членовете на групата.

Съсредоточаването само върху себе си затормозяваше дамите. Особено Естел, която бе любопитна да научи доколко може да се довери на способността си да познава хората.

— Симоне ми разказа целия си живот — докладва Юдит. — Почивката ѝ се провалила, сестра ѝ е ужасна, не може да понася шефа си, а колегите ѝ са простаци. Истинска страдалка.

Симоне компенсираше липсващото натоварване на челюстите с постоянен порив да говори. След Юдит тя си беше намерила друга жертва в лицето на Хаген Зайфритц.

Гласът ѝ се носеше из цялата трапезария:

— Кой се грижеше за болната ни майка? Кой сменяше памперсите? Кой организира болничната помощ и кой оправи купищата застрахователни документи? Но когато стана въпрос за наследството, сестра ми беше на линия. Първа.

Хаген Зайфритц стоеше безпомощен пред този словесен водопад, който се изсипваше над него. Всяко кимване насърчаваше Симоне да се гмурка още по-дълбоко сред ударите на съдбата, които са вгорчили живота ѝ.

— Още един вид отрова, която се разтваря — каза Каролине.

— Тя е родена като жертва и като жертва ще си умре. Не се търпи — прошепна Юдит на приятелките си.

Естел беше нетърпелива:

— Разбрахме за Симоне. Кажете за другите. Руската балерина...

— ... се казва Елизабет и е шеф на отдел в една мюнхенска компания за здравни застраховки, а нейната дясна ръка е...

Юдит ги изгледа с очакване.

Ева изстена:

— Нямам представа. Но мога да ти изброя председателите на Федералната република.

На Кики ѝ беше напълно все едно дали сянката на Елизабет е някоя седемнайсети братовчедка или лична прислужница. Очите ѝ бяха насочени към точката, от която единствено можеше да се очаква спасение: вратата на кухнята.

— Коремът ми предпочита да знае къде се бави супата — каза тя.

— Прислужващото ѝ лице е дъщеря ѝ Луиза — разкри Юдит. — Наскоро разведена.

Естел остана разочарована от прозаичната съдба. Никакви пенсионирани прими, никаква украинка, никакъв разкъсан бандерол и вместо да се остави да я мами третият ѝ съпруг, Елизабет се беше омъжила за единствения си мъж.

— Щастливо. От над трийсет години — осведоми ги Юдит.

— Моят брак няма да изкара и две години — въздъхна Кики. — Но дори така ми е личен рекорд.

У нея се надигна ревност. Вечното чувство, че все нещо не е достатъчно. Гладът отнемаше последните ѝ сили.

— Макс само е отскочил у родителите си. Това не означава нищо — намеси се сега и Юдит.

Думите ѝ не звучаха убедително на Кики.

— А офицерът? — попита нетърпеливо Естел.

— Хюго е шофьор. Току-що е загубил любовта на живота си — прошепна Юдит с драматичен глас.

Хюго седеше вгълбен в себе си до дакела и дамата.

— Шефът му е председател на Управителния съвет на един енергиен доставчик. Трийсет и четири години са правили всичко заедно. Срещи, командировки, екскурзии, коледно пазаруване, посещения в публичен дом. Този човек не предприемал и крачка без него — разказваше вдъхновено Юдит, сякаш това беше световноизвестната история на Ромео и Жулиета.

— И после? — попита Кики. Съдбата на влюбените веднага привлече вниманието ѝ.

— Личен срив. Безработен. Ден след ден. А шефът? Не му се обадил нито веднъж. Нито един-единствен път. Винаги бил гледал на него като на служител. Никога като на приятел.

Юдит така се вживяваше в хорските съдби, та човек би казал, че лично е присъствала в тях.

— И сега започва ново начало? — попита Кики.

— Шефът му е известен с лошия си начин на живот. Хюго иска да го надживее поне със сто години.

— На мен той ми разказа, че е женен — обади се Каролине.

— Жена му го намирала за най-голямата скука под слънцето — осведоми ги Юдит.

— И права ли е? — попита с жив интерес Естел.

— Хюго казва, че тя винаги е права — рече Юдит. — В това поне със сигурност.

Хюго вече изобщо не приличаше на офицер. Беше съблякъл формалната униформа и сега бе облечен в шарени панталони с бастии и извадена върху тях риза. Само логото на малкото джобче, което правеше ризата му служебна, напомняше за неговото минало.

— Ще стана на сто и двацет и после ще закрия фирмата — чуха те гласа му от съседната маса. Звучеше отчаяно.

Фалк беше прав, когато предложи да не си разказва историята всеки. Хюго беше пристигнал в Ахенкирх. От неговата порядъчна, съдържана фасада още на втория ден не бе останало нищо.

— А за Лео Фалк? — попита Ева възможно най-небрежно. — Не научи ли нещо и за него?

— Дете на бежанци от Судетите, търговско обучение в една дъскорезница, завършва вечерно училище, следва икономика, после става управител в една фирма за хранителни стоки. От хиляда деветстотин деветдесет и трета година е наемател на замъка — издърдори Юдит. — Беа Зенгер ми разказа.

Тяхната ръководителка по постене обикаляше масите и се осведомяваше дали всички от групата са добре.

— В замъка е едва от няколко години. Първо е дошла да пости, а после останала. Заради Фалк. Заради него се е отказала от всичко — добави Юдит.

— Не изглежда особено щастлива — забеляза Ева.

— Фалк не е точно мъжът мечта — обясни Юдит, която беше събрала цялата тази информация от подочути клюки. — Женил се е два пъти. Има четири деца от три връзки. Доколкото знам...

Ева цялата се изчерви. За щастие вниманието на всички беше привлечено от друго. Вратата на кухнята се отвори. Тържествено, сякаш бяха инсигнии на властта на крал, младият готвач внесе супените чинии. Кики беше щастлива, че най-после ще получи нещо за ядене.

Ако предишния ден се налагаше Беа Зенгер да обяснява правилата на хранене, на втория ден разговорите се прекратиха от само себе си. Само един човек все още беше недоволен.

— А суфльорката с плетката? — прошепна Естел, докато сервираха супата.

— Ръководител на отдел към финансовия институт Регенсбург. Данък върху дружествата. От шест седмици си е вкъщи. Уволнена.

— Нула познати — установи разочаровано Естел.

— Шест познати — въздъхна Кики и се загледа унесено в лъжицата си. — Имам шест люспички мая.

Тя звучеше така, сякаш е намерила златно съкровище.

— Това е най-хубавото, което ми се случи днес.

Готвачът ѝ намигна заговорнически. За първи път този ден Кики засия. За съжаление по грешни причини.

Ева нарисува голям кръг върху един бял лист. Вътре написа датата 1 май 1965 г. На този ден Регине отива с група деца на първомайското тържество. Същата нощ в „Дивата патица“ избухва пожар. Към днешна дата остава неизвестно кой или какво е предизвикало пожара. Емерих получава тежко нараняване в опита си да измъкне своя брат Вили от пламъците. Роберта няма и трийсет години, когато остава вдовица. А Леонард Фалк? Ева изписа три дебели въпросителни.

Петте приятелки се преместиха в библиотеката на замъка. Помещението бе оскъдно мебелирано със съвременни мебели. За посетителите имаше една безкрайно дълга маса, няколко солидни кресла, един медиен ъгъл със сидита и един стар грамофон. Кики беше изцяло потънала в мислите си и слушаше музика със затворени очи.

— Да не се е случило нещо с Макс и Кики? — попита Естел, която заедно с Каролине ровеше из рафтовете за някое подходящо следобедно четиво.

Каролине сви рамене:

— Макс отдавна трябваше да е тук.

Юдит вдигна поглед от четивото си. Тя си бе избрала книга с претенциозното заглавие „Духовно вглъбяване и религиозно осъществяване чрез пост и медитативно уединение“, оригинален текст на Ото Бухингер. Беше дълбоко впечатлена: роденият през 1878 година корабен лекар почти на четирийсет заболял от тежък ревматизъм. Всички опити за терапия били неуспешни. Едва след като си самоназначил триседмично лечебно гладуване, оплакванията отшумели. Така се зародила идеята за постенето според Бухингер, която се възприела и от жителите на Ахенкирх.

Докато Юдит продължаваше да поглъща творбата му, Естел ровеше в категория *Мисловни радости*. Но не старата хроника на Маркиз дьо Сад я привлече, а „Практическа готварска книга за обикновена и изискана кухня“ от Хенриете Давидис. Рецептите от XIX век бяха балсам за изгладнялата душа на Естел. Много масло. Много мазнина. Сметана. Мас. Запръжка с брашно. Гъсти сосове. Сочни и хранителни. И в огромни количества. Книгата датираше от времето, когато за шестима души се предвиждаше пет литра грахова супа заедно със зеленчуците. Рецепти за порядъчно обилни ястия. Истинско калорийно порно.

Каролине тайно махна на Ева да се приближи.

— Намерих нещо...

Тя извади богато илюстрираната фирмена хроника на завода „Дорш“, издадена по повод 150-годишнината от съществуването на машиностроителното предприятие. Само след няколко страници Ева се натъкна на групова снимка на предприемача с неговите служители и работници.

— Дядо ми — възкликна Ева и посочи един висок строг мъж с очила с рогови рамки и сресана назад коса.

— А това е Шмиц като млад — рече Каролине.

— Сигурна ли си? — попита Ева.

Каролине кимна:

— Виж какво пише отдолу. Председателят на Съвета на работниците Хенри Шмиц.

Човекът на снимката имаше прическа като на Елвис с дързък перчем. За разлика от останалите той беше с костюм.

— Страхотна четина — рече Каролине.

Ева заразливта нататък. Много по-интересен от Шмиц беше абзацът за социалните проекти на Дорш. Авторът на хрониката беше приложил брошура от въвеждането на здравна застраховка за строежа на селището Фогел до основаването на детски лагер. Една зимна снимка показваше група ученички да перат в двора на замъка. Те бяха съвсем леко облечени, краката им газеха в тиня и киша. Радостните усмивки на младите жени не можеха да заблудят, че животът в замъка е бил доста изтощителен под управлението на Фрида Дорш. Замъкът,

който днес беше романтично обрасъл със зеленина, някога не е бил нищо повече от сива, безвкусна крепост с ужасен покрив и малки прозорци. Понеже вятърът тук горе духаше малко по-силно, отколкото в долината, сигурно зимата е била студена и сурова. Нямахме снимка на Регине. Нито на Фалк.

— Ще го попрочета — каза Ева. — Може да открия още нещо.

Каролине взе бележката на Ева. Всички въпроси се въртяха около една дата. Беше време за малко факти. В коридора тя потърси на личния му телефон един сътрудник от офиса си. Беше неделя. И Каролине не трябваше да работи. Но сега се нуждаеше от помощ.

— Бихте ли ми направили една услуга? Трябва ми материал за един пожар. Ахенкирх, първи май хиляда деветстотин шейсет и пета година.

Тя беше доволна. Една задача отклоняваше чудесно усещането, че отдавна не държи под контрол всички сфери на живота си.

— Доста напреднах — рече Ева на телефонния секретар. — Тази вечер Фалк ще ми покаже замъка.

Много ѝ се искаше да разкаже на Фридо за разкритията си. Странно беше, че не можеше да се свърже с нито един член от семейството си. Шестима души, което значеше шест мобилни телефона, три стационарни и един служебен номер на Фридо. Никой не вдигаше. Ева потисна гложещото я чувство, че нещо не е наред. Сигурно плуваха заедно? Или се пързаяха с кънки? Лене не беше ли поискала да ходят в центъра за акули?

Ева ускори крачка и отново се присъедини към лекцията за билките, която трябваше да съкрати следобеда на посетците. Снабдена с права лопата, тризъбец и дебели ръкавици, тя се опитваше да се съсредоточи върху отличителните знаци на вратигата, да се запознае с възможностите за подготовката на снопите или да прояви интерес към реколтата и съдържанието на живовляка. Мислите ѝ постоянно се отнасяха другаде. Разясненията на Беа Зенгер за лечебните свойства на билките се стрелваха покрай нея като музика от асансьор.

— Наред ли е всичко? — попита загрижено Юдит. Освен Ева, тя единствена от приятелките се бе присъединила към Беа Зенгер.

Ева вдигна палец нагоре. А в действителност се чувстваше като при първата си среща. Два пъти се проваляше пред Фалк. Тази вечер щеше да направи добро впечатление. Ева само искаше да се чуе с децата си. Какво беше препоръчала Лене на Давид, когато той поиска съвета ѝ за една среща?

„Искаш ли тя да те харесва?, задаваше Лене насочващи въпроси на брат си. Тогава няма никакъв смисъл да се правиш на някой друг.“

Децата ѝ бяха по-мъдри от нея. Колко часа още оставаха до разходката из замъка? Вече нямаше търпение да разпита Фалк.

Единственото положително нещо в нейното объркано душевно състояние беше това, че постенето не ѝ тежеше. Така или иначе не ѝ беше до ядене. Чашата плодов сок, която сервираха на гостите в шест и половина, бе напълно достатъчна на Ева. А обикновено не спираше да се занимава с ядене. Дори в болницата по време на кафе паузите се разменяха рецепти, обсъждаха се обезмаслени петминутни снаксове, говореше се за диети, спореше се и за ползността на безвъглехидратната храна. Ева беше ходеща таблица с калории. За жалост не се въздържаше от ядене на неподходящи неща в неподходящо време. Въздържаше се само да се наслаждава на кулинарни прегрешения. Ева установи учудено, че срещата с Фалк измества назад любимата ѝ тема.

Тя отиде доста рано във вътрешния двор. За да разбере с ужас, че специалната лекция нямаше да е толкова задушевна, колкото си беше представляла. До кладенеца чакаше Юдит.

— Ти откога се интересуваш от история? — попита объркано Ева.

Погледът на приятелката ѝ се промени.

— Изобщо не се интересувам — добави без заобикалки тя и погледна сияещо към Фалк. — Просто ми е любопитно кое би накарало човек да дойде тук и да създаде нещо такова.

Фалк бе следван от неизбежните Айзерман. Ева се страхуваше от най-лошото. Сигурно двамата учители бяха разгледали достатъчно замъци през живота си, за да му се притичат на помощ. Накрая цялата група се оказа до кладенеца. И петте приятелки.

— Нека се възползваме от ситуацията — прошепна тя на Ева.

— За историческите събития можете сами да прочетете — започна лекцията си Фалк. — В библиотеката ще намерите дузина книги, документиращи фактите. Затова ще ви покажа неща, които няма да откриете в никоя хроника. Историите, които се разказват на ухо.

Предчувствието на Ева не я беше излъгало. Айзерман имаха собствена представа за запознаване със замък.

— Може би ще ни разкажете за различните архитектурни стилове — предложи господин Айзерман.

— Как наричаме архитектурен стил с изпочупени парапети, провиснали фронтони, плесенявали зидове, пробит покрив и изпозапушени комини?

— Руини — каза Юдит, която се беше изправила точно пред Фалк.

Той кимна:

— Точно такъв беше стилът, когато поех замъка.

Юдит остана впечатлена:

— И веднага сте се заели с реставрирането му?

— Майка ми твърдеше, че по погрешка съм се сдобил с няколко чешки гена. Чехите могат лесно да се разпознаят в морето. Те не се плацикат на плиткото, за да изследват брега. Излизат директно в открито море.

— А преди това? Когато замъкът още е бил детски лагер? — попита Ева. — Как е изглеждал тогава?

— Отвън замъкът изглеждаше като бижу — обясни Фалк, — но отвътре беше истински кошмар. Общината беше разквартирвала тук немски бежанци от Судетите с надеждата, че ще поддържат замъка. Зимите бяха тежки. Пушекът влизаше вътре, а навън и най-слабият дъждец превръщаше вътрешния двор в киша. Като дете имах само сандали и краката ми постоянно бяха студени и мокри.

Почти като по команда цялата група погледна към краката му, които както обикновено бяха боси в мокасини.

— Човек свиква да ходи без чорапи — оправда се той.

Колкото беше нелюбезен през първата вечер, толкова открит се показва сега, когато разказваше за замъка и неговата история.

— Липсващите обувки са една от многото възможности да се развие травма от детството. Никога не съм имал истински обувки, за да играя футбол. Искаше ми се поне веднъж да вкарам гол. Един-единствен път. Толкова ми беше мъчно, че не мога да ритам топка.

— И въпреки това сте се върнали? — попита Юдит с неимоверно учудване.

— Може би точно заради това — каза откровено Фалк. — Мисля, че съм искал да си докажа, че мога.

Ева не беше доволна. Тя искаше да знае повече. Юдит я изпревари.

— А историите, които не ги пише никъде? — попита тя. — Страшните приказки?

— За целта трябва да навлезем по-навътре — обясни Фалк. Той поведе групата през двора към една стопанска постройка под замъка. — По-рано това беше кухнята. Най-топлото помещение в целия замък. Майка ми готвеше тук всеки ден за децата, които идваха от Рурската област. С много старание.

Ева се вцепени. Видът на фасадата ѝ се стори познат. Отляво вратата, до нея три високи прозореца в дебелия зид. Точно на това място беше снимана Регине.

— Тук децата получаваха това, за което вкъщи можеха само да мечтаят: пудинг с месо, топли колачи с масло и захар, картофен гулаш, брашнени кнедли. Най-много обичаха кейка с маково семе.

Кейк с маково семе. Любимият сладкиш на Регине. Ева знаеше, че е попаднала на вярната следа.

— Моята стая беше до кухнята. Тя беше много мъничка, но пък топла. И стратегически най-важното място в замъка.

Фалк беше решил да си направи малка шега. Тобиас, младият готвач, се появи като изневиделица и раздаде свещи на групата.

— Пригответе се да надникнете в един свят, за който горе дори не подозират — каза многообещаващо Фалк.

Те влязоха в помещението, което някога е било кухня, а сега се използваше за склад, Фалк отвори един люк в каменния под и освети зейналия мрак. Една стълбичка водеше надолу в тъмното.

— По-малко романтичните считат това място за склад на замъка. Аз твърдя, че е таен коридор.

Юдит се приближи до Фалк.

— Искат ми се да съм израснала в такава магическа обстановка — зашепна тя.

Приятелките си размениха многозначителни погледи.

Госпожа Айзерман се дръпна назад.

— Четирийсет години страдам от клаустрофобия — рече тя. — Пари да ми дават, не бих влязла тук.

Хюго също се отказа от своеобразния асансьор.

— От многото седене имам проблеми с гърба. Ако се сгъна така, после не мога да се изправа.

Дамата с дакела и Симоне, която се беше нагласила за обиколката с високи обувки, също се извиниха. Останаха само майката и дъщерята, които мълчаливо приключиха с програмата, петте приятелки и Хаген Зайфритц.

— Царството на мъртвите винаги ме е привличало — каза възторжено той. — Повече от живите.

След мъчителното изпитание, на което бе подложен по време на обедната супа, беше решил за нищо на света да не остава при Симоне.

Приведена напред, групата заслиза по стълбата към подземните сводове. Юдит първа последва Фалк. В помещението под кухнята бяха складирани бутилки, бъчви, картофи, буркани с плодове и консервирани зеленчуци. Зад него се откриваше дълъг тесен коридор. Неравният под затрудняваше ходенето в подземната тъмница. Миришеше на мухъл и влага.

— Тук направо получаващ ревматизъм — рече Естел.

Обясненията на Фалк ехтяха из подземния коридор.

— Казват, че когато е съвсем тихо, тук в подземните затвори може да се чуят духовете на рицарите разбойници, които някога са обитавали този замък.

Ева беше гледала доста филми на ужасите. Съмнителните филмови продукции, на които се посвещаваеше в задушевните вечери на чипс с децата, бяха доказателство за нейната издръжливост. Сега очакваше всеки момент от тъмнината да изскочи някое зомби. Усети нещо студено. Някой я докосна. Някаква ръка. Тя извика. Беше Естел, която я търсеше опипом.

— Дали тази тъмна дупка не е гнездо на змии? — Естел шепнеше, за да не предизвика излизането на евентуални обитатели от скривалищата им.

— Светлина в края на тунела — извика Юдит отпред.

Неудобният път свършваше до една порта с тежка желязна решетка, Фалк извади някакъв ключ. Обясни, че е открил прохода като дете при една изследователска разходка.

— Беше голямо разочарование. В действителност търсех дракон.

Решетката се отвори със скърцане. Вече бяха на чист въздух. Зад тях се намираше замъкът, пред тях — Алтмюлтал. Над долината се беше спуснал мрак. Светлините на селото трепкаха неясно.

— Долу до наблюдателницата спеше госпожица Дорш — рече Фалк. — Там никой не смееше да пристъпи. Но аз бях по-умен. За десет пфенига можех да кажа какво съм научил. На всеки, който искаше да си плати.

Ева разбра стратегическото значение. Оттук можеше да се избяга по време на обсада, оттук можеше и да се измъкнеш тайно към селото. Една тясна пътечка водеше надолу покрай скалите.

— Ученичките много ме харесваха — добави Фалк. — Парите, които получавах, ги инвестирах в сладолед на клечка. Ягода и ванилия. Продавах го за двайсет пфенига в „Дивата патица“.

Обиколката още не беше свършила. Продължаваше по скалната пътека.

— Не се отклонявайте от пътя, не говорете. Тук бродят духове. Стара легенда разказва, че призраци причакват бегълците, за да ги

повлекат в дефилето.

Мъглата, мракът, свещите, цялата тайнственост нямаше как да не окажат въздействие. Разговорите заглъхнаха. Чуваха се само стъпки, които шумоляха в нападалите листа, тежкото дишане на Хаген Зайфритц. Беше студено. Беше неприветливо. Ева пъхтеше по стръмната пътека. Пламъците на свещите им танцуваха по скалите, от които дъждът беше изваял вълшебни фигури. Каменното образувание се отвори към една пещера.

— Тук госпожиците от замъка са се срещали тайно с възлюбените си — прошепна Фалк.

Ева едва не извика. Пещерата беше на границата между замъка и селото. Това, което някога е било удобно на господарките на замъка, можеше да е само евтино за жадните за живот ученички.

„Нямам нищо общо с това, което се случва нощем“, беше извикал Емерих по време на разговора им в оранжерията. Значи момичетата са напускали замъка нощем, за да отидат в селото? Ева почти беше стигнала до Фалк, когато Юдит извика:

— Тук има някого — изписка тя и отскочи право в ръцете на Фалк.

Надеждата на Ева да му зададе няколко въпроса стана на пух и прах. Юдит сочеше и скимтеше, увесила се на врата му.

Имаше ли в действителност някого там? Някаква свита фигура? В мрака? Да не би Тобиас да искаше да изплаши групата?

— Това е вкаменен рицар — обясни Фалк. — Неговата господарка на замъка избягала с някакъв обикновен гражданин. Самотата го принудила да отвлича като призрак момичета в дефилето.

— Това са глупости, нали? — попита Хаген Зайфритц.

Но Фалк държеше на историята си.

— За последно през шейсетте две момичета изчезнали безследно от замъка. Едната през хиляда деветстотин и шейсета, а другата — през хиляда деветстотин шейсет и пета година. Без да оставят следа. Оттогава нищо не се е чуло за тях.

Юдит гледаше възторжено към Фалк. Харесваха ѝ тези романтични страшни истории. Още повече ѝ харесваха мъже, които умеят да ги разказват толкова увлекателно. Ева изгуби търпение.

Когато отново се прибраха в двора на замъка, тя дръпна приятелката си настрана.

— От сто километра се вижда как се натискаш на Фалк. — Вече не можеше да се сдържа.

— Не му се натискам — защити се Юдит. — Просто се изплаших, това е всичко.

— От някакви истории за призраци? — попита Ева.

— Не може ли да ми бъде симпатичен? — бранеше се приятелката ѝ. — Не ви ли е познато усещането да срещнеш човек, когото сякаш отдавна познаваш?

— Познато ми е — потвърди Естел. — Имам го всяка вечер, когато се прибера вкъщи и видя мъжа си.

— Говоря сериозно — наежи се Юдит. — Надушвам сродна душа.

— От месеци подлагаш на проверка всеки мъж дали става за брак. Този тук е женен — предупреди я Каролине.

— Два пъти развеждан — поправи я Юдит. — С Беа Зенгер не са женени. Въпреки че са заедно от осем години.

— Този мъж може да ти е баща — настоя Естел.

— На мен също — добави Ева.

— Никога не съм се интересувала от свои връстници — не отстъпваше Юдит.

— Не ми говорете за бащи — предупреди Кики. — Само — проблеми създават.

— Кой ви каза, че се домогвам до него? — възмути се Юдит.

— Седмото ми чувство — отвърна Естел.

— Седмото ти чувство нищо не разбира — извика Юдит и си тръгна, обърна се още веднъж и добави: — Аз питам ли ви какви ги вършите тук? С вечното ви шушу-мушу? С вечните ви тайни? — Тя заговори още по-яростно. — Можете да ми спестите самомнителността си. — И тя гневно напусна двора.

— Така става с изчезналите момичета в Ахенкирх — коментира Естел. — Първо се оставят някой мъж да им завърти главата, а после изчезват безследно.

„Юдит мисли ли изобщо за нещо друго, освен за мъже?“

„Само как се сваля на Фалк.“

„Направо ужасно.“

Юдит си представяше какво се говори за нея в другите стаи. Тя се беше оттеглила в едно тихо кътче извън замъка. Сама. Лесно им беше на приятелките ѝ да говорят. Естел се чувстваше щастлива със своя аптекар, Ева си имаше Фридо, Кики — Макс и Грета, а Каролине — любовна авантюра. Почти беше сигурна в това. Юдит нямаше нито тайна, нито любим, за когото да си мисли преди заспиване. Любовта я беше напуснала преди две години и оттогава не можеше да я намери. Юдит наистина се опитваше да се радва на новия си живот като сама. Тя се беше разделила с чудовищното легло на Арне, беше пренаредила дома с помощта на една фън шуй консултантка и си беше намерила работа при Люк в „Ле Жарден“. Обслужването на другите беше естествено продължение на нейното покаяние. Но не помагаше. Самотата я съсипваше.

Някаква светлина припламна автоматично. При вечната борба с разходите Фалк беше инсталирал отвън сензори, които светваха и най-вече изгасяха осветлението, когато нищо не се движеше.

— Те не го мислеха — каза един глас.

В светлината на прожектора стоеше Кики.

— Наистина се опитах да започна нов живот — оправда се Юдит. — Да закувам салда, телефон без номер едно за бързо набиране, храна за един човек от супермаркета, самотна чиния на трапезата, студени крака в леглото и никой, който да вземе мерки, когато някой дебел паяк се загнезди в банята.

— Просто трябва да си потърсиш партньор — рече Кики. — После всичко ще се оправи от само себе си.

Юдит се колебаеше. Това може и да важеше за Кики, която никога не бе страдала от липса на мъжко внимание. Юдит обаче не притежаваше такава притегателна сила.

— Нямах представа колко неловко се почувствах, когато за първи път отидох на вечеря сама — призна си Юдит.

Тя с ужас се връщаше към онази вечер. Единственият човек, с когото се запозна тогава, беше Пеги, безкрайно потискаща компания. Мнимата другарка по съдба щедро я гощаваше със своята излязла от бутилката житейска история: „Забравете мъжете. Послушайте ме. Имам четирима синове и двама бивши съпрузи. Шест пълни провала. Вродено им е.“

Юдит стигна окончателно до дъното, когато на Коледа седеше като неомъжена, леко причудлива леля до елхата на своите с шест години по-малки братя, и имаше усещането, че е обкръжена от някаква аура от нафталин, стара мома и безнадеждност. Скоро щеше инстинктивно да посяга към люлякови комбинации и къолнска вода, с което окончателно да завърши метаморфозата си на стара леля.

— Защо да е добре да си сам в живота? Що за разточителство! — каза Юдит. — Инвестирам най-добрите си години в едно голямо, сиво нищо.

— И без мъж може да се води пълноценен начин на живот — отвърна енергично Кики. — Така четох. В едно списание — довърши с по-тих глас тя.

Кики беше пословично известна сред приятелките си с бързото прекратяване на връзките си. Но нямаше представа какво е да живееш изобщо без мъж.

Затова пък Юдит знаеше какво е.

— Половината ми живот мина — каза тъжно тя — и нищо от това, което правя, не се задържа във времето.

Кики кимна.

— И при мен нещата не са по-различни.

— Теб поне двама души те обичат — напомни ѝ Юдит.

Кики завъртя очи. Тук не беше толкова сигурна.

— Любовта носи в живота буря и топлина — разпали се Юдит. — При мен всичко е хладко.

Двете потънаха в мълчание. Сензорът реши, че няма да се случи кой знае какво, и угаси светлината. В тъмното от другата страна на

замъка варовиковите скали светеха на лунната светлина.

Юдит скочи, раздвижи краката си и загреба с ръце, сякаш искаше да се откъсне от земята.

— Какво е това? Африканска любовна церемония ли? — попита Кики.

— Опитвам се да запаля осветлението — въздъхна Юдит. — Искам да ти покажа нещо.

Кики вдигна ръка. Лампите светнаха веднага. Дори с електрическите сензори тя имаше повече успех, ако трябва да сме честни. Но това не биваше да остане така. Юдит извади от джоба на панталона си нещо увито в парцалче.

— Обещай да не ми се смееш.

Тя внимателно разгърна червената коприна. Показа се някакво очукано късче метал, талисман, който Юдит носеше със себе си. Като знак, че всичко ще се оправи.

— Това е лят куршум. От Нова година — обясни тя. — Този оракул още никога не ме е подвеждал. Нито когато се запознах с Арне, нито когато той се разболя и се случи историята с Филип.

Кики се опитваше да открие в това парченце нещо съществено.

— Юдит, не го мислиш наистина, нали?

— Защо да не го мисля?

— Дори домашният боклук е по-изразителен. Колкото повече опаковки с готова храна, толкова по-драматични са кръвните показатели. Съответно толкова по-рано ще умреш.

Юдит изстена. Беше празнувала Нова година заедно с Каролине и Ева у Естел. Още тогава ѝ бе трудно да убеди прозаичните си приятелки да си отлеят куршум. Каролине беше категорична, че разтопеното олово е токсично и в никакъв случай не бива да се вдишва, а Естел се притесняваше най-вече за това, как ще се отразят евентуални оловни инжекции на бъдещето на луксозната ѝ маса. Ева пък имаше дежурство. Но не в болницата, а на улицата, където Фридо и децата стреляха с пиратки в новогодишната нощ. Всяка година

Фридо ходеше до Белгия, за да си купи оттам нелегално фойерверки, носещи причудливи имена като „креслива помощничка в кухнята“.

„Ще се радвам, ако не отидат до Полша, за да си купят оттам тези опасни фойерверки“, беше въздъхнала Ева. Откакто тя отново работеше в болницата, се беше наплашила и стриктно следеше за това, четирите деца да си слагат защитни очила и да посрещнат новата година с по две очи и с по десет пръста.

Юдит се беше наложила. И почти се разкая, когато приятелките се показаха толкова слабо креативни при разчитането на значенията на оловните фигури.

„Това е отпадък, беше извикала спонтанно Естел, когато Юдит пусна във водата охладената форма. Баща ми събираше такива неща. Веднага мога да позная боклука. Това означава пари.“

Идеята на Каролине не беше по-добра:

— Тази форма ми прилича на персийската котка на съседите.

— Преди или след като я сгази беемвето? — осведоми се Естел.

Юдит се надяваше Кики да има повече талант. Кики направи огромни усилия да види нещо определено.

— Протей? — пробва се тя.

— Горната част символизира сърцето — обясни дълбокомислено Юдит. — Веднага го разпознах. Нащърбената долна част беше загадка за мен. Докато не дойдохме тук.

Юдит вдигна парчето олово. Зъбците се съединяваха в разцепените силуети на варовиковите скали.

Кики разбра какво имаше предвид тя.

— Това не е символ. Това е нещо като карта на съкровищата.

Юдит кимна.

— Опитвам се да разбера какво означава този знак. Дали съдбата няма предвид Хаген Зайфритц?

Кики остана безмълвна.

— Да не би и ти да вярваш в историята за изчезналото момиче?

Юдит кимна:

— В старите легенди винаги има зрънце истина.

— Изчезнали момичета? Стара легенда? Ама че глупости. — Фризьорката избухна в гръмък смях. — Лео си измисля собствени предания. Според него колкото по-пъстри са историите, които се разказват за замъка, толкова повече туристи ще бъдат привлечени.

Дните в замъка се редяха еднообразно. В 8 часа сутрешен чай, 8,30 часа — всекидневната гимнастика, в 9 часа отново чай, в 10 часа начало на дневната програма. Днес предстоеше „Разходка на ума“. Ева беше решила да отиде още веднъж в селото. На фризьор. „Гребен и ножици“ звучеше като къдрене и спрей за коса, като клюки и бърбрене. Естел възторжено се присъедини.

— Един масаж на кожата на главата ме отпуска много повече, отколкото всички тези упражнения, които ме карат да се чувствам като памук — каза тя.

Беше започнал третият ден от лечебното гладуване. Спокойното отпускане още не бе настъпило при Естел.

— Сутринта за малко не изядох пастата си за зъби — рече откровено тя. Надяваше се на утеха. И на алтернативно средство за кураж: — Може би имате от онези прекрасни кофеинови шампоани.

Ева имаше други грижи. Сътрудничките в „Гребен и ножици“ бяха млади. Но скоро изрусената възрастна шефка не я разочарова.

— Искате ли да ви разкажа за двете изчезнали момичета? — прошепна заговорнически фризьорката. — Едното момиче го намериха веднага. И знаете ли къде?

Възрастната шефка направи дълга артистична пауза.

— В дефилето? — опита се да отгатне Естел.

— В „Дивата патица“ — отвърна възторжено фризьорката. — В леглото на Вили.

— Роберта Кьорнер е работила горе в замъка? — попита Ева.

— Разбира се. През нощта офейкала с приятелките си. В Ахенкирх имало само едно място, към което момичетата проявявали интерес. Долу в мазето на „Дивата патица“ падало ядене и пиене, а

горе под навеса имало и десерт — подметна фризьорката, като се усмихна.

Един старец, който чакаше реда си за бръснене на пейката до прозореца, се намеси:

— Момичетата, които работеха горе, бяха диви кокошки.

— Идваха от лоши връзки — потвърди фризьорката. — Криминални среди.

Като момиче Регине бе имала какви ли не конфликти със своето строго католическо семейство. Но чак пък да се говори за лоши връзки не беше ли прекалено? Даже криминални? Селските клюки доста украсяваха нещата.

Главата на Естел се скри под някаква каска.

— А другото момиче? — попита Ева. — Него къде го намериха?

— Намериха го години по-късно. Как се казваше тя? Русата? Юрген? — попита фризьорката.

Тя светкавично се обърна. Тъкмо навреме, за да хване мъжа си, който се измъкваше тайно през вратата. Юрген, чийто огромен корем и мустаци Ева вече беше забелязала на масата за постоянни посетители, се отказа от предателското си намерение.

— Нямам представа — каза той.

— Дето всички тичахте по нея — настояваше фризьорката за отговор. — Целият ти футболен отбор.

Хрумна ѝ още нещо:

— Дето пееше. Много кокетно. Приличаше на малка Мерилин Монро. Или както там се казваше другата блондинка?... „Може би, може би, може би“ — затананика тя.

Кожата на Ева настръхна.

Старият шеф не искаше да говори за това. Очите му заблестяха неспокойно.

— Нищо такова не си спомням — отвърна енергично той.

— Онази, дете все се мъкнеше с Лео. Онази досадница — настояваше жена му. — Как се казваше тя?

— И какво стана с нея? — не издържа Естел. Явно каската не беше толкова шумоизолирана, колкото се надяваше Ева.

— Беше изтръшкала цялото село — отговори осведомено старецът на пейката.

— По някое време забременя и никой не желаеше детето да е от него — допълни фризьорката.

— Тогава селото се успокои — включи се отново мъжът. Явно му се говореше още. — Тя вече нямаше приятели.

— И после е изчезнала? — попита Ева.

— Отведена. От разгневените си родители — обясни фризьорката. — Завинаги.

Естел остана разочарована.

— Не е много подходящо за сюжет на приказка.

Ева се питаше кое от тези гадости можеше да се приеме за чиста монета. Регине цял живот търсеше мъж, който да ѝ разкрие нови светове. Вярваше в свободната любов, два пъти се беше омъжвала и имаше неколцина приятели. Но чак пък селска повлекана? На шестнайсет? Ева не искаше да повярва на тези клюки. Най-вече не желаеше да търси потенциалния си баща сред половин футболен отбор.

— Какво стана с нея? — пак поде Естел.

— Повече не се появи в селото. С никого.

— Може и тя самата да не е знаела кой е бащата — извика старецът.

На Ева ѝ бяха дошли до гуша онези псевдоморалисти, които с лека ръка раздаваха присъди. Сега разбираше защо пасторът бе държал такава остра проповед. Дори толкова много години след случката в селото се издаваха и раздаваха присъди с най-голяма страст. Ева скочи. Дойде ѝ твърде много.

— Може ли да се обадя по телефона? — попита тя. Естел погледна изпод каската си. Какво ѝ ставаше на приятелката ѝ?

Телефонът звънеше ли, звънеше. Отново никой не вдигаше. Ева неспокойно пристъпваше от крак на крак. Нуждаеше се от Фридо. Сега. Трябваше да говори с някого. Защо си остави мобилния? Но да говори от фризьорския салон не беше най-лошото. Най-лошото беше изкушението. На масата в съседната стая, където се бе оттеглила, намери купа с кексчета. „Вземи ме, шепнеха те. Изяж ме. Никой няма да забележи, че липсва едно.“

Тя внимателно помириса блестящата златиста коричка на печивото. Ароматът на захар, масло и орехи замъгли мозъка ѝ. Ева бързо извади от чантата шишето с вода, за да удави изкушението. За нея постенето беше непрестанна борба с демони. А сега и със семейството си не можеше да се свърже.

— Фридо. Най-последно — извика тя в слушалката, когато след цяла вечност ѝ вдигнаха отсрещата.

— Не се шашкай, Ева — рече той още преди Ева да успее да зададе въпрос.

Еlegantното му въведение накара пулса ѝ да хукне нагоре.

— Нищо лошо не е станало — продължи успокояващо Фридо. — Нищо, което да не може да се поправи.

— Какво се е случило, Фридо? — извика Ева.

Земята се разклати под краката ѝ. У нея кипна чувството за вина. Беше оставила семейството си само. И ето, нещо се бе случило.

— Лене. Нали знаеш, че вчера искаше да ходи на ледена пързалка. С Пиа и Паула. И Софи. Но скоро няма да може.

— Казвай направо какво се е случило — изрева Ева.

— Ами тя си счупи крака. Паднала по гръб на леда. На тила си.

— Вчерта ли? Защо никой нищо не ми каза?

— Само щеше да се разтревожиш, когато разбереш, че ще трябва да остане в болница.

Ева почти рухна до телефона:

— Сега съм още по-разтревожена.

— Всичко е наред. Тъкмо съм тук, за да преместя Лене в друга стая.

Фридо затисна телефонната слушалка и извади една бележка, на която бяха написани мястото и стаята, където трябваше да закара дъщеря си в инвалидна количка.

— Веднага се връщам — отсече Ева.

Той не беше съгласен.

— Ако го направиш, ще се разведе — предупреди я студено.

— Моля? — Досега Фридо никога не беше говорил така с нея.

— Всичко е под контрол. Няма нужда някой да идва, за да ми докаже обратното.

Ева усети, че се просълзява.

— Но аз трябва да съм до Лене.

Вместо отговор Фридо тикна телефона си в ръката на момичето.

— Мамо, една седмица няма да мога да ходя на училище. Най-малко — ликуваше тя. — А Йонас от съседния клас иска да ме посети — изтърси в прекрасно настроение Лене. — Сега се налага да затварям. Пиа и Паула ще дойдат всеки момент. Трябва да бъда в стаята си.

И тръгна. Още преди Ева да успее да утеши дъщеря си. Беше се случило нещо значимо. Месеците, през които тя всеки ден се мъчеше да възпита семейството си в повече самостоятелност, показаха резултат. Лене си беше счупила крака, без да плаче цяла нощ за майка си. Фридо се беше справил с критичната ситуация сам. Ева получи това, което искаше: семейството ѝ бе скъсало пъпната връв с нея. Странно беше, че повече няма да им е необходима по двайсет и четири часа в денонощието.

— Ева, трябва да доведеш търсенето в Ахенкирх докрай — каза Фридо. — И когато се прибереш вкъщи, ще имаш достатъчно време да глезиш Лене.

Ева знаеше, че той е прав.

— Обичам ви — каза тя.

Фридо помогна на Лене да се настани в инвалидната количка и я закара до стая номер 5311.

— Най-послед компания — прозвуча познат глас.

Една ръка, цялата в дрънчащи верижки, се вдигна към висящия триъгълник над леглото. На възглавниците грееха една руса глава и две доверчиви очи. Това беше Регине.

— Семейство при семейството — рече сестрата, сияеща от гордост заради своята организационна находчивост. — Чудесно, нали?

Регине мина направо на темата:

— Някой ще ми каже ли какво става с Ева? Вече изобщо не ми се обажда.

Фридо изстена. Можеше да се грижи за четири деца, да сортира прането и да превързва рани. Но с тъща си не можеше да излезе наглава. Каза ѝ още от самото начало.

— Защо ти не говориш с Регине? — Беше глупаво да се пътува тайно до Ахенкирх. Сметките се оказаха криви.

Бяха изминали три дни, а Каролине още не бе предприела опити да направи признанието си. Историята на Ева с търсенето на баща ѝ беше перфектен начин да се дистанцира от собствените си проблеми. Сега се удаваше благоприятна възможност. Естел и Ева бяха отишли до селото, Кики вървеше напред с групата. „Разходката на ума“ предоставяше идеален терен за разговор с Юдит.

Primum non nocere. Преди всичко не вреди. Каролине беше решила да следва принципа на Хипократ, окачен в кабинета на Филип. Как да поднесе новината на приятелката си, без да я нарани? Още преди Каролине да отвори дума, Юдит я нападна с гузната си съвест.

— Съжалявам, Каролине. Разбирам защо вчера реагирахте така. Заради Филип е. Веднъж развалила семейство, оставаш такава за цял живот.

— Не ти се сърдя, Юдит. Наистина не ти се сърдя.

— Можеш да ми го кажеш в очите, Каролине. Ще го понеса. Разбрах, че трябва да анализирам грешките си.

— Юдит, това е минало. Нещата се промениха...

Каролине не довърши. Приятелката ѝ имаше собствено виждане за нещата. И собствена мисия.

— Трябва да се освободиш от негативните чувства, Каролине. Трябва да говориш за тях. Това облекчава.

— Вече нямам негативни чувства — опита се да се защити Каролине.

Юдит не реагира. Тя беше заета с усилията си да не настъпи дакела, който не можеше да оцени подобаващо една разходка на ума. Хиляди пъти предпочиташе да гони двете индийски патици, които оживено си бърбеха на опашката на групата. Валкюре с хронично лошото си настроение полагаше неимоверни усилия да дърпа дакела след себе си. А това, че Айзерман се оказаха и разбирачи по отглеждане на кучета и на драго сърце споделиха знанията си с нея

(„Трябва да научите животното, че вие сте този, който командва“), ни най-малко не подобряваше настроението ѝ.

— Говоря сериозно — настояваше Каролине.

Но Юдит още не беше приключила със самобичуването си.

— Когато те посетих в двустайния ти апартамент и видях, че още не си го обзавела — оплака се тя, — се почувствах ужасно.

— Няколко голи крушки? Какво толкова?

— Сега не разбирам как се случи това с Филип — продължаваше Юдит. — Как можах да се забъркам в такава гнусотия.

Каролине преглътна:

— Ти беше в уязвимо състояние. А Филип...

Юдит не остави Каролине да се доизкаже.

— Трябваше да говоря с теб — подсмръкна тя. — Когато започна това отвратително нещо. Трябваше да ви кажа, че ми е трудно. А не просто да търся силно рамо.

— Всичко е наред, Юдит.

— Не, не е наред. Никога няма да си го простя.

— Не ти се сърдя. Вече не се сърдя и на Филип.

— Той отново си има друга — рече осведомено Юдит. — Така ми казаха. Бил е шута на онази Сиси. Той изневерява на всички. Този човек се държи като задник с нас. А ние идиотките не забелязваме.

Трябваше...

— Веднага престани, Юдит — изрева Каролине.

Дакелът реши, че се отнася за него, и ужасено заскимтя. Кики, която беше избързала напред и вървеше с Хаген Зайфритц, се обърна любопитно.

— Чуй ме най-после — продължи да крещи на Юдит Каролине. Беше много по-остра, отколкото възнамеряваше.

— Все още те боли — каза съчувствено Юдит. — И аз те разбирам. На твоето място не бих понасяла такава като мен. — Очите ѝ се напълниха със сълзи.

Кики се приближи. За щастие тя отскоро имаше навика да носи носни кърпички със себе си.

— Всичко наред ли е с вас?

Юдит поклати глава.

— Вие бяхте прави. На мен просто не може да ми се вярва. Толкова ми беше хубаво, когато Фалк ме държеше в обятията си. От месеци никой не ме беше прегръщал.

Каролине се чувстваше омаломощена. През изминалите месеци Юдит постоянно се опитваше да ѝ докаже колко много държи на приятелството им. Току се появяваше неканена на вратата: с букет полски цветя, които била открила в един цветарски магазин, с остатъци от вегетарианска лазаня, с която не можела да се справи сама, с бутилка вино, която щяло да е жалко да изпие сама.

— Толкова съжалявам за всичко — хлипаше тя. — Толкова съжалявам, че не мога да съм по-добър човек.

Всеки път едно и също. Накрая все Каролине беше тази, която утешаваше Юдит. Въпреки цветята, храната и виното.

Каролине затаи дъх за още един опит, когато Беа обяви, че са стигнали официалния старт на разходката.

— Свалете обувките, свалете чорапите — нареждаше тя. — Ще разхождаме не само ума, но и краката си. Оттук нататък продължаваме боси.

Лицето на Юдит грейна отново:

— Стъпалата са свързани с органите. Това е като терапия на рефлексните зони на краката.

Каролине въздъхна. Имаше още път. Седемстотин метра по думите на Беа. Седемстотин метра, за да опита отново.

Кики не можеше да повярва. Едва събула обувките си, и телефонът ѝ позвъни. Тя държеше да си го носи до пристигането на Макс и Грета в Алтмюлтал. Беше пристигнал имейл. За жалост не от Макс и Грета, а от Мол. Тонът беше студен, а съобщението — кратко. Той така и не беше намерил време да ѝ се обади лично.

За съжаление трябва да Ви откажем, пишеше някаква секретарка. *След подробно обмисляне нашият художествен директор Хуберт Мол реши да възложи поръчката изцяло на външна дизайнерска агенция.*

Кики беше готова да заложи последния си цент, че агенцията се казва „Талберг Дизайн“ и че за подробно обмисляне и дума не можеше да става. Беше го решил спонтанно на бюфета. Като таралежа и заека. Все така ставаше: нейното ново студио се конкурираше с големия могъщ Талберг. Поне Макс да си беше завършил следването. Докато Кики ходеше на интервюта за работа и правеше сандвичи в „Кафе на крак“, той си губеше времето.

„Идеите трябва да узреят“, философстваше Макс.

И докато идеите узряваха, той най-всеотдайно лежеше с Грета на детското килимче, дрънкаше с дрънкалки, бучеше с колички, строеше кули с пластмасови чаши и се опитваше съвсем между другото да накара дъщеричката си да каже първата си думичка. „Грета, кажи тати. Таааатиини.“

„Отменям Кики“, така наричаше той тези свои дейности, или „Мисля върху дипломната си работа“.

Кой знае, току-виж, шарените кубчета се оказали основа за проект.

Кики енергично поведе похода на босите. Острите камъчета се забиваха болезнено в ходилата ѝ. Тя се радваше на всяко чувство, което можеше да разсее гнева ѝ към Мол. И вечният глад, който я

съсипваше. Кики се съсредоточи върху усещанията си. Внимателно стъпваше върху острите камъни, грубите камъчета, финия пясък, върху шишарки и борови бодлички, тресчици и дървени стърготини. Тя затвори очи. Вече нищо нямаше значение, освен най-простите усещания. Да чуваш, да стъпваш, да чувстваш и да определяш кое какво е: студено, топло, сухо, мокро, приятно, неприятно. Стъпи, в мек мъх. Новото преживяване ѝ харесваше. Още повече ѝ хареса това, което я очакваше, когато се завърна в замъка. Първото, което чу, бе характерното гукане на Грета. Толкова близко. Толкова ясно. Толкова осезаемо. Трябваше ѝ малко време, за да осъзнае, че шумовете не бяха плод на халюцинации. Грета и Макс най-после бяха пристигнали в Ахенкирх. Бебето сияеше с цялото си лице. То риташе весело с крачетата и протягаше ръчички към Кики. Тя прегърна щастлива детето си и зарови нос във вратлето на топлото, ухаещо на хубаво бебе. Балсам за душата. На Грета ѝ беше абсолютно все едно дали Кики прави кариера, или е качила три излишни килограма. Тя намираще майка си за прекрасна. Нека Хуберт Мол да мисли за нея каквото си иска: дъщеря ѝ беше по-важна от която и да е пропаднала кариера.

Около тях започнаха да се чуват възклицанията „ах“ и „ох“ на Симоне и на двойката майка и дъщеря, които останаха очаровани от сладкото бебе, последвани от неизменния рефрен: „Колко симпатичен млад мъж. Вие сте щастливка.“

Кики си отдъхна. Семейството ѝ беше при нея. Всичко щеше да се нареди.

Каролине продължаваше да следва групата. Юдит остана безкрайно дълго вгълбена в себе си. Искаше правилно да усети земята под краката си. Но за съсредоточаване върху същественото и дума не можеше да става. Тя още мислеше за разговора им.

— Само можем да се радваме, че Филип е въвн от живота ни — каза Юдит и разкриви болезнено лице. Нейните градски стъпала трудно понасяха острите камъни.

— А ако не е въвн от моя живот? — попита Каролине.

Юдит ни най-малко не се впечатли:

— Разбира се, че не е. Бяхте женени двайсет и пет години. Сега си насред нещо като траур. За всяка година по един месец...

Юдит я разбираше, все пак беше прочела всичко попаднало ѝ за възможността и шансовете на едно позитивно начало. По официални данни Каролине не беше изминала и половината път. Неофициално го беше съкратила.

— Има двойки — поде предпазливо Каролине, — които след раздяла отново се събират.

Юдит спря ужасено:

— Дори не си го и помисляй. Това е само защото си си вгълпила, че Филип е единственият мъж за теб.

Каролине се сепна. Имаше ли нещо такова? Нараненото самолюбие ли беше това, което я запрати отново в обятията му? Или това бяха истински чувства? С острите камъчета под краката разбираш точно какво изпитваш, но другото не е толкова просто.

— И аз се чувствах като теб — разгорещи се Юдит. — Мислех си, че всичко ще се оправи, Филип ще дойде и ще се извини. И после ще можем да бъдем приятели. А то какво? Никакво обяснение. Нищо. Едно голямо нищо — възмущаваше се тя. — Такъв човек не е способен на самокритика. А на промяна пък — още по-малко.

Каролине усети, че ѝ кипва. Да хулят мъжа ѝ беше едно. Да го хули Юдит беше съвсем друго.

— Откъде знаеш това? Той може да се промени.

— Глупости — отсече Юдит. — И за кога. Знаеш ли какво ще направя, ако сега застане пред мен? Ще му извия врата със собствените си ръце.

Левият крак на Каролине цопна в тиня. Между пръстите ѝ се показва кафява каша. Не беше много трудно да се постави правилната диагноза: кравешко лайно. Идеална илюстрация на положението.

На Макс му бяха необходими три дни, за да си реши проблема с транспорта. Кики реши да се абстрахира от това, че все пак е заел колата от Ванеса Щайн, кабриолет, разбира се. Важното е, че любимите ѝ хора отново бяха до нея. Моментът не беше особено подходящ. След посрещането нямаха много време. Кики не можеше да пропусне нито едно от така наречените хранения, нито всекидневния преглед. Тя изпрати Макс и Грета до селото, в „Дивата патица“, за да се настанят в резервираната стая и да я чакат там. Взе си светкавичен душ, изгълта своя половин литър ахенкирхнер и пререди часовете на всички, за да влезе първа в лекарския кабинет. За отпускане и дума не можеше да става при нея.

Скоро след еуфорията от свиждането настъпи отрезвяването. Докато тя трескаво изпълняваше горе в замъка точките по програмата за постене, Макс и Грета бяха покорили Ахенкирх и се бяха запознали с всички неомъжени дами в селото. Всички лица от женски пол, работещи в „Дивата патица“ без изключение, бяха трогнати от нежните ласки, с които Макс успокояваше ревящата си дъщеричка. В района на „Дивата патица“ имаше твърде много деца без бащи. Грета с нищо не можеше да се успокои. Вечно усмихнатата дъщеря на пекаря, която повикаха спешно по телефона, пристигна специално за да донесе кутия полезен за бебета чай ройбос.

— Ако аз имах такова сладко бебе, не бих го оставила цяла седмица само — каза насмешливо тя, като погледна Макс дълбоко в очите.

Фен групата се разпръсна, когато Кики рязко отвори вратата на гостилницата и, останала без дъх, седна на масата.

— Вода? — попита Роберта със своя дрезгав бас. — Както винаги?

Кики кимна:

— Да не е газирана.

Ревящата Грета протегна ръчички към майка си, но Макс вече беше станал. За да успокои малката, той се заразхожда с нея напред-назад из помещението, следен от възторжените погледи на гостите от женски пол. Дори кухненският персонал наблюдаваше умилено през люка. Кики не можеше да повярва на какъв огромен успех се радваше този млад татко. Макс дори не я погледна. Нито целувка, нито прегръдка, абсолютно нищо. Нещо не беше наред.

— Как беше при родителите ти? — поинтересува се Кики, когато Макс мина покрай нейната маса.

— По-добре не питай — гласеше лаконичният отговор.

— Да, но аз питам — изсъска Кики.

Макс обаче вече се беше настанил на съседната маса, където завърза разговор с две по-възрастни опитни дами, дошли в Алтмюлтал от геоложки интерес.

— Коремче боли ли я? — заинтересуваха се те.

— От памперсите получава обриви — каза компетентно Макс.

Двете дами препоръчаха по избор седящи бани в черен чай или продухване с топъл въздух на бебешкото дупе и дори забравиха за вкаменелостта, която си бяха изсекли от плочите варовик в любителската каменоломна в Блуменберг.

Кики помириса бебешкото шише на Грета.

— Сигурно не понася ябълковия сок — предположи тя.

Никой не я чу какво каза.

— Ти си седи спокойно — обади се неочаквано Макс, когато отново мина покрай нейната маса. Нямахше как и двамата да сноват из трапезарията. — Не се тревожи. Ще се справим и без родителите ми.

Беше повече от ясно, че е имало скандал. Кики предварително изпита вина. През последните месеци разправиите в дома на Талберг все бяха свързани с нея.

Роберта тупна със замах чаша чешмяна вода на масата им.

— Добре сте си вие с такъв мил мъж — рече тя затворнически и изтри една сълза на умиление от ъгълчето на окото си.

Кики хвана Макс.

— Искам да знам какво се е случило — каза заповеднически тя.

— Повече няма да говоря с тях. Това беше. Пари също не искам да ми дават повече — отвърна Макс толкова весело, сякаш това бяха добри новини.

— А как ще си плащаш таксата за следването? — ужаси се Кики.

Тя превърна наум сумата, която Талберг превеждаше всяко тримесечие за следването на Макс за дизайнер в Лондон, в работни часове в кафенето „Кафе на крак“. Покриваше половината ѝ трудов стаж до пенсия.

— Нима да я плащаме — веднага отговори Макс. — Така или иначе, единственият, който иска да завърши следването си, е баща ми.

— Той е прав. Естествено, че трябва да завършиш. — Кики прозвуча така, сякаш му е възпитателка.

— Не е прав. За нищо не е прав — отвърна упорито Макс и отново започна да се разхожда.

Мъжете просто не могат да тъкат на няколко стана, пишеше навсякъде. Повече от една роля е непосилна за тях. В момента Макс беше просто татко.

— Сега Грета е на първо място — каза той.

Кики повиши глас:

— Не е. Ние сме на първо място. Ти си на първо място.

— Какво ти става, Кики? Толкова си нервна.

— Сутринта Мол ми отказа — призна тя.

— И какво толкова? — рече безгрижно Макс. — Сигурно съдбата ти е подготвила нещо по-добро.

— Притеснявам се, че занаят ще трябва да си плащаме всичко. Памперси, шишета, зимно яке, първите обувки. Трябва ни нова кола.

— Не се тревожи — успокой дъщеря си Макс. — Това са хормони. Мама не го мисли сериозно. Има малка следродилна депресия. Или е гладна.

— Можеш ли поне веднъж да си сериозен? — кипна Кики.

Така звучаха гласовете на съпруги, които след четиринайсетгодишен брак мърмят благоверния си, че отново е забравил на излизане да изхвърли боклука. А те дори не бяха женени. Макс никога не ѝ беше предлагал. Очите ѝ се напълниха със сълзи. Отново.

Макс бе искрено уплашен.

— Ще поговорим за това. Щом толкова искаш. Успокой се. Аз ще се оправя с Грета и когато се укроти, ще се кача до замъка.

Той събра нещата на бебето.

— Не се притеснявай, Кики. Ще те отменя.

Макс не дойде в четири. Нито в пет. Нито в шест. Когато в осем и половина вечерта него още го нямаше, на Кики ѝ хрумна нещо. „Само можеш да си щастлива с Макс“, казваха всички. Но Кики беше само уморена. От тежкото раждане, от омаломощаващото бездействие и безсънните нощи, от двойния товар, от тревогите за бъдещето, от разрива в семейството на свекъра и свекървата ѝ. Дойде ѝ в повече. Трябваше да промени живота си. Сега. Щеше да започне да запълва най-спешните дупки. Първата беше стомахът ѝ.

Кики внимателно почука на вратата на кухнята, зад която се чуваха весели гласове и един мек бас. Тобиас отвори. На главата си носеше глуповата конусовидна шапчица с номер дваисет и пет на нея, от раменете му висеше полонеза. Вместо яркото неоново осветление, характерно за кухненските помещения, между тенджерите светеха пъстри лампиони. Тук се бе събрал целият обслужващ персонал, който иначе сновеше по коридорите, за да направи престоя на гостите колкото се може по-приятен. Камериерките, чистачките, квадратната дама, счетоводството. Дори Емерих беше тук. Персоналът на замъка-хотел празнуваше.

— Може ли чаша портокалов сок? — попита храбро Кики. — И една филия хляб. Със сирене. Обезмаслено сирене. Няколко репички и един домат.

— Сигурна ли сте? — попита Тобиас.

Зад него се струпаха хора, които се поклащаха в такт с музиката, и напрегнато очакваха отговора ѝ. Кики нямаше какво толкова да мисли:

— Днес приключвам с постенето. Калориите утешават.

Тобиас я прегърна безмълвно през раменете и я побутна към бюфета: хляб с франконски салам и прясно опушена риба със сурова гарнитура. Някой донесе няколко бутилки вино. Това беше Фалк. Жалко. Кики разбираше, че трябва да изпълни решението си. Тук и сега.

Главният теоретик махна с ръка, преди тя да успее да каже нещо.

— Ако при записването си ми бяхте казали, че имате бебе, непременно щях да ви разубедея от постенето.

Ама че ужас: очите на Кики отново се напълниха със сълзи.

— Подкрепете се — каза Фалк. — Но не прекалявайте. Не бива да претоварвате стомаха си.

Кики винаги се чувстваше фатално привързана към персонала. Още едно доказателство, че кухнята е най-доброто място за създаване на контакти с другите. Само след половин час тя си говореше на „ти“ и с последния градинар, пееше в дует с камериерките и пиеше с побратимите на Тобиас. За съжаление една глътка червено вино бе достатъчна да размъти главата ѝ. Кики се радваше, че Фалк се е оттеглил.

— Радвайте се, че скоро ще си тръгнете — буботеше Емерих. — Тук е твърде тихо за хора на моята възраст. Няма хубави жени, а когато излезеш, не знаеш как ще се прибереш.

— Онази Роберта е блокирала мотопеда му — обясни Тобиас.

— Казва, че съм бил твърде болен, за да работя. За празнуване нищо не е споменала — продължи Емерих. — Но аз имам приятели.

Квадратната дама го издърпа на дансинга. Емерих затанцува между шкафа с провизиите и печката, сервитьорката пляскаше в ритъм, камериерките пееха в хор.

Кики беше щастлива. Вечерята надмина и най-смелите ѝ очаквания. Простият комат хляб със сирене и чепка грозде ѝ се усладиха невероятно. Също както и втората глътка червено вино. Приятна мъгла обгърна тавата ѝ и покри чувството за провал.

Емерих се заклати на дансинга и на нея ѝ се прииска и тя да отиде. Това, което другите правеха, отдавна можеше да го прави и

Кики. Да поклаща сладострастно бедра, да движи ръце над главата си, да танцува, да се движи, само тя, басите, музиката, ритъмът, потта по кожата ѝ. Да забрави всичко, всички грижи. Сега разбра какво ѝ е липсвало през последните месеци: тя самата. В детската консултация тя беше „майката на Грета“, в семейството на Макс — „нежелано ново попълнение“, в „Кафе на крак“ беше заменима. Тук в кухнята тя бе просто Кики. Беше претъпкано. Без да забележи, тя се оказа до Тобиас. Погледът му я обгръщаше, държеше я, притегляше я, движенията се размиваха. Тобиас сложи ръка на бедрото ѝ и тя не се отдръпна. Музиката стана по-бавна, пианата ѝ глава клюмна върху рамото на Тобиас, ръката му се плъзна под блузата ѝ. Беше хубаво. Толкова хубаво. Докато не светнаха ярките лампи в кухнята. На вратата стоеше Беа.

— Търся госпожа Егерс — каза глухо тя.

Зад нея в тъмното се открие още един силует. Това беше Макс.

— Ела да танцуваме — прошепна Кики и хвана ръцете му. Изобщо не се чувстваше виновна.

— На това ли му казваш лечебно гладуване? — дръпна се Макс. Гласът му прозвуча грубо.

— Защо не? — отвърна закачливо Кики, обви ръце около него и го повлече към импровизирания дансинг. Увеси се на Макс като на спасителна шамандура. Само дето шамандурата беше в лошо настроение.

— Винаги съм бил на твоя страна. Дори за сметка на родителите си.

Краката ѝ се подкосиха. Тъкмо се беше почувствала добре. Макс се появи и ето, отрицателните вибрации я застигнаха. Това ужасно чувство, че постоянно стъпва накриво.

— Мразя хората, които се оправдават с мен — рече Кики.

Едва след реакцията му забеляза, че в случая Макс не просто мрънкаше.

— Само той ли е?

— Как така само? Кой?

— Онзи мъж?

Кики се обърна към Тобиас, който демонстративно гледаше в друга посока.

— Нали не мислиш... това не беше нищо. Абсолютно нищо.

— Ако това е нищо, то не бих искал да знам кое е нещо.

— Само танцувах.

— Това ли е всичко, което имаш да ми кажеш?

— ... също и с Емерих — добави Кики.

Старецът показваше, че още се държи на еластичните си крака. С бавното си темпо.

— Кики, за никого не е тайна.

Цял следобед тя усещаше, че нещо тегне във въздуха. Предполагаше, че причината е разривът с родителите му. Кики спря.

— За какво говориш?

— Знаеш ли какво ми каза Ванеса: намира, че е вълнуващо да се грижа за чуждо дете.

Кики съвсем се обърка:

— За какво чуждо дете се грижиш?

— За Грета.

Кики се сви. Моментално изтрезня. Сега разбираше защо Макс беше толкова нервен и дръпнат в „Дивата патица“. Било е заради Грета. Заради нея е било.

— Сега Ванеса е с Роман — продължи Макс, — дясната ръка на баща ми. Казал ѝ е под клетва за мълчание, че е имало нещо между вас. Малко преди пилигримското пътуване.

Кики се досещаше откъде може да е тръгнало всичко. Тайната поща работеше безотказно. Сигурно целият бранш вече знаеше.

— Всички говорят за това — възмущаваше се Макс. — Дори родителите ми са чули.

— Що за глупости — опита да се измъкне Кики.

Явно не беше много убедителна.

— Има ли нещо вярно? — настояваше Макс.

Кики изстена. Купонът беше свършил. Без съмнение.

Петте приятелки се бяха събрали в библиотеката, единственото място, където вечер може да поседиш, ако искаш да избягаш от наложената тишина по леглата.

— През цялото време си мислех, че има нещо в храстите — каза Естел.

— Пссст — предупреди ги Ева и посочи към Грета, която спеше в най-тъмния ъгъл в количката си.

„Искам да поговоря с Кики. Насаме“, беше казал Макс. Ева стана доброволна детегледачка. Нужни ѝ бяха петнайсет години, за да се оттегли на бездетен остров. Хората трудно осъзнават, че трябва да се научат не само да бъдат родители, но и двойка влюбени. Грета се чувстваше добре при Ева и другите приятелки. Но можеше ли да се каже същото и за Кики, която беше при Макс?

От вътрешния двор на замъка се чуваха гневните гласове на младата двойка. Възмутеното „Как си могла? Точно с този идиот“ на Макс бе последвано от поне толкова гневното „През онази седмица бяхме разделени“ на Кики.

Каролине затвори прозореца. Тя видя как Макс гневно побягва, после отново се обръща, тиква нещо в ръката на Кики и пак изчезва.

Малко по-късно Кики се върна с виновно изражение при приятелките си. Тя развълнувано погали бузата на Грета, която нищо не беше разбрала от препирните на родителите си.

Приятелките наобиколиха Кики. Очакваха обяснение.

— Искал е да ми направи предложение — подсмърчаше тя и показа едно бижу от шарено стъкло. — Сам е проектирал пръстена. А аз развалих всичко.

Единствено Естел се осмели да попита критично:

— Е, и? Негова дъщеря ли е?

Кики я погледна ужасено.

— Нямахте как да не чуем разговора ви — обясни Юдит.

— Разбира се, че Макс е бащата — каза енергично Кики, направи пауза и добави вече не толкова убедено: — Най-вероятно. Макар че...

Тя се огледа безпомощно.

Ева беше шокирана:

— Не говориш сериозно.

— Друг ли си имаш? — притисна я Каролине.

Фактите трябваше да се подредят.

Кики прехапа устни:

— Грета прилича на Макс, нали? Ушите, косата? Цялата е на баща си. Вие как мислите? Нали е очевидно, че е негова дъщеря?

— Имала си друг и Макс е научил? — обобщи Каролине.

Кики кимна:

— Той е безкрайно разочарован от мен. И най-вече свекърът и свекървата ми.

— Те и по-рано не те харесваха — каза не особено деликатно Естел. — Още преди да изневериш на наследника им.

— Не съм му изневерила — отбраняваше се Кики. — Това беше в седмицата, когато бяхме скъсали.

Приятелките завъртяха очи. Кики и нейните безкрайни истории с мъже ставаха постоянен източник на неприятности.

Само Ева се поинтересува какво означава другият мъж в живота ѝ:

— Беше ли важен за теб? Този другият?

— Това не беше нищо. Почти нищо — заяви Кики. — Беше само малко секс и много неудобства. Беше толкова за кратко, че едва успях да запомня малкото му име. Искях да си докажа, че напълно съм приключила с Макс.

Юдит го рече направо:

— Какво ще стане, ако се окаже, че отдавна преживяната бомба със закъснител е баща на Грета?

— Толкова ли е важно това?

Естел кимна:

— Когато майките се уморят, е нужен баща на място. Питай ме мен. Самата аз съм от такова семейство.

Ева се мъчеше да вразуми Кики:

— Въпросът кой е биологичният баща на Грета никога няма да ти даде мира. Грета ще усети, че криеш нещо от нея. И все някога ще те попита за истината.

— Мислила ли си да направиш тест? — попита Каролине.

— Толкова се страхувам да не загубя Макс.

Естел поклати глава:

— Ако някога ми потрябва човек, който да оправя каши, определено няма да потърся Кики.

Ева поде още по-енергично:

— Ако си оплескала нещата, това си е твоя работа. Но Грета трябва да знае истината.

— Ужасно съм уморена — рече сломено Кики. — Безкрайно много енергия ще ми е нужна, за да се открия отново.

— Можеш да се разположиш в цялата ни стая — реши Каролине. — Аз ще се преместя при Естел.

— Така ли? — недоразбра Естел.

— Да — потвърди Каролине.

— Единственото хубаво на това да скъсаш с някого по време на отпуск е, че куфарите са стегнати — изстена Естел.

Половин час по-късно Каролине търсеше място за четката си за зъби и крема Нивеа по препълнените рафтове в банята в стаята на Естел сред осемдесет тубички, кутийки, кремове, тинктури, гъбички, четчици и пудри.

„Мнозина от нашите гости не смеят да се погледнат в огледалото, защото не искат да разберат колко много се отразява начинът им на живот на тялото им“, беше обяснила Беа Зенгер. Естел се грижеше лично за всеки сантиметър от тялото си, от косата до ноктите на краката. Тя се търкаше, белеше, мажеше с крем, решеше и скубеше най-самоотвержено. Каролине се смая от този арсенал от инструменти и принадлежности. Повечето дори не знаеше как се казват.

— Това всичкото ли го използваш? — попита тя.

— От стреса на съжителството получавам обриви — извини се Естел. — Най-вече ако е с Кики.

Тя се загърна в хавлиения си халат, който, както показваше надписът, си беше взела от Дубай, докато беше в Бурж халифа. После отиде до леглото си и с нещастна физиономия потопи пакетче чай в чаша гореща вода.

— Аз съм самото пиещо нещастие — каза тя.

Пет минути по-късно Естел беше заспала.

Нямаше и десет часа. Каролине усети как у нея се надига паника. Приспивателното на Беа Зенгер не помагаше. Пред прозореца трептяха сенките на прилепи. Ако можеше поне да си намери някаква работа из замъка. Най-добре щеше да е да събуди Естел, която с маски на очите и ръцете спеше своя разкрасяващ сън.

Нощта се стелеше пред нея като зейнал черен тунел. Дванайсет дълги часа до съмване. Каролине мислено се опита да нареди пъзела. Бащинството на Грета можеше да се установи с елементарен тест, случаят на Ева беше по-тежък. А собствените ѝ проблеми бяха изритани съвсем на заден план. Важното беше, че е с приятелките си.

В долината падна мъгла, мракът плътно бе обгърнал замъка. В тъмното едва се очертаваха контурите на бойниците и кулите. Четвъртият ден от лечебното гладуване беше започнал, но не по начина, по който трябваше. На втория етаж на отопляемото крило в коридора трепна светлина. Денят беше започнал. Поне Грета, която гръмогласно изрази негодуванието си, даде да се разбере, че е време за закуска. Преуморената Кики зацапа по чорапи и на пръсти към кухнята с дъщеря си на ръце.

В полунощ бе написала имейл на Макс. *Ще направим тест.* Отговорът на Макс беше също лаконичен и ясен. *За ДНК теста ще свършат работа и четката ми за зъби, и биберонът на Грета. Идната сряда ще са готови резултатите.* Животът профучаваше покрай Кики. Всичко ставаше много бързо: аферата с Макс, заживяването им заедно, загубването на работата, Грета, а сега и разривът: ако продължаваше със същото темпо, можеше да попита Хаген Зайфритц за подходящо гробно място. Кики нямаше представа как е редно да постъпи. Знаеше само, че се нуждае от малко почивка.

Фалк ѝ беше дал да разбере, че двете с Грета са добре дошли в кухнята на персонала до края на постната седмица. Той я посрещна с току-що направено кафе и ухаещо хлебче.

— Приличам на Рудолф, червеноносия северен елен — извини се Кики.

Обясненията с Макс я бяха извадили от релси.

Фалк придърпа едно детско столче и му сложи възглавнички от кърпи за съдове, така че Грета да е добре подпряна. Тя го погледна сияещо. Малката илюстрираше идеално думите на Лео Фалк от първата вечер: Грета преценяваше хората без оглед на миналото, статуса и перспективите, Фалк беше приветлив, Фалк ѝ харесваше. Животът беше хубав.

На Кики ѝ се искаше и тя да гледа така на нещата.

— Досега не съм имала връзка, която да издържи — призна си Кики. — На принципа съм без общи планове и без закуска.

— С дете е трудно. И много вредно за здравето — рече Фалк и побутна към нея хляба и чинията с масло, шунка и кашкавал.

— Свекърът и свекървата ми са знаели през цялото време. Няма да е ново за тях.

— Можете много повече, отколкото си мислите.

— Така е — съгласи се Кики. — През последната година научих много. Само ми дайте мляко с пяна, и ще напиша името ви в кафето. Ненадмината съм в аранжирането на кафе.

— Цял саботаж е, че работите там. Вие саботирате самата себе си.

Фалк ѝ подаде блок и молив.

— Някога бях управител. Знаете ли какво обичахме да правим със студентите, които наемахме при нас? Те трябваше да опишат живота си. Задачата беше да придадат положителен обрат на всичко, за което си спомнят.

— Разтрогнати връзки, неясно бащинство, безработица, страхотна история на успеха.

— Вие ще ги свържете в едно. Сама — каза Фалк и потропа с пръсти върху листа.

Грета запищя радостно. Тиктакането на часовника беше забавно.

— Предпочитам да рисувам, а не да пиша — рече замислено Кики.

— Първа точка. Можете да рисувате.

— Имам само един крак, което е прекрасно, защото така чифтът чорапи ще се носи по-дълго. Нещо в този стил?

Грета се наведе напред, удари с ръчичка върху листа и каза нещо важно, което само тя си разбра, Фалк и Кики се засмяха. Грета беше горда с успеха си.

— Ще се учудите как всичко ще ви се подреди — продължи Фалк. И повече нищо.

Беа, вече в спортно облекло за сутрешната гимнастика, се появи в кухнята.

— Повече няма ли да участвате в програмата? — попита тя.

Беше се усъвършенствала в изразяването на ням упрек. Не го каза директно, но въпреки това Кики имаше усещането, че бърка някъде.

— Може би друг път — обеща тя. — Не че не ми е харесало. Напротив.

Беа трепна с клепачи, сякаш животът и без това беше пълен с разочарования. Сипа си чай.

— Не издържах докрай — извини се тихо Кики.

— Какво говорихме преди малко? — настояваше Фалк.

— Ще се отпусна с дъщеря си. Само ние двете — опита се да даде положителен обрат на провала си тя. — До идния понеделник сме без задължения.

В помещението настъпи тягостна тишина. Грета съжаляваше, че хубавата игра свърши. Тя удари по листа с надеждата, че намусените възрастни пак ще се засмеят. Но те не го сториха.

Кики бе станала неволен свидетел на отчуждението в една двойка. Никакво докосване, бегла целувка, знак за близост, физическото отчуждение беше онова, което и двамата се мъчеха да прикрият. Беа Зенгер и Лео Фалк вече никога нямаше да разкажат с грейнали очи как са се запознали. Всяко начало е магическо: мъчиш се да станеш рано, макар че не си свикнал да го правиш преди девет часа, сервираш масата, сякаш лично кралят ще ти дойде на гости, опитваш се да готвиш суфле, въпреки че готвенето не ти е силна черта, и откриваш и най-незабележимия дефект по кожата си. Лео Фалк и Беа Зенгер вече бяха оставили зад себе си фазата „Можеше поне да се обадиш“. Беа не удостои Фалк дори с поглед. Беше се предала. Нямаше смисъл да мърмори, че прекарва твърде малко време вкъщи, прекалено много работи и сервира без предупреждение закуска на участничка в пост. Тези двама души повече нямаше какво да си кажат. Освен задължителните неща, свързани с всекидневието.

— Душът в стая трийсет и четири не работи.

— Стаята на Айзерман ли?

— В Бад Пирмонт такова нещо не може да се случи — изимитира Беа пискливия глас на госпожа Айзерман.

— Ще се погрижа — отвърна нервно Фалк.

— Така каза и вчера — укори го Беа. — А Емерих е сложил новата градинска ножица някъде, където никой не може да я намери.

Защо още го наемаме?

Кики отбеляза наум в списъка на позитивите си радостта, че ѝ бе спестена съпружеската враждебност с Макс.

Грета се засмя, сякаш Фалк и Беа бяха най-големите клоуни под слънцето. А може би наистина бяха. Беа си тръгна, без да каже „довиждане“, Фалк се почувства длъжен да даде обяснение:

— Аз съм като треньор по футбол. Разбирам от тактика и теория. Което далеч не означава, че мога да вкарам гол.

— Как беше при вас? — попита Кики.

— Обичайното: твърде рано женен, твърде рано станал баща, прекалено отдаден на работата, лекомислено захвърлящ нещо, необмислено започващ отначало. Два пъти развеждан. И дори при третия опит провал.

Той каза всичко това мимоходом, делово.

— За мен е твърде късно. Но вие имате още половин живот, за да подобрите положението.

Вратата отново се отвори рязко. Беа беше забравила нещо. Тя извади някаква бележка от джоба на панталона си.

— Някоя си Регине Бекман звъня вчера четири пъти — каза тя. — Дъщеря ѝ трябва непременно да ѝ се обади. Имаме ли тук госпожа Бекман?

— Регине Бекман ли? — сепна се Фалк. — Сигурна ли си?

— Някоя от твоите обожателки? — попита дръзко Беа.

— Регине Бекман е майката на Ева — изтърси Кики.

С безстрастното поведение на Фалк беше свършено. Кики взе молива и надраска първото си изречение на листа. *Не съм единствената с объркан интимен живот.*

Тази сутрин бяха трима. Естел, вътрешната ѝ нерешителност и непокорният домашен дух, който ѝ нашепваше, че без кафе не може да понесе физическото натоварване. Нито компанията.

„Ако по време на постенето не се движите, рискувате да загубите мускулна маса“, звънтеше гласът на Беа в главата ѝ.

Доставчици, пощальони, занаятчии: цели групи от населението нямаха привилегията да стават късно. В тази категория попадаха и почиващите постещи. Групата се събираше на поляната, за да натоварва мускулите си заедно с помощта на малки скачащи топки. Естел не мислеше, че едно общество трябва да си ляга с кокошките, птиците и ранните червеи. Ставането навреме много се надценява. Утринната гимнастика също.

— Не ми говорете — предупреди приятелките си Естел. — Реално още не съм се събудила.

С мокри крака и настръхнала кожа тя зъзнеше на поляната и търкаляше една крещящо пъстра скачаща топка на фона на средновековен пейзаж. Ако сега се появят извънземни, без съмнение ще помислят земните жители за луди. И с право, считаше Естел. До нея Юдит даваше най-доброто от себе си. Тя беше образцовата ученичка на Беа.

— Гърбовете върху топката, краката на земята, ъгъл от деветдесет градуса, ръцете зад ушите — казваше с придихание Беа. — Десет пъти нагоре, първо левият лакът, после десният, като се сменят. И едно, две, три.

Всички се тормозеха. Хаген Зайфритц стенеше, Валкюре скимтеше, дуото майка и дъщеря се показва учудващо подвижно, а Юдит беше влязла в ролята на треньорка. Естел се опита да склони тялото си да направи коремно-мускулни тренировки въпреки ранния час. С движението си можеше да даде добър пример на червата си и да ги прикани да ускорят дейността си.

— Четири, пет, шест и сееееедем.

— Чувствам се като изцеден парцал — изпъшка тя.

— Питай ме аз как се чувствам — оплака се Ева.

— И как се чувстваш? — осведоми се Естел.

— По-добре не питай — изохка Ева.

Естел издържа до осем. На девет тя изгуби равновесие и рухна в мократа трева, където бе поздравена със сърдечно изкряване от Хелмут и Ханелоре.

— Може ли човек да си почине от постенето и да си поръча нещо за ядене? — попита тя, гледайки кръвнишки проскубаните патици.

Групата се разконцентрира, равновесието също. Подивялата топка на Естел събори Хаген Зайфритц от спортния му уред. Великанът се свлече странично от топката си и повлече със себе си и Симоне, затискайки с тялото си „Хроника на заводите Дорш“, която Ева непрекъснато мъкнеше със себе си.

— Добре ли сте? — попита Хаген другарката си по съдба.

— Не ми говорете. Аз страдам — промърмори Естел.

Тя нищо не усети от обещаната забавност на мероприятиято. Но за сметка на това се изостриха сетивата ѝ. Изпотеният Хаген излъчваше миризма, която някак си напомняше за професията му.

— Толкова съм уморена — оплака се Естел. — Цяла нощ сънувах кошмари.

— Сигурно е свързано с отделянето на отровите. Сега всичко възприемате по-интензивно — обясни Беа с мекия си глас.

— Това са обонятелни кошмари. Мечтая си за забравените домашни пантофи. И за чай. Кофа, пълна с чай.

— Това е жажда. Трябва да пиете повече течности — изписука госпожа Айзерман. — Винаги съм казвала: пиеш, пиеш и пак пиеш.

На четвъртата сутрин всички отрови се бяха разтворили и търсеха вербалното си освобождаване. Настроението беше раздражено и агресивно.

— Искате ли глътка вода? — опита се да посмекчи ситуацията Беа.

— Ако е с уиски, с удоволствие — отвърна Естел, чието вътрешно домашно духче не ѝ даваше мира.

— Не забелязвате ли, че постоянно пречите на групата — смъмри я госпожа Айзерман. Погледът ѝ обходи останалите посетци в очакване на одобрението им.

— Това беше шега, само една шега — изсъска Естел.

Разбира се, и господин Айзерман имаше какво да каже по темата.

— Всички правим това доброволно — добави той.

— Вие може би — поклати глава Естел. — Мен ме принуждава „Шанел“.

Настъпи суматоха. Едни искаха да продължат, други спореха, трети се оплакваха, Хелмут и Ханелоре бърбореха, вързаният дакел беснееше, тъй като двете лакомства още не се бяха приближили. Групата беше на крачка от идеята да започне да се замерва с подскачащите топки.

Беа кипна.

— Просто си затворете устата — нареди на Естел тя.

И светкавично се обърна към Айзерман, които вече бяха отворили уста да я поздравят за храбрата постъпка.

— Това се отнася и за вас двамата.

Естел се обърна към Ева:

— Явно лечебното гладуване не действа особено отпускащо. Поне не за онези, които ни го преподават — рече тя толкова високо, че всеки да я чуе.

— Урокът приключи — обяви Беа с треперещи ъгълчета на устата, обърна се и побягна навън.

— Тя си върши работата, при това добре — възнегодува Юдит.

— Това заради мен ли беше? — смая се Естел.

— На друг си показвай капризите — смъмри я Юдит и хукна след своята тренъорка по постене, която беше изчезнала в посока към замъка

Цяла сутрин Ева обмисляше каква да бъде следващата ѝ стъпка. Но как се размишлява на гладен стомах и с превъзбудени приятелки? Естел страдаше от тежкия лагерен режим, Кики имаше един баща в повече, а Ева — един по-малко. Постенето заплашваше да се превърне в кошмар.

— Сега разбирам какво означава освобождаването — каза Естел, когато влязоха в трапезарията, — след няколко дни на човек му иде да се освободи сам от себе си.

— Никой никого не задържа тук насила — рече госпожа Айзерман от съседната маса.

Хубавото на пътуването е, че се срещаш с много хора. Неприятното е, че можеш да попаднеш на човек като госпожа Айзерман.

Естел прошепна:

— С такава група, при тези строги правила и определено време за всичко... следващия път защо направо не отидем в манастир. Или на военно обучение.

Създалата се разпуснатост, която отключи отрицанието на всичко, не можеше да се прекрати. Вместо да не се разсейва от това, което идва отвън, Естел се разсейваше от всичко, което идваше отвътре.

— Лечебното гладуване не е за мен — отсече тя. — По цял ден да се вслушвам в себе си. Та аз чувам само стомаха си. И той е тежко оскърбен.

— Ще се предадеш ли? — попита Каролине.

Въпросът така и не получи своя отговор, защото в това време вратата на кухнята рязко се отвори. Време за обяд. Време за супа. Беа, която обикновено придружаваше групата, не се виждаше никъде.

— Да се предам, аз? — Естел категорично поклати глава: — Напротив. Започвам гладна стачка. Протестирам срещу липсата на

чувство за хумор, задължението за мълчание и авторитарното ръководство. Ще поемам само минимума храна за оцеляване.

Вероятно половин литър ахенкирхнер спадаше към този минимум. Естел опита една лъжица от бульона и млъкна. Ева разбра защо. С първата глътка се изпълваш с чудно усещане за щастие.

— Променили са рецептата — смая се тя.

Приятелките загребах супата с възторжени лица.

Така бавно и мълчаливо, както Беа ги беше учила още от началото. В трапезарията не се чуваше и дума. Хаген Зайфритц се усмихваше доволно, обикновено сивото като камък лице на шофьора придоби цвят, намусената Валкюре плахо се усмихна, а Симоне дори бе забравила да върже немирните си кичури, толкова беше съсредоточена в гребането на лъжица след лъжица.

— Видяхте ли сега колко беше права Беа — каза Юдит. Тя се чувстваше задължена да защити ръководителката си.

На Ева ѝ стана леко на душата. Какво толкова, че с гимнастиката не се беше получило? Голяма работа, че през нощта бе висяла три часа в тоалетната от всичката тази вода и чай. И какво, като сутринта едва се отлепи от леглото? Дори за момент и миналото ѝ се стори без значение. Всички страдания бяха възнаградени.

— Това е най-хубавата супа, която някога съм яла — прошепна тя колкото се може по-тихо, сякаш да не развали тържествеността на момента.

— Мога да ти дам рецептата — прошепна Юдит.

Нещо важно се беше случило. Те разбраха, че не постната гозба, а начинът им на възприемане на нещата се беше променил.

— Мисля, че преодоляхме най-трудното — рече Каролине и отново прихна.

Приятелките я последваха. Напрежението от сутринта се изпари. Настана една отпускаща атмосфера.

— Бульонът е рядък, но zasiща — каза възторжено Ева. — Не разбирам как хората ядат първо супа, а после и основно ястие.

Всичко можеше да е толкова хубаво. Ако реалността не бе подготвила удар. Появи се Кики и се промуши до Ева. Имаше лоши новини.

— Трябва да се обадиш на майка си — рече тя. — Няколко пъти се е опитвала да се свърже с теб.

Кулата от лъжи на Ева се беше срутила. Тя машинално продължи да яде.

— Неслучайно се насочихме точно към Ахенкирх, нали? — продължи с разпита си Кики. — Те се познават. Нали? Фалк и Регине?

Ева усети как кръвта се изтегля от главата ѝ. Чувстваше погледите на приятелките си. Тя се вкопчи в рутинното. В лъжицата. Във вкуса. В ритуалите. Почти беше щастлива. Сега всичко беше минало. Лавината, която беше отприщила, се търкулна с пълна сила.

— Майка ми е работела тук, в замъка. Девет месеца преди да се родя — каза Ева, без да вдига поглед от супата си.

Чувстваше се също както в трети клас, когато трябваше да пише съчинение на тема *Професията на баща ми*. Ева бе потънала в земята от срам, защото трябваше да попита пред целия клас дали може да се пише и за професията на дядото. Това беше първият път, когато тя каза на всеослушание, че няма баща, за когото да сподели каквото и да е. Ева беше като Фалк, който не носеше чорапи, защото още влачеше травмата от детството си. И тя ли беше като него?

Каролине се притече на помощ на приятелката си:

— Ева е намерила едно писмо у Регине. От Лео Фалк.

Ева кимна:

— Двамата са се познавали. Въпросът е колко.

— Значи затова сновете из селото, задават странни въпроси и ровите в стари гробове — досети се Естел. Изненадата на приятелките ѝ хареса. Нейният трик — още повече. — Една хидроколонтерапия има приятния страничен ефект да научаваш гратис клюките из селото.

— Вие сте знаели? — попита ужасена Юдит.

Кики успокои приятелката си:

— Допреди малко и аз бях в неведение като теб.

Ева разбра, че няма връщане назад.

— Първо ще се нахраня. По най-бавния начин. Иначе ще ме заболи коремът. А после ще говоря с Лео Фалк.

Времето се промени рязко. Дъждът валеше по стълбите на замъка, барабанеше по покривите, събираше се в забравените водни чаши и плющеше в прозорците. Жълтото осветление в оранжерията светеше бледо от млечната супа навън. Мрачните стени на замъка се стопяваха на фона на сивото небе. Дори Хелмут и Ханелоре не можеха да разберат какво е това време, скриха се в шумата и се умълчаха, изчаквайки развоя на събитията.

Юдит излезе сред природата. Дъждът бе превърнал пътя в пързалка. Няколко планински колоездачи я подминаха. Водата изплиска краката ѝ догоре. Юдит не можеше да направи нищо. Тя трескаво заби походните си щеки в хлъзгавата земя. Закрачи с бодра стъпка по стръмната пътека, която в предишните векове е служила за път, по който се е доставяла вода, натоварена на магарета. Дъждът ѝ действаше добре.

На човек му трябваха шестстотин мускула, за да марширува стегнато и едновременно с това да движи щеките за скандинавско ходене. Юдит се надяваше, че сред тези шестстотин мускула има и такива, които движат центъра на гнева ѝ. И разхлабват напрежението. Тя беше обидена, че никой не я зачита за нищо. Беше обидена, че никой не ѝ дава възможност да се покаже като добра приятелка.

„Исках най-напред да изясня нещата на себе си“, беше обяснила Ева. За разлика от нея, Каролине бе достатъчно умна, за да забележи все пак, че нещо става.

Юдит не беше единствената, потърсила усамотение. От дървесен заслон покрай гората се издигаше тънка струйка дим. От една дъсчена ограда се подаваха чифт крака, обути в маратонки. Тя се приближи още и разбра, че не дребната Симоне се криеше тук. Беше Беа Зенгер.

— Спрях ги след първата седмица лечебно гладуване в Ахенкирх. Осем години оттогава. Сега си взех една от готвача.

Юдит седна до нея.

— Естел не го мисли наистина. Не бива да го приемате лично.

— Лео е по тази част. Да се разбира с гостите — самообвиняваше се Беа. — Той е находчив, измисля предания и прави собственооръчно закуска, ако някой от гостите не издържи. И за всеки има готов съвсем личен съвет. Лео успява да създаде у всеки гост усещането, че е най-важният и единствен гост. И накрая всички са малко влюбени в него.

Юдит се почувства неудобно. Не беше ли и тя самата мъничко влюбена в Лео Фалк?

— Мисля, че се справяте чудесно — каза честно тя.

Беа поклати глава:

— Иде ми да удуша Айзерман. И това ще им е малко. Те са като клонирани. Във всяка група има по една такава двойка, която всичко знае по-добре. И една Естел, която подлага всичко на съмнение.

— Приятелките ми могат да бъдат много досадни.

— На мен Лео ми каза същото, което каза и на Кики Егерс. Написах проект на новия си живот до неговата кулминация. След шест месеца напуснах работа и се преместих тук. Ей така, без да се замисля. Днес се питам какво изобщо търся тук.

— Имате мъж до себе си — рече Юдит.

— Ние с Лео се допълваме идеално — добави Беа. — Той преподава теория, а аз я прилагам на практика. Той прави закуската, аз — вечерята. Аз готвя. Той яде. През уикенда той излиза сред природата. Аз пък предпочитам театъра. Аз обичам морето, а той — планината. Аз искам дете. Той вече си има свои. Аз искам да се оженим. Той вече е женен. За замъка.

— Звучи тежко — кимна Юдит.

— Ние се допълваме идеално — повтори Беа. — Но за съжаление не си подхождаме.

Тя запали още една цигара.

— Нямам желание да започвам отначало. Не и всичко отново. Няма да се справя.

Юдит имаше чувството, че е срещнала самата себе си. Винаги бе мислила, че е изцяло нейна привилегия да бъде нещастна. Докато

говореше с Беа, осъзна, че е с една стъпка напред. Живееше сама и понасяше това.

— Преди Лео бях четири години необвързана — призна си Беа. — Не е за мен. За мен е разточителство да живееш сам.

— Дори аз го осъзнах — засмя се Юдит. — Има нещо вярно в думите ти.

— Отдавна се чудя какво ме задържа тук — добави Беа, без да отклони очи от Юдит. Погледът ѝ я прониза като светкавица.

— Господин Фалк още е на съвещание.

Ева сновеше из модерната част на замъка, която оставаше скрита за посетители. Етажът над рицарската зала представляваше функционален офис. И тук имаше бегли следи от миналото. В осветените витрини се виждаха находки от периода юра: древни птици, водни кончета, древни амонити, отпечатъци от растения, които илюстрират пейзажа на Алтмюлтал отпреди милиони години. Замъкът Ахенкирх беше не само останка от Средновековието, но също и модерно предприятие за хотели и прекарване на свободното време. Зад стените от матирано стъкло Фалк обсъждаше годишния план с представители на селската околия, Управлението по международен туризъм и различни целеви организации.

— По-рано идваха редовни гости за две-три седмици, за да се разходят из Алтмюлтал — каза една енергична млада жена във вестибюла.

Тя беше учила в Айхщет в Катедрата по туризъм и предприемачество и използваше възможността да покаже на Ева колко е компетентна.

— В днешно време само един замък и малко природа не са достатъчни — продължи тя. — Трябва да организираме забавления: обяд с ужаси, пиршество с глигани, дворцови тържества...

— Постене — допълни Ева.

— Догодина ще направим всичко еко и без въглероден диоксид — обяви дамата. — Ако получим финансиране.

Снимките, поставени в рамки по стените, документираха ремонтните дейности през последните десетилетия. Ева ги заразглежда подробно.

— Невероятно е как е изглеждало тук — коментираше младата жена, на която нищо не ѝ убягваше. — Доктор Фалк е направил всичко възможно да съживи замъка. Това е като стара любов, която не му дава мира.

— Ако не внимавам, тя ще разкаже на посетителите цялата ми биография. Не мога да си позволя да бъда неточен. — Фалк внезапно бе излязъл от кабинета си.

Сътрудничката побърза да придружи търговските му партньори до вратата.

Ева остана сама с него, който я гледаше изпитателно и с любопитство.

— Цял ден размишлявах на кого ми напомняте.

— Казват, че си приличаме по очите — отвърна Ева.

Беше учудващо спокойна. Гладът беше изчезнал. Сега тя се чувстваше силна, почти в еуфория. Съмняваше се, че би могла да се разкрие пред Фалк със собствени сили. В мислите ѝ се блъскаха хиляди въпроси. Откъде да започне?

— Не предполагам, че Регине е била бременна — изпревари я Фалк. — Минаха месеци, преди да науча защо е изчезнала толкова внезапно от замъка.

— С нея сте били приятели — каза Ева.

Фалк кимна.

— Какви приятели по-точно?

— Измъквахме се тайно да ходим на кино в Айхщет. Не си спомням нито един от филмите, които гледахме. Само коляното ѝ до моето и аромата на лака ѝ за коса.

— А освен кино?

Сътрудничката се появи на вратата. С телефона. Погледна към Ева.

— Обажда се майка ви. Изглежда, е важно.

За Регине нещата винаги бяха на живот и смърт. Ева беше разбрала, че търсенето на баща ѝ означава неизбежна конфронтация с майка ѝ. От началото на постенето всеки ден тя по сто пъти набираше кураж. Ева протегна ръка към слушалката. Време беше да подреди живота си. Сега.

— Какво означава това, Ева? — започна Регине още преди дъщеря ѝ да успее да каже „ало“. — Какво, за бога, търсиш в Ахенкирх? Ако ме беше попитала...

Регине не продължи.

— Аз те питах. Постоянно — прекъсна я грубо Ева.

Фалк понечи да се оттегли. Ева му даде знак да остане. Разговорът ѝ с Регине вече не беше тайна.

В дъното Ева чу детски глас.

— Мама много ли ми се сърди, че съм се раздрънкала?

— Това Лене ли е? — попита на свой ред Ева.

— Лежим в една стая — обясни Регине. — В противен случай едва ли щях да науча, че ме шпионираш.

— Намерих писмото на Лео Фалк. Там той те кани в замъка.

— И аз не му отговорих. Нямах представа колко ужасно беше в Ахенкирх. Вечният вятър, затвореността, правилата. Нямам ни най-малко желание да си спомням за госпожица Дорш.

Ева усети страха в думите на майка си. Десетилетия наред Ева бе копняла за този разговор и се беше страхувала от него. Сега се намираще в околото на урагана. Картите бяха сложени на масата. Вече нямаше връщане назад. Нямаше измъкване. Всеки въпрос изискваше отговор. Ева повече нямаше намерение да се отказва. Тя надвика майка си:

— Въпреки всичко, което се е случило, така пише Фалк. Това ме интересува. Какво точно се е случило.

— Няма смисъл да говорим за грешка от миналото. Отдавна съм простила на Дорш.

Регине се измъкваше. Както винаги.

— Не става въпрос за Фрида Дорш. Става въпрос за баща ми — каза Ева.

Няколко секунди отсреща цареше мълчание. После смях. Нервен смях.

— Ева, ти сериозно ли мислиш, мислиш, че Лео...

Ева натисна бутона за конферентен: разговор, така че и Фалк да чува. Гласът на Регине се понесе из помещението. Звучеше твърде високо. Твърде бързо. Твърде трескаво.

— Бях нещастна и Лео беше до мен. Това е всичко. Той не е мой тип. Тази рошава коса, мръсните крака. Майка му постоянно го тъпчеше от страх горкичкият ѝ Лео да не умре от глад. С такъв мъж; не бих могла да живея.

Ева гледеше изпитателно привлекателния и преуспял мъж пред себе си.

Той се усмихна криво.

— Онзи Фридер, по когото навремето бяха луднали всички момичета, сега е сто и шейсет килограма, плешив е и кара дискобус.

— Кой е при теб? — попита ужасено Регине.

— Господин Фалк е до мен. Най-добре е да се разберем сега. Заедно.

— Стига глупости, Ева. Веднага се прибирай и после ще говорим.

— Разкажи ми сега. Имам време.

— Нямах представа какви ги вършиш. Ще донесеш нещастие на всички ни.

— Кой са тези всички ни? Ти? Аз?

Регине повече не отговори. Отсреща беше тихо.

— Какво става?

— Сега имаме гости — измъкна се майка ѝ.

Верните съседи на Регине от Бусардweg влязоха в болничната стая. Семейство Шмиц бяха намерили две инвалидни колички.

— Времето е толкова хубаво — продължи Регине. — Нека поизлезем на поляната.

— Баба говори с мама — осведоми съседите Лене. — Двете се сдърпаха.

— Искам да знам, мамо. Сега — настояваше Ева.

— По-късно ще поговорим — приключи разговора Регине. — Когато се успокоиш.

Ева не можеше да повярва. Тя се опитваше да намери собственото си минало, а майка ѝ прекратяваше разговора заради някакъв си пикник в района на болницата.

— Нищо не се е променило от шейсетте. Само съседите ги нямаше.

— Майка ви е права за две неща. Навремето приличах на бараба. И не може да съм ви баща. Толкова съжалявам.

Ето го отново вятъра. Ева бе изхвърлена от окото на бурята. Кръвта пулсираше в ушите ѝ.

— Бях само другарче на Регине — добави Фалк. — Дори и не резервен вариант. Бяха я напуснали и аз можех да я утешавам. Но съвсем малко.

— Кой я е напуснал?

— Срещнала е някакъв мъж на първомайското тържество. Долу в селото. Събрах половин купа сено от главата ѝ, преди онази Дорш да я види.

— А после?

— Същата нощ се появи в стаята ми. С една чанта багаж.

— Можела е да изгори? С мъжа от тържеството?

Фалк кимна:

— Искала да стигне по тайния път в селото. Той щял да чака в „Дивата патица“.

— Къде са щели да бягат?

— В Шотландия. Гретна Грийн. Където можели да се оженят без съгласието на родителите си.

Ева не можеше да повярва:

— След една нощ, прекарана заедно?

Тя самата не беше способна на такива бързи решения. Но от импулсивната ѝ майка би могло да се очаква подобно нещо.

— Когато Регине слязла в селото, „Дивата патица“ горяла. И мъжът си бил тръгнал.

— Тръгнал си е? — повтори като ехо Ева.

— Роберта все разказва за някакъв висок непознат, който е предизвикал пожара. Никой не ѝ вярваше.

Ева се опитваше да навърже логически нещата. Регине срещнала някакъв мъж на първомайското тържество, влюбила се до уши и прекарала интимна вечер с него в сеното. Същата вечер е възнамерявала да избяга с високия непознат. А после всичко е пропаднало. Да не би да го е хванала с друго момиче? Имал ли е нещо общо той с пожара? Или и двамата? Всичко се въртеше около фаталния ден и загадъчния пожар, станал повод за толкова слухове.

Фалк беше безпомощен:

— Всичко, което знам, е, че малко след това мъжът се оженил за друга.

— Първо е заминал за Гретна Грийн, а после се е оженил за друга?

Явно не само майка ѝ бе склонна на бързи решения, баща ѝ също беше първосигнален. Ева се отчая:

— Това значи, че сега трябва да търся високия непознат?

— Носеха се най-различни слухове. Половината село се перчеше, че е спало с Регине — каза Фалк. — Аз мисля, че тя беше твърде горда. Едва ли е имало повече от целувки. Но не и за мен. Майка ви беше първата ми голяма любов. Само че недостижима.

Ева беше чула достатъчно. Беше стигнала почти до вратата, когато Фалк я спря.

— Дойде нещо за приятелката ви.

Той тикна в ръката ѝ голям пощенски плик. На мястото на подателя пишеше адреса на офиса на Каролине.

— Съжалявам — рече Фалк. — Щеше да ми е приятно да имам дете, с което да започна отначало. Ако питате собствените ми деца, не пропускайте кой знае колко, че не съм ви баща.

От хвойновите гори на Алтмюлтал пристигна сеното, Юдит и Естел получиха утеха, а Каролине — важни сведения. Тайнственият плик съдържаеше свитък копирани статии от вестници, които сътрудникът в офиса бе събрал за пожара в „Дивата патица“. Каролине се мъчеше да възстанови миналото, докато нейните приятелки се отдаваха на разпускане в новия уелнес комплекс на замъка. Някогашната стая за оръжия граничеше директно с централното крило и там се помещаваха парна баня, сауна и места за специални процедури.

Ева лежеше върху една дървена скара, увита в бял ленен чаршаф. Пласт топло, влажно сено покриваше цялото ѝ тяло. Банята в сено беше последната процедура за деня и трябваше да допринесе за отделяне на токсините и отпускане, така че на посетците да се осигури необходимата нужда от сън. Каролине вече не вярваше в чудеса. Тя се отказа да легне в мокрото жито, настани се в едно удобно плетено кресло до увитите си приятелки и съсредоточено заразливта материалите от офиса.

— Вярваш ли на Фалк? — попита Юдит, излегната в сеното до Ева.

— Човек, който си признава, че на младини е изглеждал като бараба, не може да лъже — заключи Естел.

Ева не беше убедена:

— Вече не знам на какво и на кого да вярвам.

Вместо да се наслаждава на прясно окосената трева и дъхавите билки, тя си представяше как би изглеждала една любов във време, в което да правиш секс е означавало, че родителите ти не са си вкъщи. Във всеки втори брак наследникът се появяваше седем месеца след

сватбата. Цяла една нация бе зачената зад запотени стъкла на коли, в дупки от багер или в сеното. Ева нямаше личен опит в тази област. Понеже Фридо не беше привърженик на подобни дейности на открито, познанията ѝ се свеждаха до следобедни срещи на някоя горска поляна, обезпокоявани най-много от някоя колония червени горски мравки.

— Не е особено романтично да разбереш, че най-вероятно си заченат сред кравите.

Житните стъбла я боцкаха през ленения чаршаф и ѝ даваха представа какво би било усещането. Ако правилно тълкуваше снимките, 1 май 1965 г. е бил горещ ден. Регине не би могла да се надява, че нейният кавалер ще си носи яке, което галантно да ѝ постеле върху сеното. Ева се изчерви. Донякъде, защото не обичаше да си представя как майка ѝ прави секс, донякъде, защото температурата в сеното достигаше четирийсет градуса. Тя се обърна към Каролине:

— Кажи най-после какво разбра.

— Повечето си го знаехме отпреди — отвърна приятелката ѝ и зачете заглавията: — „Пожар в нощта на първи май превръща «Дивата патица» в пепелище. В резултат на пожара има един мъртъв и един тежко ранен. Трагедията на едно ахенкирхенско семейство гостилничари. Гостилничар умира в пламъци, брат му претърпява тежко нараняване в опита си да го спаси. Вили и Емерих К.: каква ужасна съдба. Из Ахенкирх се носят слухове: Криминалната полиция Айхщет прави разследване. Пожар, избухнал в купа сено. Заподозрени са двойка любовници. Издирването на високия непознат е прекратено.“

Ева сякаш усещаше горещината на огъня по собственото си тяло. Навярно така се чувства коледната пуйка, приготвяна на ниска температура. Вместо в мазнина, тя се пържеше в етеричните масла, които сеното отделяше. Краката ѝ бяха в пожара, вътрешностите ѝ се вадеха, мозъкът ѝ бавно се размекваше.

— Може това да е била Регине? Двойката любовници? — предположи Ева.

— Ако се появят доказателства, тя може да отиде в затвора — отвърна Каролине.

Естел въздъхна блажено. Харесваше ѝ да лежи завита до шия в топло сено и да слуша откачени теории. Това отговаряше много повече на представата ѝ за почивка, отколкото правенето на изцеждаща гимнастика със скачащи топки.

Юдит кихна до нея.

— Житното легло никога не ми е понасяло.

— По интернет може да се закупи пакет секс в сено — рече Каролине. — Един мой клиент ми каза.

— Не е ли незаконно? — попита Юдит.

— Това със сеното не. Но ако ползваш дилдо, си в нарушение.

— Какво му е криминалното на едно дилдо? — попита Естел.

— Наказуемо е, ако те накарат да предплатиш, но не могат да ти доставят продукта, а после да изпратят на клиентите чек, на който пише като основание: регенерация на огромен пенис.

— Това ли беше? — попита нетърпеливо Ева, преди приятелките ѝ да се омотаят в анекдотите за пъстрата клиента на Каролине.

Каролине отново се върна към свитъка.

— Тук цитират Фрида Дорш — каза тя и тикна в ръката на Ева едно копие.

Ева прочете по диагонал първите редове:

— „Директорката на детския лагер Фрида Дорш се обявява категорично против насочването на подозренията към нейните ученички. Сестрата на индустриалеца Антон Дорш увери, че възпитава младите жени в дисциплина, ред и морална устойчивост и че моментално наказва всяко нарушение.“

— Но защо родителите на Регине са я изпратили да учи толкова далеч от къщи? Да не би майка ти да е сгафила нещо? — попита Юдит.

— Може би те просто са били по-строги — предположи Естел.

— За което не могат да бъдат упрекнати — добави ухилено тя.

Ева сви рамене:

— Регине е имала неудържим стремеж към свобода. Може би дядо ми се е надявал, че Дорш ще я укротят.

— „Ахенкирх, септември хиляда деветстотин шейсет и пета — прочете Каролине. — Кметът Адолф Фашинг става пръв председател на доброволческия пожарникарски отряд «Ахенкирх». Трагичната смърт на обичния гостилничар Вили Кьорнер показва колко е важно Ахенкирх да има собствен спасителен отряд, който да може своевременно да се включи в борбата с пожара. Мястото, откъдето ще се взема вода за пожарогасителите...“

— Дай следващата статия — прекъсна я Естел — Не искам повече и да чувам за вода.

— „Доброволческият пожарникарски отряд «Ахенкирх» празнува освещаването на пожарната кола TLF 25/16 от църквата — четеше Каролине. — Председателят Адолф Фашинг, бля-бля-бля...“

— Само това ли? Нищо друго ли не пише? — попита плахо Ева. Каролине поклати глава.

— Следващата статия е от лятото на хиляда деветстотин шейсет и седма година — „Тържествено откриване на хотела към гостилницата «Дивата патица».“

— Наистина са имали късмет, че толкова дълго са използвали пожарната от съседното село — каза Естел. — Без парите от застраховката Роберта Кьорнер никога не би могла да направи ремонта. Едва ли е спечелила много като млада вдовица с опожарено работно място.

— На това му се вика *сui bono* — добави Каролине. — На кого му е нужно престъпление?

— Собствениците на „Дивата патица“ са били единствените предупредени за пожара. Тоест Роберта и Емерих — заключи Ева.

— И семейство Фашинг — обяви Естел. — Ако в едно село хлебарницата, кметството и доброволческият пожарникарски отряд се държат от един човек, имаме диктатура.

— Е, починахте ли си? — прозвуча радостният глас на тяхната инструкторка по баня със сено. — Ще видите как днес ще спите като ангели.

Вместо отговор тя чу колективно стенание. Нищо от написаното в статиите нямаше да помогне за нощното спокойствие на Ева. Тя знаеше само едно: ако искаше да намери баща си, трябваше да се прехвърли от замъка в долината. При Роберта. Кой, ако не тя, можеше

да си спомни какво се е случило в нощта на първи май преди четирийсет и шест години?

С бързо движение Кики свали кърпата, която беше увесила над огледалото. Докато приятелките ѝ лежаха в банята със сено, тя бе отишла с Грета в стаята си. Фалк се оказа прав. Време беше да се реши на среща със самата себе си. Кики се завъртя пред огледалото по бельо и високи обувки. Натисна критично горната част на ръцете си, повдигна гърдите си, прокара ръка по корема, подложи на експертиза гърба си, раменете и дупето. Може би не ставаше за реклама на „Виктория Сикрет“, но за домашна употреба не беше никак зле. Кантарът в лекарския кабинет бе показал, че е свалила четири килограма. Вероятно тези четири килограма ѝ дадоха да разбере, че все още е привлекателна жена.

„Цяло чудо е, че не си започнала да се търкаляш“, беше се удивил Макс по време на бременността ѝ. Шест месеца и половина след раждането тя вече дори не си спомняше за учудващо големия си корем. Както и за това, колко щастливи бяха. От мисълта за Макс я заболя. Защо толкова се бавеха тестовете за бащинство?

Кики внимателно се приближи до леглото на Грета. В съня си малката смучеше въображаем биберон, ръчичките ѝ бяха вдигнати над главата, коремчето ѝ се беше оголило. Кики внимателно я зави и извади блока, който ѝ беше дал Фалк. Под *Аз мога да рисувам* написа гордото *Вече мога да си извадя бикините*.

Може би не точно това имаше предвид Фалк, като говореше за житейски постижения. Но за Кики беше важно. До него написа: *Грета*. И понеже не ѝ се стори достатъчно ясно, го написа още веднъж. *Грета. Грета*. С огромни и извити букви. *Грета*.

Ако за нещо беше постъпила правилно в живота си, то това беше, че се реши да има бебе. Нито за секунда не се беше колебала. Макс още по-малко. Как щеше да бъде занапред? След една седмица резултатът щеше да е готов. Дотогава щеше да се опита да не мисли за

проблемите си. Беше правила секс с двама мъже. След девет месеца се роди Грета. Страхотно постижение.

„Започнете от раждането си. Опишете живота си“, беше я посъветвал Фалк. Но това не интересуваше Кики. Какъв беше смисълът да се сеца как се е претърколила по време на едно триумфално шествие в единайсети клас? Защо да рови като прасе в миналото? Много по-интересно беше настоящето. И това, което можеше да постигне утре.

Почти машинално Кики започна да драска думи на все още празните места по листа. От линиите се получиха форми, а от формите — нови части, и те допълваха картонените ѝ съдове. Може пък проектите, които бе показала на Мол, да бяха твърде ограничени. Някои сервиси предлагаша над шейсет различни части. Може би трябваше да се прибавят чинии за мюсли, чашки за яйца, кутии за курабии, големи плоски чинии. От нищото израстваха сурови проекти. Мина почти цял час, преди да забележи, че мислите ѝ са се зареяли отново.

Никога не се предавам, записа си тя. Кики обичаше работата си, макар да се намираще в тази фаза на кариерата си, в която професията заплашваше да се превърне в хоби. *Добра колежка съм*, написа отдолу тя и отново блокира. Думите не бяха силната ѝ страна. Още по-малко пък действията. Позитивното мислене беше трудна работа. Как да се справи например с фаталната си склонност да попада на неподходящи мъже? Как да намери позитивното в това? *С почти всеки мъж успявам да намеря общ език*. Премълча обаче, че обичаше това да става в хоризонтално положение. В настоящата ситуация не можеше да очаква нищо позитивно.

Ден пети бавно отиваше към своя край. Единствено Юдит беше достатъчно бодра да поздрави новия ден. Обитателите на средновековната крепост още спяха дълбокия си сън. Юдит се наслаждаваше на вълшебното настроение на ранната утрин в пустия двор на замъка. Въздухът беше влажен, сиво-синя пелена се стелеше над паважа на замъка и околните поляни, сякаш през нощта някой беше посипал света с магическо филмово покритие. Остър вятър смете есенните листа в локвите. Юдит беше безпричинно щастлива. Жалко, че човек не може да затвори дадено усещане в бутилка, за да го отвори в лоши дни като хубаво вино и да му се наслаждава. В сравнение с хаоса в живота на приятелките ѝ нейният живот беше прозрачен и прост.

У дома щеше да се насили да си изпълни всекидневната фитнес програма. На фона на средновековните кулиси тялото ѝ само изпълняваше упражненията по йога, които от известно време ѝ бяха станали навик сутрин. Въпреки ранния час. Отказът от храна беше като скрит допинг: движенията ѝ се изливаха плавно и гъвкаво. Въпреки постенето тялото ѝ се чувстваше силно. Или може би именно поради него?

Тя не излезе от това щастливо състояние дори когато забеляза, че я наблюдават. Беа Зенгер се беше присъединила към сутрешните ѝ тренировки и следваше движенията ѝ.

— При вас изглежда толкова просто — каза тя. — А когато пробвам аз, не става ясно това йога ли е или апоплектичен удар.

— Тайната е движенията да се изпълняват толкова бавно, че тялото да може да запази равновесие. Да ви покажа ли как става? — попита Юдит.

Беа кимна. След историята с Филип Юдит се чувстваше като неудачница. Никога нямаше да има мечтана професия като Каролине,

идеално семейство като Ева, фигура мечта като Естел, а творческите ѝ възможности бяха много по-слаби от таланта на Кики. Стана ѝ приятно, че някой може и иска да научи нещо от нея. Тя хвана слабите рамене на Беа, за да оправи стойката ѝ. Ръцете ѝ се плъзнаха към бедрата, участък гола плът. Стана ѝ отмаляло и топло. Юдит не разбираше какво се случва с нея: защо ѝ омекнаха коленете? Защо се смути така? Какво ѝ ставаше? И защо Беа я гледаше така странно?

— Аз съм Беа — рече ненадейно ръководителката ѝ по постене. — Да минем ли на „ти“?

Юдит кимна. Гласът ѝ бе прегракнал, когато си каза името. Все още обаче беше в съзнание. И сега се питаше дали хората се целуват, когато минат на „ти“. Още от първата обиколка замъкът ѝ се бе сторил призрачно познат, собствените ѝ чувства с всеки изминал ден ѝ ставаха все по-чужди. Въздухът трептеше, главите им се приближаваха все повече, когато един панически вик развали интимността на момента.

— Елиът! Веднага ела тук! Елиът!

От няколко дни дебелият дакел бе взел на мерника си индийските патици. По време на сутрешната разходка се беше отвързал. Сега бе настъпил неговият час. Зад възторжения дакел тичаше Валкюре. Ругаеше. И беше с боси крака. С една ръка непрекъснато повдигаше панталона на червения си екип за джогинг, който на всяка крачка падаше над вече не толкова пълните ѝ бедра и показваше предпочитанието ѝ към романтично дантелено бельо. Кучето беше бързо, Юдит — побърза. Тя храбро стъпи върху въжето, което Елиът влачеше след себе си, и така прекъсна ловната му еуфория. И своята собствена. Когато ругаещата Валкюре изчезна с дакела, магията се беше стопила. Това, което остана, бе някакво странно чувство. Щеше ли за малко да целуне Беа? Това послание ли бе получила на Нова година? Един подреден обикновен живот: може би това беше само илюзия.

— Какво става с Юдит? — попита Ева.

Юдит се кикотеше, смееше се, кокетираше с Хаген Зайфритц. По време на утринната гимнастика тя буквално летеше над поляната. Въпреки ранния час.

Беа Зангер се отказа от по-нататъшни опити с подскачащи топки и йога и показа на поляната пред замъка упражнения по двойки с щеките за скандинавско ходене. Те бяха за стягане на тялото. Бързата смяна на свиване в лакът, подпиране с щека, свиване в коляно и пресечна стъпка създаваше условия за голямо натоварване. Кики се отказа от ползването на гимнастически уред. Вместо него тя въртеше Грета, която много се забавляваше да я подхвърлят във въздуха и после да полита надолу към земята.

Каролине се чувстваше като пребита. Времето летеше. Оставаха й само два дни. Още четирийсет и осем часа. Програмата беше разнообразна в сравнение с предишните дни: в 8 часа утринна гимнастика, в 9 часа чай за закуска, в 9,30 часа разходка с лодка по Алтмюл. Тя се надяваше, че по време на съвместния излет ще има възможност още веднъж да се опита да говори с Юдит. Дори по време на упражненията по двойки приятелката й остана недостъпна. Тя правеше упражненията с Беа. За упражненията по двойки Каролине избра Ева, Кики се въртеше с Грета, а Естел дори не се появи. Нейните вътрешности се солидаризираха и обявиха стачка. Тя отново бе отворила вратата си. За съжаление.

Каролине упражняваше притискането на ръце с Ева.

— Радвам се, че ще бъдем извън замъка. Поне половин ден да видим нещо друго — каза Ева.

— Ще се включиш ли в разходката с лодка?

— Как ще се прибера, без да съм видяла нещо от Алтмюлтал? — отвърна Ева.

Тя сияеше. Странна еуфория я беше обзела. Вероятно защото много по-лесно се беше намъкнала в екипа си за джогинг.

— А Роберта?

— Тя ще почака.

Каролине се смая:

— Това да не е нов вид невъзмутимост като ефект от постенето?

— Малодушие — призна си Ева. — Страхувам се от нея.

Каролине кимна. Разбираше я. Тя самата проявяваше малодушие.

Докато правеха общите упражнения на чист въздух, Каролине чу някаква кола да се изкачва по планината. Мимоходом регистрира шумното затваряне на врата и възторженото крякане на патиците, които бяха тръгнали към паркинга, за да подготвят подобаващо посрещане на новодошлия. Обикновено Каролине имаше шесто чувство за неприятности. Но мозъкът ѝ беше толкова отпуснат, че не забелязваше сигналите. Макс се е върнал, мина ѝ през главата, докато изпълняваше упражнения с Ева и щеките. Времето я притискаше. Колко я притискаше, Каролине разбра едва по пътя на връщане към замъка. Във фойето чакаше един познат силует. Два дни по-рано. Без причина. Той стоеше тук. Филип. Каролине за малко да получи инфаркт. Тя трескаво се огледа. Не си го беше представяла така. Приятелките ѝ още бяха до кладенеца, за да си напълнят шишетата с вода след тренировките. Юдит никъде не се виждаше.

— Трябваше да дойдеш в петък — поздрави с упрек Каролине своя все още съпруг.

— Не можеш повече да чакам вкъщи — призна Филип. — Откакто те няма, не мога и да спя нормално.

Каролине беше неподготвена. Косата ѝ бе залепнала за черепа, тениската — за корема. Всеки ден Беа Зенгер увеличаваше натоварването. Веднъж свикнала с постенето, на Каролине ѝ стана приятно да изпробва собствените си граници. Но когато други правеха това, далеч не оставаше очарована.

— Не изглеждаш особено отпочинала — смъмри я Филип. — Явно тези седем дни пост не ти понасят.

— Стана голяма каша — добави Каролине.

— Знаех, че няма да реагират добре.

Тя много се учуди — може би Филип си мисли, че през цялото време е ставало въпрос само за него.

— Още не съм успяла да им кажа за нас — призна му Каролине.

После трескаво се заоглежда към коридора.

— Значи е време — рече Филип.

Тя обаче не мислеше така. Гласовете от двора се чуваха все по-ясно. Каролине бе проявила нерешителност и сега трябваше да си плати за това. Омразните изненади. Мразеше, когато в съда се окажеше, че някой клиент я е лъгал. Предпочиташе ясните отношения.

— Налага се да се махнеш. Веднага. Не искам Юдит да вижда това.

— Трябва да говоря с теб — настояваше Филип.

— По-късно — рече Каролине.

Гласовете се приближаваха все повече. Още имаше време да се потърси изход за бягство.

Филип не отстъпваше:

— Важно е.

Вратата се отвори. Чуха се гласовете на Естел и Кики.

— Ако искаш, да излезем. Малко разнообразие ще ни дойде добре.

На Филип му хрумна светкавична идея. Той отвори първата врата, която му попадна, и повлече със себе си Каролине. Озоваха се в тъмното, сред прахосмукачки, парцали и почистващи препарати. Гърбът на Каролине се притисна в дръжка на метла.

— Повече не мога да живея без теб — призна Филип.

Тя слушаше разсеяно. При опита си да заеме по-удобна позиция, Каролине си оплете крака в кабела на прахосмукачката. Беше направо смешно. Само допреди две години тя беше сериозен адвокат по наказателни дела с подреден живот. Сега си уреждаше тайни срещи в хотели и из мухлясали килери, Филип обгърна бедрата ѝ. — Просто я прикрепяше.

— Винаги съм си мечтал да имам афера с миришеца на пор жена — прошепна той и я целуна.

Каролине не се възпротиви. Никога не си бе представяла, че собственият ѝ съпруг може да се превърне в такъв откачен любовник. Любовните приключения с Филип бяха изненадващи и вълнуващи. И абсолютна катастрофа.

— Трябва да тръгвам — каза Юдит и остана нерешително до Беа. Какво ставаше с нея?

— Благодаря за партньорството — отвърна Беа.

Те понечиха да се сбогуват, с една целувка. По бузата. Неволно и двете обърнаха глави в една и съща посока. Всичко се обърка. Вместо бузите улучиха устните си. Меки, топли устни. Които се срещнаха.

Юдит хукна навътре. В замъка. В стаята си. Далеч. Дойде ѝ твърде много. Твърде бързо. А сега? Тя през цялото време бе имала усещането, че Ахенкирх ще промени живота ѝ. Но в сметките ѝ не влизаше такава генерална промяна. Юдит тичаше безцелно из коридора. Докъде щеше да стигне? Мислите се щураха в главата ѝ с шеметна бързина. Милиони жени, опиянени от шампанското, целуваха най-добрата си приятелка. Но тук проблемът беше, че Беа не е най-добрата ѝ приятелка. И глътката вода, която изпи след тренировката, слабо би могла да послужи за оправдание. Дори след четири бутилки вино в „Ле Жарден“ не ѝ бе минавало през ум да целува Каролине. Още по-малко пък Естел. Юдит се отпусна бездиханна. Облегна се на хладната стена и затвори очи. Беше само една целувка. Една-единствена целувка. Само един безобиден, малък, незначителен, неудачен флирт. Какво можеше да означава? Нищо. Абсолютно нищо. Колкото означава и парчето олово. Кой вярва вече в тези неща?

Светлината угасна. Това беше закон в замъка. Ако не се движиш, рано или късно оставаш на тъмно. Както обикновено, помахането не беше достатъчно, за да светне. Юдит зае бойна поза срещу сензорите. Хвана я страх. Някъде наблизко се чуваше тъпо шумолене. Тупурдия. Едно потиснато „Шшшт...“.

— Има ли някой тук? — извика тя в тъмния коридор, вцепенена от ужас.

Никакъв отговор. Трябваше да е наясно, че в замъка бродят духове. Нощните въздишки по коридорите, топуркането по междуетажния под, имаше чувството, че чува собственото си дишане.

Тук имаше някого. Съвсем близо до нея. Ръката на Юдит внимателно заопипва стената. Тя търсеше изход и се натъкна на брава. Това стълбището ли беше? Отвори вратата. От рязкото движение осветлението се включи. За част от секундата тя видя само един килер за метли. И между тях, сред целия този хаос, разпозна едно лице, бяло лице. Юдит затръшна отново вратата. И завъртя ключа.

Но продължи да крещи. Призраците, беше чела тя, са продукт на собствените ни страхове. Този призрак определено имаше чертите на Филип. Юдит не спираше да крещи, докато цяла дузина хора не се събра пред шкафа с метлите.

— Съвсем сигурна съм, че вътре има някого.

— Стига бе — махна с ръка Естел. Но не ѝ достигна кураж да отвори вратата.

— Имаше призрак. Честна дума — твърдеше Юдит. — И този призрак приличаше на Филип.

Отвътре се чу почукване.

— Юдит, отвори най-после — извика сърдито гласът.

Естел прошепна на Ева:

— Призракът в замъка дори звучи като Филип.

— Не може да бъде. Или? — прошепна Ева, която предполагаше, че има разумно обяснение за тази призрачна история.

— Каролине не е ли ужасно напрегната от няколко дни? — попита Естел.

Хаген Зайфритц показва мъжество.

— Аз не се страхувам от мъртъвци. Дори и да са живи. — Той вдигна щеката си за скандинавско ходене, сякаш зад вратата имаше вампир, чието сърце трябва да се прободее, за да бъде той обезвреден. Естел завъртя ключа. Вратата се отвори със замах.

Пред тях стоеше Филип. С неправилно закопчана риза. До него беше Каролине. Притеснена. С разрошена коса и пламнало лице. Тя смутено поздрави смаяното общество.

— Но какво правиш тук? — удиви се Естел.

— И аз се питам същото — каза Каролине.

Това беше самата истина.

— Сигурно след седем години ще се смеем на случката — прошепна ѝ Филип.

— Всичко може да е смешно, стига да се случва на друг — допълни тя.

Докато минат тези седем години, щеше да е просто неловко. Каролине се опита да се усмихне предпазливо на хората.

— В списъка на моментите от живота ми, от които с удоволствие бих се въздържал, този е на първо място — рече Филип.

— Съжалявам, Юдит — извини се Каролине.

— Значи това се опитваше да ми кажеш — прекъсна я приятелката ѝ. — „Какво ще кажеш, ако с Филип отново се съберем?“ Значи не е било хипотетично.

Филип и Каролине се спогледаха. По устните им пробяга усмивка.

— Дълга история — проговори Филип.

— Всичко започна с Франк. От „Растителни мазнини“ — продължи Каролине.

— Бях на спешно повикване. Без него това никога нямаше да се случи... — каза припряно Филип.

— Но аз още не знаех...

Двамата започнаха да изясняват подробностите, говорейки един през друг. Също както преди.

— И отново сте заедно? — попита Ева.

— Не може да се каже точно така — започна Каролине.

— Не директно — рече Филип.

— Любовна афера в килера с метлите — обобщи Естел. Каролине и Филип се спогледаха и избухнаха в сърдечен смях. Юдит се обърна и изчезна. Без да каже дума.

Юдит не се появи на чаената закуска, отсъстваше и на всекидневния постен обяд, на разходката с лодка по живописната река Алтмюл, нямаше я и на вечеря. Носеше се като призрак из замъка. Появяваше се ту тук, ту там и никога в близост до Каролине. Половината литър ахенкирхнер и вечерния сок тя отнесе в стаята си.

— Дай й време — каза Ева.

Каролине отпрати Филип. Той трябваше да изчака до прощалната вечеря. Едва тогава беше разрешено посещението на гостите. Поне Юдит да беше крещяла, спорела, ревала. Тя страдаше мълчаливо. И самотно. Нямаше я цялата сряда. Нямаше я и в четвъртък сутринта. След като и на излета по Алтмюл бяха само четирите, Каролине се качи неохотно в автобуса, който днес щеше да закара групата до едни камъни с древни отпечатьци. На шестия ден беше вдигната забраната за твърда храна за участниците. Никой вече не трябваше да се страхува, че при сблъсък с външния свят ще се поддаде на най-хубавите кулинарни изкушения.

Целта на гостите на замъка беше една огромна, сивкава каменна падина. Морето, което преди 150 милиона години е покривало Алтмюлтал, още в древността е било пресушено. От кораловите рифове се бяха образували скали и варовик. Сега туристите можеха да хвърлят един поглед към геологията и да потърсят отпечатьци в собственоръчно избити от каменоломната плочи.

— Кажете все пак нещо — подкани приятелките си Каролине.

Сцената с Филип се беше разиграла предишния ден, а още никоя от приятелките не беше излязла със становище. Те усърдно се занимаваха с каменните си плочи, надявайки се да отнесат у дома някаква находка. В античността в каменните кариери са работели робите. Но след монотонните дни, прекарани в замъка, чукането на камъни представляваше добре дошло разнообразие. И добър метод да

освободят вътрешното напрежение. Снабдени със защитни ръкавици и очила, каменоделско длето и кофа, приятелките с най-голямо усърдие търсеха следи от живи същества, които преди милиони години са били херметизирани във варовикова утайка и са надживели времето. Каролине се чувстваше объркана. Предполагаше, че на Юдит ще ѝ е тежко. Но реакцията на приятелките ѝ я изненада.

— Кажете нещо най-накрая — повтори гневно Каролине.

Ева изостави изтощителната си работа.

— Какво да кажем?

— Как можеш да вярваш на Филип? — попита Каролине.

И понеже никоя от приятелките не поемаше, тя продължи:

— Забрави ли какво ти причини той? Как може да си толкова глупава, че да приемеш отново един хроничен кръшкач? Кой ти каза, че втория път ще бъде по-добре? Колко време ще мине, докато ти изневери отново? Мислехме те за по-умна.

Из каменоломната се разнесе гръмогласен смях. Хаген Зайфритц беше вдигнал чука над главата си и показваше как е застанал пред вратата на килера с метлите с гола щека. Групата се засмя. Само семейство Айзерман поклати глава. Не виждаха какво ѝ е смешното на една сцена, в която двама възрастни съпрузи се държат като петнайсетгодишни пубери.

— Ти отговори ли си на всички тези въпроси? — осведоми се Ева.

Естел обгърна покровителствено раменете на Каролине.

— Всички вършим глупости понякога. Но нали затова са приятелките? Да прощаваме всяка глупост. После настъпва световен мир.

Каролине запристъпва нерешително от крак на крак. През изминалите дни безброй пъти си бе представяла как ще протече разговорът. Предвидила бе всякакви постановки. Но не и случай, в който приятелките ѝ ще останат безмълвни.

— Ти какво очакваше? Че ще скъсаме с теб? — попита Ева. — Преживяхме сватби, изневери, житейски кризи, разтрогнати бракове, смъртни случаи. Преживяхме трийсет и пет любовни афери на Кики. Все ще понесем и това, че отново искаш да си с Филип — каза Ева и отново се върна към работата си.

Топло чувство обгърна Каролине. Приятелките ѝ бяха невероятни. Никоя от тях не разбираше защо тя се събра с Филип. Но бяха до нея. Без думи и недвусмислено. Може би имаха право. Нямаше какво толкова да се говори: търсенето на отпечатъци беше най-умното, което можеше да се направи в ситуация като тази.

Каролине коленичи. Най-напред повдигна внимателно варовиковата плоча, после с чука и длетото внимателно остърга напластяванията и провери какво се е отпечатало. Тя имаше твърде много енергия и удари толкова силно по плочата, че се разхвърчаха каменни отломъци.

— Стойте на разстояние един от друг — извика Фалк, който лично придружаваше групата до кариерата. — Трябва да спазвате безопасно разстояние.

Не за първи път през последния месец Каролине надмина целта си. Беше забавно.

— Намерих нещо — извика възторжено Естел.

Другите се приближиха. Всеки камък разказваше собствената си история. Този тук напомняше съвсем бегло за морски лилии, амонити и остатъци от черупки, които щяха да стоят чудесно във витрините.

— Прилича на моя троен пръстен от „Картие“ — дивеше се Естел на завъртяната на охлюв форма, която бе преживяла вековете в камъка.

Фалк дойде, за да си каже експертното мнение за малката находка.

— Това е копролит — обясни той.

Естел беше горда, че е открила нещо забележително с такова помпозно име.

— Копролитите — продължи Фалк — са екскременти на древни животни, вкаменено ако.

Долната челюст на Естел увисна.

„Онзи, който се подлага на лечебно гладуване, трябва да е готов да опознае нуждите на собственото си тяло“, беше ѝ обяснила нейната своеобразна приятелка, квадратната дама. Но малко се прекаляваше по темата.

— Ще му намеря почетно място у нас — обеща Естел. — В тоалетната за гости.

Копаянето, риненето и цепенето на плочи беше изтощително. Каролине се зарадва на почивката и половината литър ахенкирхнер, който на открито беше особено вкусен. Тъкмо бяха свикнали с въздържанието, и трябваше да приключат с него. Малко ѝ стана тъжно, че скоро ще напуснат идиличната долина. Тук отгоре се откриваше величествена гледка към бароковия епископски град Айхщет и към Алтмюл, което се виеше около блестящо белия замък Вилибалд. Църковните кули, които стърчаха навсякъде, показваха колко дълбоко бе навлязъл католицизмът в този район. Някъде там долу, сред бароковите бюргерски къщи обикаляше Филип. Ахенкирх му предлагаше твърде малко разнообразие и той си беше наел хотелска стая в Айхщет. Каролине щеше да го види отново на прощалната вечеря. Дотогава не желаше никакви контакти. Всяко нещо с времето си.

— Ще се съберете ли отново да живеете заедно? — попита Кики, сякаш прочела мислите ѝ.

— Ще го давам по-спокойно — рече Каролине. — Няма да пришпорвам нещата. Всичко е още твърде прясно.

На хоризонта се появи всекидневието. И проблемът, който упорито се подритваше в Ахенкирх. Каролине трябваше да си отговори на въпроса как вижда занапред бъдещето си с Филип.

— И аз нямам представа как ще се развият нещата с Макс — додаде Кики, когато приятелката ѝ не ѝ отговори. Очевидно не само Каролине щеше да размишлява на връщане към Кьолн.

— Можем да удължим престоя си тук, а? — предложи Ева. — Четиринайсет дни пости е още по-добре от седем дни пости. Особено ако ще прекарам тези четиринайсет дни без майка си.

— Косата, миглите, ноктите, тях можете да ми ги удължите — отби ужасено предложението Естел. — Но за удължаване на постенето не съм навита.

— Само за два дни се сдобих с цяло село потенциални бащи — изохка Ева.

— За какво са приятелките? — каза Каролине. — Четири очи виждат по-добре от две.

— Да не говорим за осем — потвърди Кики и вдигна своята ръка и ръчичката на Грета.

— Най-систематично ще претършуваме селото.

Четирийсет килограма ябълки чакаха да бъдат обелени и обработени. Из кухнята се носеше сладкият аромат на ябълков компот и канела. Юдит, която се чувстваше ненужна и излишна, бе предложила доброволно помощта си. Работата в кухнята беше за напреднали постещи. Двете с Беа белеха солидарно една до друга. Коленете им се докосваха.

— Вярваш ли в провидението? — попита Беа.

— По-скоро не — рече Юдит.

Тя отдавна не знаеше защо остана в замъка. Наистина ли беше бясна на Каролине? Или искаше да бъде с Беа?

— Един-единствен път в живота си съм се опитвала да си гледам на ябълка — каза Беа. — Исках да разбера с кого ще отида на заключителния бал в школата по танци.

— Да си гледаш на ябълка ли? — попита Юдит.

Беа показа как се прави:

— Най-напред обелваш ябълката. После хвърляш обелката зад лявото си рамо. На пода се образува буква. Това е буквата на голямата ти любов.

— Може ли да му се вярва? — учуди се Юдит.

— Хвърлях седем пъти, докато се образува желаната буква. Въпреки това не стана. С първата целувка. Толкова плюнки.

Тя погледна внимателно Юдит.

— Първата ми целувка беше с Удо Крумбийгел — каза Юдит.

Чувстваше се напрегната. Много напрегната. Разговорът за целувки с Беа я объркваше.

— Носех шини на зъбите — запелтечи Юдит. Погледна Беа в очите. Те бяха станали сиви. Сиви като очите на котка. — Здрави шини, с гума. Бях си стиснала здраво устните. Удо Крумбийгел нямаше никакъв шанс.

— Може ли да пробвам още веднъж? — попита Беа.

Юдит я погледна втренчено.

— С обелките от ябълка — допълни Беа. — Кой знае, може да хвърля някое Ю.

Главите им се приближиха една до друга, когато Тобиас ненадейно застана до тях. Беа моментално се отдръпна от Юдит и се съсредоточи върху рязането на ябълките. Правеше се, че не забелязва Юдит.

В този миг Юдит видя ясно бъдещето си. Без леене на куршум, без ябълкови обелки, без гледане на ябълка. Първо идваха потайностите, после — увъртанията. „Само въпрос на време е да се опознаем... Първо трябва да си изясним най-важното... Все още не е подходящ моментът да кажем истината.“ Вече беше чувала тези изтъркани фрази. От Филип. И накрая двамата с Каролине се събраха, а тя отново остана сама. Юдит разбра защо я беше довела съдбата в Ахенкирх. Животът ти предлага една и съща задача дотогава, докато я решиш. Юдит не желаше повече да си разменя тайни целувки с човек, който не държи на нея. Нямахше ни най-малко желание да бъде отдушник на увяхналата връзка на Беа. Хората се обичаха, изневеряваха си, разделяха се, преоткриваха се. А тя оставаше встрани от живота.

Юдит стана рязко.

— Къде отиваш? — попита Беа.

Юдит не отговори. Тя беше решила да не се оставя повече на разположение на съдбата. Нямахше да бъде ничия любовница. Нито обект на нечии забежки. Никога повече. Щеше да направи това, което правеха приятелките ѝ. Щеше да отиде в селото и да разпита из селското тържество. Ако не можеше да помогне на себе си, поне да помогне на Ева.

Из селото се носеше тържествен траурен марш. Мрак се спускаше над долината. Поради липса на подходящо място доброволческият пожарникарски отряд бе използвал за фон на пресъздаване на живата картина на судетските немски военни бежанци параклиса с луковидния покрив. Кметът, издънка на династията Фашинг, носеше служебен медальон и важна физиономия, пожарникарите образуваха тържествен шпалир с факли. Приятелките се смесиха със зяпачите. По множеството руси глави в публиката можеше да се види колко дълги часове са прекарвани в салона „Гребен и ножица“, за да се натъкмят дамите в селото за голямото събитие.

Погледът на Ева се рееше из ветераните на доброволческия пожарникарски отряд, сякаш бяха заподозрени, които трябваше да се явят на очна ставка. Сенките на факлите танцуваха демонично по лицата. Ева търсеше познати черти: нос, очи, форма на лицето.

Един глас по мегафона бавно и тържествено припомняше загубите. За всеки мъртъв бе приготвен венец. За Шорш от съседното село, който бе загинал по време на пожар в църковната камбанария, за братята от мебелната работилница, които преди десет години били по нещастно стечение на обстоятелствата на мястото на инцидента, за загиналия без време другар, на когото не било писано да види дъщеря си пораснала. Едно сериозно момиченце взе от ръката на дълбоко опечалената си майка една червена роза и я положи на паметника.

— Аз съм идеалният гост на погребения. Оплаквам всеки мъртвец — изхлипа Кики. — А дори не познавам хората.

Ева подозираше, че по-скоро представата, че Грета ще израсне без баща, измъчваше Кики. Идната сряда резултатът щеше да е готов. Дотогава всичко оставаше открито.

— Правилно постъпваш, като си изясняваш нещата — окуражи я Ева. — Така ще спестиш на Грета представления от този род.

Гласът по мегафона припомни за Вили Кьорнер, чиято трагична смърт преди четирийсет и шест години бе станала повод за

основаването на доброволческия пожарникарски отряд в Ахенкирх. През публиката премина ропот.

— Какво имат срещу Вили Кьорнер? — попита Ева.

Вместо Каролине ѝ отговори една новоизрусена блондинка:

— Този Вили и онази Роберта са искали да си обновят колибата. Затова са я запалили, а после са прибрали парите. Тъпото е, че той не е успял да излезе навреме.

— Що за дивотия — намеси се друг глас. — Било е късо съединение.

— Роберта е подпалила обора, защото е имало нещо между нея и онзи Фашинг.

— Не мисля, че е Роберта. Не е бил местен. Вили беше много фин...

Отвсякъде заваляха непоискани мнения. Криминалните събития във франконската община бяха незначителни. Ето защо пожарът и смъртта на Вили Кьорнер, точно както свещеникът бе казал, всяка година разбуждаха наново духовете. Иначе нямаше нищо интересно, за което да се говори.

— Не ги слушайте — намеси се Фалк, който придружаваше приятелките. — Ахенкирх е миролюбиво място. За последно е имало полиция тук, когато по време на един юношески мач двама татковци се нахвърлиха един срещу друг с юмруци. Това беше миналия век.

— Тук в периода юра нищо не се губи — каза блондинката. — Всичко излиза наяве.

— Дори ако съществува от сто и петдесет милиона години — пошегува се Естел.

Така погледнато, пожарът беше събитие от близкото минало и вълнуваше селото до днес. Тук конфликтите се предаваха от поколение на поколение и се поддържаха живи. Фалк обясни какво толкова вълнува хората:

— След пожара Роберта превърна с парите от застраховката малката гостилница в истински хотел. По-късно само от строителни материали по канала Рейн-Майн-Дунав натрупа състояние. А Емерих трябваше да се занимава с друго.

— Едно е ясно — прошепна Каролине на Ева. — Доброволческият отряд и жертвите ще се почитат навеки в Ахенкирх.

Роберта вървеше гордо с дъщеря си по селския площад. Превитият ѝ гръб свидетелстваше, че в тези клюки няма нищо вярно. Тя гледаше предизвикателно към Ева и Каролине. Май нямаше да е никак лесно да се изкопчи нещо от нея. Блесна светкавица. Както винаги Емерих документираще събитието.

Минавайки покрай тях, той прошепна нещо на Ева.

— Имам снимките, за които говорихме.

Ева погледна въпросително Каролине. Какво беше пък това? Няколко пъти Емерих я бе докарвал до отчаяние.

— Нека направим последен опит — каза Каролине. — Аз ще се погрижа за Роберта.

Но къде бяха приятелките? Юдит си проправяше път през празнуващото множество.

— Добре поне, че свети Флориане не само патрон на пожарникарите, но и пивовар — прозвуча гласът на кмета над площада. — Нека не само почитаме мъртвите, но да отдадем дължимото и на живите.

Изведнъж над колибите лумнаха пъстри светлини. Само за няколко минути тържеството придоби весел обрат. За едно евро децата се издигаха в коша на новата пожарна кола. На ламаринения щанд възрастното население се опитваше да нареди глинени фигурки, на щанда на Червения кръст примамваха с лотарийни билети. Най-накрая Юдит откри Кики. Тя задълбочено слушаше един млад пожарникар, който размахваше пожарогасител пред носа ѝ и накратко ѝ обясняваше:

— Мен ако питате, това не е никакъв пожар, бих го изгасил сам...

Деколтетото на Кики го разсейваше.

— Не е достатъчно да имаш пожарогасител — продължи той. — Трябва и да го използваш, при това — правилно. Да вземем един доброволец — посочи към Юдит.

Кики много се зарадва, че я вижда. Погледът на приятелката ѝ заскача между Кики и младия мъж.

— Откакто съм майка, нуждата ми от сигурност нарасна неимоверно — опита се да потуши надигащото се към нея подозрение Кики.

— Можем да устоим на всички месни изкушения — потвърди Естел.

Тя посочи към грила, обслужван от сервитьорките на „Дивата патица“. Над празничния площад се носеше мирис на наденици, карамелизирано свинско печено с къри сос, бира и захарен памук.

— Добре, че си тук — каза Естел на Юдит. — Макар че Грета успешно те замества като пета приятелка.

Юдит засия. Може би не беше фатално това, че невинаги е информирана за всичко, случващо се в живота на приятелките ѝ. Важно беше да са насреща, когато е необходимо.

— Какво мога да направя? — попита тя.

— Да изчакаш — рече Естел и посочи Каролине, която бе заклезила Роберта.

Отговорът на Роберта беше „не“. Не, не можела да си спомни. Не, нямала представа. Не, едва ли е имала нещо общо с Регине.

— Но ако искате да си купите лотарийен билет, за мен ще е удоволствие.

Тя подаде на Каролине кофата с лотарийни билети за Червения кръст.

Въпросите не спираха да ваят.

— Защо приятелката ви не говори с Регине? Тя сигурно знае.

— Не всички обичат да говорят за минали неща.

— Напълно разбираемо — каза Роберта и се отдръпна, за да продължи с продажбата на билети.

Каролине се огледа около „Дивата патица“. В магазина светна. Това сигурно бяха Емерих и Ева. Колко време щеше да мине, докато Роберта забележи, че нещо става там?

— Защо полицията не е успяла да намери предполагаемия причинител на пожара? Ами Емерих? На него би могло да се гледа като на евентуален извършител.

Роберта се изнерви.

Каролине не отпускате примката:

— Мога отново да разследвам пожара. Следователските методи доста са се променили от миналия век.

— Кого го интересува това?

— Цялото село — отвърна студено Каролине. Това беше заплаха.

Роберта се приведе:

— Регине обичаше забавите. Като всички момичета горе. Пусках ги в „Дивата патица“ през задната врата. Тя обичаше да пее. Когато идваха момичетата, тук имаше и момчета.

— И кое момче идваше заради Регине?

— Откъде да знам? — отби въпроса Роберта.

— Високият непознат! Него ли сте заподозрели за пожара?

— Когато имам време за празни приказки, ще ви се обадя. — Роберта отблъсна Каролине и се обърна на другата страна. Погледът ѝ зашари сред празнуващото множество.

— Виждала ли си Емерих? — попита тя дъщеря си, която малко по-нататък говореше с кмета.

Дъщеря ѝ поклати глава. Роберта стана неспокойна.

— Ще проверя дали не е вкъщи.

Но още преди да се обърне, Юдит ѝ препречи пътя.

— Искам да си купя един билет — каза тя с широка усмивка.

Каролине се радваше, че приятелката ѝ отново е сред тях. Още повече се зарадва, когато Юдит започна бавно да рови за пари и да вади цент по цент, докато спретне сумата за билета. В ярко осветения прозорец на магазина се виждаха силуетите на Емерих и Ева. Ако Емерих продължаваше да се мотае, нищо нямаше да се получи. Естел се изправи пред Роберта. Юдит ѝ бе подсказала една идея.

— Колко билета имате общо?

— Хиляда.

— Ще ги купя. Всичките.

Роберта се шашна.

— Всичките ли?

— Всичките хиляда — отсече Естел. — Без тези, които вече са продадени.

Каролине стисна ръката на Юдит.

Тя само кимна.

— Ще се справим — каза обнадеждено. — Все някак.

Емерих имаше цялото време на света. И един неизчерпаем архив. В таванското помещение на „Дивата патица“ бяха натрупани до тавана кутии от обувки. Моделите и рисунките от външната страна на кутиите разказваха за модните тенденции през поколенията и свидетелстваха за страстта на Роберта към пратките.

— Всичко ми е много объркано — каза Емерих. — Затова правя снимки. Купища снимки. Така мога да докажа, че си спомням.

Ева гледаше отчаяно купчината. Необходим беше експерт по обувките, за да се подредят кутиите в хронологичен ред. Клиновидните токчета бяха от седемдесетте. Това беше лесно. Но преди това? Каква е била модата на обувките през 1965 година? „Балеринки“ ли да търси, затворени отзад с деколте и тънки токчета или ниски четвъртити токове? Или снимките от майското тържество се криеха в пожълтялата кутия на медицинските обувки, чийто дизайн от десетилетия не се беше променял. Кутиите от мъжки обувки бяха още по-проблемни.

— Всичко е сортирано по теми — унищожи Емерих последната надежда, че тук може да се открие нещо.

Някой хвърляше камъни по прозореца. Ева погледна навън. Долу беше Юдит и викаше:

— Роберта вече забеляза, че Емерих е изчезнал. Побързай.

— Знам какво търсите — рече Емерих и с ловко движение извади една синя кутия Квеле.

Долу вратата се отвори. Емерих запази спокойствие. Той гордо показа снимката. На нея се виждаха двама политици — Тео Вайгел и Макс Щрайбъл бяха застанали до перилата на борда на кораб, в близост до някакъв царствено поздравяващ мъж.

— Рихард фон Вайцекер — прошепна гордо Емерих. — Това беше по време на откриването на канала Рейн-Майн-Дунав.

Ева за малко не припадна. Председатели на федералната република. Любимата тема на Емерих.

Отдолу се чу гласът на Роберта:

— Емерих? Горе ли си? Какво правиш там?

Стъпките забързаха. Колко време щеше да мине, докато тя стигне до тавана?

— Трябват ми снимките от майското тържество. На Регине. И всички присъствали на празника — прошепна Ева на Емерих.

— Тези снимки Роберта ми ги взе. Но аз пазя негативите.

Емерих започна да рови, да търси. Времето ги притискаше. Най-после той намери това, което търсеше. После весело се обърна към Ева, наведен над препълнената кутия.

Вратата рязко се отвори. В рамката ѝ се появи Роберта. Тя видя как Ева пхна нещо в чантата си. Двете жени впериха ням поглед една в друга. Ева се опита да мине покрай нея. Но Роберта ѝ препречи пътя.

— Нима ли да ни оставите на мира? — попита тя и посегна към чантата ѝ.

Ева я дръпна. Но Роберта беше по-бърза. Тя грабна чантата, погледна съдържанието ѝ и се усмихна лукаво. После тържествуващо извади плячката на Ева. Това беше менюто.

— Трябваше ми заради снимките — каза Ева. — За нищо друго.

Роберта си взе менюто.

— Не можем да ви помогнем — рече тя.

Емерих бе забил поглед в земята.

— Да не сте посмели повече да ровите тук — предупреди Роберта.

Ева кимна. Мъчеше я още един въпрос:

— Как реагира госпожица Дорш, когато разбра за връзката ви с Вили?

Роберта се засмя горчиво.

— Повече не ми проговори. В онези години една тайна целувка беше достатъчна, за да те нарекат пропаднало момиче.

Емерих затвори прозореца. Отвън стоеше Юдит. В ръка държеше една кутия от детски обувки „Саламандър“ номер 26. Ева се приближи. Усмихна се широко. „Саламандър“ беше любимата ѝ марка още от

малка. Не заради обувките, а заради жабешката тетрадка, която вървеше с тях. Как беше това, когато гущерът благодарение на обувките си беше решил заплетен случай: „Още дълго в гората звучеше: да живее Саламандър, да живее!“ Ева се надяваше този „Саламандър“ да е запазил своите изследователски качества.

Юдит бързаше с плячката си към паркинга, където се беше събрала тълпа около колата на приятелките. Едни клатеха глава, други влачеха сакове. Естел смутено се усмихваше на множеството.

— Роберта се разбърза много — обясни тя.

Като даде своето щедро предложение да закупи всички билети, Естел не беше помислила за последствията. Тя беше получила не само трийсетте печеливши билета, но и всички непечеливши. В багажника беше пълно с тестета.

— Кой знае, може да послужат за нещо — рече тя.

Последният ден разби последната възможност да се изясни на място в Ахенкирх какво наистина се е случило някога. Негативите на Емерих от кутията за обувки разбуниха духовете сред приятелките, а изгледите да получат най-обикновена ябълка беше повод за истинска еуфория. Графикът за петък включваше за единайсет часа магическата точка *Край на стенето*. Звучеше войнствено и многообещаващо. За първи път от шест дни насам те можеха отново да приемат твърда храна. Из трапезарията се носеше развълнувано бърборене.

— Иде ми да започна да тропам с приборите по масата, за да носят по-бързо — изстена Естел.

При това ставаше въпрос само за едно парченце плод, предвидено в менюто: никакво масло за мазане, никакъв марципанен пълнеж, никакви стафиди, никакви подправки, никаква топка сладолед за гарнитура.

— Ябълките са задушени при висока температура двайсет и пет минути — обясни Беа. — Това са ябълки „Гравенщайн“, собствено производство.

Никой не я чу. Жуженето напомняше група в детската градина четири минути преди пристигането на Дядо Коледа. Вратата на кухнята се отвори и в трапезарията нахлу ароматът на топли печени ябълки.

При мисълта за тези димящи плодове у Каролине изникваше представата за бебешки каши, десерт, даван в болницата, или диетична храна след зъболекар. Но сега леко съсухреният плод в чинията обещаваще рая на земята. Какво я интересуваха всички тези витамини, за които говореше Беа, лесно смилаеми въглехидрати и баластното вещество пектин? Кого го бе грижа за съдържанието на витамин С, калий или положителния ефект върху нивото на холестерола и чревната флора? Сладката пара издаваше истинска чувственост. Каролине разбра защо в митологията на ябълката се приписваше извънземна сила: любов, плодовитост, красота и неподозирана досега

чувственост. И най-хубавото от всичко: тя трябваше да изяде това чудо на природата. С дръжката и семките. Напълно и изцяло. Това парче плод беше най-вкусното нещо, което Каролине отдавна не бе имала в чинията си.

— Помиришете, почувствайте я, опознайте ябълката, преди да направите първата хапка — съветваше ги Беа.

Тя гледаше възторжено грейналите лица. Юдит постоянно се отвърщаше от питащия ѝ поглед.

За Каролине вече нищо не беше важно. Самата представа, че може да изяде топлия и ухаещ плод, я докарваше до състояние на най-голямо щастие. Тя гледаше съсредоточено ябълката, сякаш оценяваше стойността на изкусно шлифован диамант. Кората беше сбръчкана и на места напукана. От пукнатините излизаше бяла пяна. Въпреки обработката в печката все още се разпознаваше първоначалният цвят. Половината от кората беше наситено жълта, а другата половина слънцето бе оцветило в яркочервено. Колко небрежно постъпва човек с храната. На Каролине никога не ѝ бе хрумвало, че един плод може да представлява цяло произведение на изкуството.

Тя си взе с показалец малко от пяната, която се оказа учудващо твърда. Киселият вкус избухна в устата ѝ. Беше твърде силен. Кората поддаде на натиска на лъжицата. Навън потече червеникав сок и се събра в малка локва на дъното на чинията. Първата лъжица от златистия сок беше божествена. Сокът на ябълката се пенеше, образувайки малки мехурчета. Ябълковото парченце бавно се топеше между небцето и езика и разкриваше вкуса си. Сладкият сок изпълни устата ѝ. Каролине откри, че кората и месестата част са с различен вкус. Колкото повече дълбаеше навътре, толкова по-хрупкава и студена ставаше месестата част. Всяка нова хапка откриваше неподозирано досега вкусово усещане. Беше истинско щастие.

— Учудващо твърда е на отхапване. После се появява нещо кисело. Благороден плод — каза възторжено Естел, която сравняваше усещането с дегустация на вино.

Юдит въздъхна блажено. Ева затвори очи. Дори Хаген Зайфритц, който през целия си живот бе държал на количеството и признаваше само шницели, които излизат от ръба на чинията, си вземаше съвсем малки хапки. Единствено Грета крякаше неудържимо. Всичко ѝ се струваше прекалено бавно. За какво беше цялата тази официалност?

Тези забавени движения? Тя си искаше ябълката. Сега. При това веднага.

Бебешкият рев достигаше бегло до Каролине. Не помнеше някога в живота си да се е наслаждавала на толкова ароматна ябълка. Най-хубавият плод след полузамразените мандарини, с които майка ѝ я гощаваше, докато си правеха зимна разходка с шейна. Това беше вкусът на рая. Лъжица след лъжица тя се потапяше във вкусовото Ел Дорадо и в същото време разбираше, че с всяка следваща хапка се приближава все повече до нормалния си живот. Към удоволствието от забранения плод се прибавяше неизбежно усещането за край. Утре щяха да напуснат средновековния замък и да се върнат у дома. В живота си. Но кой е истинският им живот? За Кики? За нея? За Филип, който довечера щеше да остане на вечеря в замъка? За Ева и майка ѝ? Толкова много въпроси без отговор.

— Нахраних се — въздъхна Ева.

Тя едва беше преполовила ябълката. Каролине се чувстваше по същия начин. След шест дни гладуване беше трудно да поемеш по-голямо количество. Особено ако имаш кутия за обувки, която чака да бъде преровена.

Ева стана първа. Юдит бързо я последва. Каролине се чудеше: дни наред Беа и Юдит бяха много близки. Сега Юдит мина покрай Беа, без да я поздрави.

— Дано открием на някоя от снимките бащата на Ева — каза Кики.

Но кой би могъл да се оправи в този хаос? В кутията имаше дузина фотоленти. Емерих ги беше навил на руло. Каролине взе една черна кутийка и я отнесе към уреда за сканиране на негативи.

— Взех го от Фалк.

Можеха да започват. Приятелките се бяха събрали в библиотеката. За да пропуснат възможно най-малко от слънчевия есенен ден, те бяха отворили широко прозорците.

Кики танцуваше наоколо с Грета. Тя се грижеше за доброто настроение, като пускаше по YouTube хитове от 1965 година. Шърли Беси разказваше за някакъв господин на име Голдфингър, „Бийтълс“ възпяваха нуждата да има осем дни в седмицата, а Гите и Рекс Гилдо обявяваха на всички, че „Твоето щастие е и мое“.

На компютъра се показва първата сканирана снимка. Шейсетте години се появиха в размити жълтеникави тонове: семейства в градско облекло с прилежно сресани деца, много материал, малко полезна информация. А Петер Александер припяваше: „Подари ми своя снимка. За спомен.“

— Това се е пеело тогава. Май хиляда деветстотин шейсет и пета година. Сериозно — обясни Кики.

— Как да разберем кой от всички тези хора е имал нещо общо с Регине?

Очевидно нямаше отговор на този въпрос. Отвън се долавяше мъжки глас, който припяваше на Петер Александер: „Подари ми своя снимка. За спомен. Когато не мога да спя, ще гледам към нея в нощта. Ще бъда изпълнен с копнеж до следващата наша среща.“

Ева и Каролине се показаха на прозореца. На външната стена Емерих се бе покатерил на една стълба за есенното подрязване на розите. Той намигна заговорнически на Ева.

— Видях те. Заедно с другите. Така хубаво щяхме да танцуваме през май.

— Може музиката да опресни спомените му — рече Каролине.

Ева кимна. От следването си знаеше, че при мозъчни сътресения най-напред се нарушава паметта, свързана с думи. Това не означаваше, че всички спомени изчезват завинаги.

— Ако успеем да го потопим в атмосферата на шейсетте... — размишляваше тя.

— Струва си да опитаме — каза Каролине.

„Може би, може би, може би“, звучеше гласът на Дорис Дей из библиотеката. Емерих се поколеба. Какво означаваше това? Ева просто го беше дръпнала вътре.

— С кого танцуваше Регине? — попита тя с нежен глас.

Емерих се почуди. Гледаше я безпомощно. Явно Ева му напомняше за Регине.

— Твърде дълга коса — промърмори той.

Снимките на компютъра, музиката, Ева в полумрака: Емерих изглеждаше объркан и дезориентиран. Още държеше в ръка градинската ножица. Духът му неспокойно се луташе между вчера и днес.

— Дълга коса, риза на цветя, тесен панталон, много дълга коса — повтори той. — И очите. Имаше близко разположени очи.

Кики тикна Грета в ръцете на Юдит и хвана скицника си. Опита се да скицира оскъдната информация, която подаваше Емерих. Опитваше се да нарисува фантоми. Много по-трудно беше, отколкото си го бе представяла. Емерих сновеше нагоре-надолу из помещението, правеше танцови стъпки и се връщаше към рисунката на Кики.

— Познат ли ви е този? — попита тя.

Емерих не реагира. Естел отдавна го беше разпознала.

— Пипни тук-там по муцуната, и ще заприлича на Волфганг Петри.

— Да му се не види, да му се не види, да му се не види! — изпъшка Кики, скъса листа и започна отначало.

След един час бяха заподозрени Петер Александер, свещеникът и Рихард фон Вайцекер. Кики запази самообладание и се опита да

импровизира: не толкова гъсти вежди. И косата малко по-къса. Емерих кимаше развълнувано. Май беше започнал да се сеща кога са били на мода дългите коси — през шейсетте.

Междувременно Ева и Естел сканираха негативите от кутията за обувки. Каролине, която имаше най-набито око за детайлите, се зае да подрежда снимките на компютъра. Юдит разнасяше Грета. Каните за чай бяха почти изпити. Пиенето си вървеше покрай другото.

Емерих беше направил 645 снимки на онзи 1 май. С помощта на номерацията и степента на избелялост Каролине успя да възстанови първоначалната последователност. Събитията през деня се занизаха пред тях като на филм. Фонът на снимките оставаше все един и същ. Отзад се виждаха минувачи, някакъв опел капитан излизаше от паркинга, а един фолксваген влизаше. На преден план имаше доста познати лица: Роберта и Вили с тяхната дъщеричка на снимката, която ѝ бе позната от менюто, съпрузите фризьори, Регине с групата си от замъка. Дори Фрида Дорш бе използвала възможността да се увековечи в снимка. Никакъв мъж с риза на цветя не се появяваше.

— Шестстотин четирийсет и пет снимки и нито една следа.

— Няма смисъл — каза Ева. — След четирийсет години не можеш да намериш нито причинител на пожар, нито баща.

— Ето го. Това е той, същият — извика развълнувано Емерих и посочи към рисунката, която Кики му подаде.

Каролине и Ева се втренчиха в нарисуваното. Млад мъж с опъната назад коса и дързък перчем.

— Елвис Пресли. Не вярвам и той да е — каза разочаровано Естел.

— Той беше в Алтмюлтал. Като патрул — уверяваше Емерих. — На моста в Дитфурт. Имам го в архива си.

Ева гледаше скицата на Кики.

— Малко по-дълга коса — засмя се тя, — малко по-стар и става досущ като съседа на Регине. — И после спря да се смее.

Каролине извади хрониката на завода „Дорш“ и затърси груповата снимка с дядото на Ева. На нея се виждаше млад мъж с перчем като на Елвис. Това беше Хенри Шмиц.

— „В онези години една тайна целувка беше достатъчна, за да те нарекат пропаднало момиче“ — повтори Ева думите на Роберта. Шмиц ли беше причината баба ѝ и дядо ѝ да изпратят Регине в Алтмюлтал?

— Този Шмиц е посетил Регине в Ахенкирх? — попита Юдит, която не можа да осъзнае чутото. Не само защото противоречеше на всякаква логика, а най-вече за това, че бе погледнала през прозореца и наблюдаваше Фалк и Беа Зенгер. Беа говореше трескаво на Фалк, който цепеше дърва в двора на замъка. Двамата имаха проблем. Огромен проблем.

Ева още не можеше да се опомни. Шмиц? Хенри Шмиц? Онзи Шмиц, който имаше дъщеря, четири месеца по-голяма от нея? Онзи Шмиц, който винаги бе толкова мил с нея? Онзи Шмиц, който цял живот беше до майка ѝ? Онзи Шмиц, който я бе карал със своя опел капитан на училище?

— Дай да видя пак филма — извика развълнувано тя.

Хората от предния план при второто прожектиране ѝ бяха безразлични. На триста снимки бяха все едни и същи. Отзад един опел капитан напускаше паркинга пред „Дивата патица“. На негово място се настаняваше фолксвагенът. От колата слизаше Роберта.

— Не може Шмиц да е високият непознат. Той си е тръгнал още следобед — каза Ева. — Много преди пожара.

— Много преди Регине да дойде с багажа си от замъка, за да забегне в Гретна Грийн.

— Може да е паркирал колата другаде — намеси се Естел. Не прозвуча особено убедително.

— Той не е чакал Регине — установи Ева. — Тя е слязла през нощта долу, а него го е нямало.

— И Роберта е знаела това.

Ева изскочи навън. Дойде ѝ твърде много. Приятелките наблюдаваха от прозореца как тя отиде при Фалк. Ева сновеше напред-назад и говореше, говореше, говореше. По отчаяните ѝ жестове приятелките разбираха всичко, без да чуват и дума. Тя толкова се бе надявала, че всичко ще се нареди, щом открие създателя си. Сега потенциалният баща заплашваше да съсипе бъдещето ѝ.

Шмиц винаги е бил част от живота на Регине. А нея я бяха лъгали цял живот.

Фалк тикна в ръката ѝ брадвата. Сигурно я насърчаваше да излее гнева си физически. Регине трябваше да се радва, че се намираше толкова далече от дъщеря си в момента. Ева сечеше трупите с брадвата. Трески хвърчаха покрай ушите ѝ. Докато не се омаломощи. И не заплака горчиво.

Каролине се обърна към Кики:

— Не трябва да причиняваш това на Грета. Никога.

Толкова беше объркано. Над замъка се спускаше последната вечер. Моментът на помирение между Естел и нейния костюм на Шанел беше настъпил. Тя бе свалила шест килограма. И всичко от горната част. Горната част на ръцете, гърдната обиколка, бедрата, главата. Само задникът си беше на мястото. Беше заоблен и все още заемаше мястото, където ципът трябваше елегантно да се плъзне нагоре. Теоретично. Полата не ѝ даваше да диша. Все още.

От двора се чува весели гласове, които изпълниха партера. Валкюре пееше, дакелът ръмжеше, Симоне се смееше с Хаген Зайфритц и шофьора. От скосените прозорци на кухнята към двора се носеше аромат. Цял следобед в кухнята беше като гълъбарник. На курса по готвене те бяха приготвили собствена прощална вечеря и се бяха запознали с цяла палитра леки, вегетариански рецепти.

— Най-важното е да се готви просто — каза Беа. — Спомнете си за регионалната кухня. Разберете какво ражда родната ви земя: спанак, пащърнак, цвекло, овес, бъз, млечка. На всеки перваз има място за кухненска и билкова градина.

Беа изглеждаше особено развълнувана от предстоящото сбогуване.

— Това е последната ми група — добави тя. — През следващата година ще се ориентирам към нещо друго.

Семейство Айзерман си бяха разменили многозначителни погледи. Нямахте да е голяма загуба и тях ако питат, бяха твърдо „за“. Юдит гледаше безмълвно към Беа.

Естел се смая. Какво имаше между двете? И как щеше да се държи Филип на вечеря? След ужаса с костюма Естел предпочиташе да си тръгне. Но по-лошото от една твърде тясна пола беше това, да изпусне нещо.

Дворът на замъка беше утихнал. Лампионите се вееха от лекия ветреца, проблясваха пъстри светлини. Лицата бяха празнични, дрехите, настроението.

Каролине притегли Филип за брадичката. Точно под прозореца на Естел.

— Притесняваш ли се? — попита го.

— Защо да се притеснявам? — отвърна Филип.

— Не знам — отклони въпроса Каролине.

— Чувствам се така, сякаш ще искам ръката ти от твоите приятелки. Иначе всичко е наред.

— По-лошо няма как да стане — обади се Естел.

Филип и Каролине погледнаха нагоре.

— Ти си пробният камък за нашата толерантност — каза без заобикалки Естел. Не звучеше особено любезно, но пък беше самата истина.

Каролине поведе Филип нататък.

Рицарската зала беше неузнаваема. Кръглите полилеи блестяха. Из помещението се носеше миризма на пчелен восък. В средата на залата беше подредена дълга трапеза. Ослепително бели калъфи покриваха простите дървени столове. Върху тежката покривка бяха подредени букети, вази, винени чаши, стар порцелан и изкусно сгънати салфетки. След седем дни размотаване, по анцузи и плетени жилетки, господата и дамите се бяха облекли изискано и празнично.

— Постенето и празнуването вървят ръка за ръка. — Фалк поздрави Каролине и Филип.

Часът на Юдит беше настъпил. Бледа и нервна, тя очакваше срещата с бившия си любовник.

— Аз всъщност така и не съм ти се извинил — започна Филип предпазливо.

— Тогава не го прави и сега — каза Юдит.

Той я прекъсна:

— Ако ти преча, ще се махна. Това е твоят празник.

— Няма проблем — отвърна Юдит. — Ще се опитам да потисна негативните мисли и да не им обръщам внимание — добави упорито тя.

— Ще се получи ли?

— Не.

Филип пристъпи към нея. Юдит се отдръпна. Това беше повече, отколкото можеше да понесе.

— Ще седна възможно най-далеч от вас — извини се тя на Каролине. — Не мога да направя като теб. Не и толкова бързо.

Беа й махна.

— Ти да не би да я харесваш? — смая се Каролине.

— С Беа си приличаме — каза Юдит. — Само не знам как биха живели заедно две такива като мен.

Каролине стисна ръката й. Всичко беше наред.

Носеха плата със зеленчуци, поднасяха вода във винени чаши. Алкохолът беше табу. Това не помрачи доброто настроение.

— Не се нахвърляйте на храната. Иначе стомахът ви ще се разбунтува — предупреди Беа. — Вие преминахте към един по-здравословен начин на живот. Сега трябва само да се придържате към наученото.

Фалк допълни:

— Не яжте прави, докато ходите, пред телевизора, между две телефонни обаждания, пред компютъра. Намирайте време да се погрижите за себе си.

Каролине се огледа наоколо. Юдит разговаряше оживено с Беа, Ева обсъждаше с Фалк миналото. Тя установи учудено, че в групата се бяха създали нови отношения. В последните дни Каролине така бе погълната от себе си и проблемите на приятелките си, че й беше убягнало какво се случва в замъка. Мълчаливата дама с „балеринките“, която се оказа, че не е никаква бивша балерина, а служителка в една здравна каса, седеше до дребната Симоне с неизменната си строга прическа. Симоне не само беше укротила буйната си коса и прибрала

изскачащите кичури, тя като цяло изглеждаше отпочинала. За Каролине те бяха идеална двойка: балерината мълчеше неподвижно както винаги. Симоне говореше. Отново както винаги. Най-после си бе намерила слушател, който да не ѝ бяга, нито да възразява на коментарите ѝ. Каролине се озърна за дъщерята на не-балерината. Направо не можеше да я познае. Сивата мишка, която едва се вписваше в групата, сега беше току-що изрусена и флиртуваше с Хаген Зайфритц.

Лицата изглеждаха поизтънели, порозовели, панталоните на всички участници бяха поразхлабени. Настроението беше прекрасно. Точно преди отпътуването хората се бяха сблизихи.

Само Филип още не беше много убеден в полезността на мероприятиято:

— Положителното въздействие на постенето още не е доказано научно.

— Което не означава, че няма такова — отвърна замислено Фалк.

Под масата скимтеше дакелът. Сигурно защото господарката му току-що се беше произнесла за предимствата на вегетарианската храна за кучета. Или може би се досещаше, че любовта му към двете индийски патици щеше навеки да остане несподелена?

Но най-силно се чуваше гласът на вече не така сдържания шофьор, който тази вечер доказва, че умее да води дълги монолози. С много мимики и жестове той сподели как тъстът и тъщата му, и двамата птичари-многознайковци, се пошегували с него при първото му посещение с някакъв изкуствен папагал.

— По-рано бях пълен неудачник — разказваше възторжено той. — После се появиха работата, семейството, червеното вино и рутината.

До него Валкюре закима отривисто.

— Догодина ще сваля дващест килограма и меланхолията си — зарече се тя. — Това беше само началото.

Всички измърмориха нещо в знак на съгласие.

Само Грета намираше събитието за тъпо. Тя ревеше, крещеше, търкаше си очите и извиваше малкото си телце. Беше нахранена, преповита, утешаваха я, пееха ѝ песни, люлееха я — нищо не помагаше. Нищо не можеше да я отклони от грижите ѝ. Грета ревеше гръмогласно.

— Понякога човек трябва да се съобразява, че има и други хора — каза високо господин Айзерман.

— Все пак Кики разнася вашата пенсионна осигуровка — обясни Каролине.

— Нищо чудно, че детето реве — рече компетентно госпожа Айзерман. — Такова малко бебе има нужда от някой, който постоянно да се грижи за него. Нормално е децата да откачат.

Естел погледна заинтригувано към Айзерман.

— Абе какъв ви е проблемът на вас? Лошо детство? Или се предава по наследство?

Беа тайно се изкикоти:

— Надявам се, че тези двамата вече няма да ни препоръчват на приятелите си. — Откакто се примири, че не може да излезе наглава с хора като Айзерман, камък ѝ падна от раменете.

— А няма ли да получим формуляри, където да отбележим предложенията си за подобрене? — сети се господин Айзерман.

— Би било добре да обобщим как е най-добре за нас — присъедини се към него жена му.

— На нас ни е добре — отвърна Естел. — И без формуляр.

Тя остави салфетката си. Не е като да не си знаеше отпреди: групите не бяха за нея. Време беше да се приключи с това. Естел напусна тържеството заедно с Кики и Грета. Каролине тикна заговорнически в ръката ѝ ключовете за колата.

— В случай, че бързаш.

Кики и без това щеше да пътува с влак, а Юдит и Ева можеха спокойно да се приберат на следващия ден заедно с нея и Филип.

Естел прие с благодарност предложението да вземе колата ѝ.

— Ако някога се влюбя в жена, то това ще си ти — каза тя и изчезна.

Каролине се облегна назад. Какво ѝ ставаше? Труден въпрос. Тя гледаше как Филип разговаря професионално с Фалк. Като че ли никога не се бяха разделяли. Толкова добре познаваше жестовете и маниерите му. Проследи как той оставя ножа на покривката, как си пълни чинията, после рови безучастно в яденето и не оставя Фалк да се изкаже. Каролине забеляза как прокарва ръка по косата си. От

десетилетия той ровеше в косата си с този характерен жест. На светлината на полилеите блесна халката му. Това беше шок.

Допреди петнайсет минути тя си бе въобразявала, че може да започне на чисто. Но простикият жест на Филип да си сложи отново халката развали всичко. Вместо да се опитва внимателно да се сближи отново с нея, той бе обявил пътя, по който току-що бяха поели, за изминат. Толкова ли беше сигурен, че всичко ще се върне постарому? Сериозно ли очакваше, че у дома тя ще си сложи халката, ще разопакова багажа и мълчаливо ще отстрани последните следи от Сиси? И после пак ще започне брачното всекидневие? Каролине се наслаждаваше на приключението, а Филип искаше да се върне в брачния хомот.

И докато приятелките говореха, надвикваха се, разказваха и се наслаждаваха на всяка хапка от вечерята като на непознат досега деликатес, Каролине усети, че изпада в паника. Сладкото напрежение от флирта нямаше да бъде вечно. Какво щеше да последва? Отново потапяне в брачното всекидневие? Отново да свиква със странностите на Филип? Да живее с него? Да чака да се появи поредната Сиси? Без да забележи, Каролине беше прежалила Филип. Само за някакви си двайсет и пет месеца траур! Беше намерила най-краткия път. Без каквато и да е навигационна система.

Естел се чувстваше така, както при пристигането им. Тя стигна с изплезен език до задната част на каменната фасада, която, както беше обяснила Каролине първия ден, трябваше да пази от злите сили. Вече не желаше да присъства на празничната вечеря с плата зеленчуци. Не ѝ се чакаше до следващата сутрин. Естел искаше да се прибере у дома. Сега. Веднага. Тя тъкмо потегляше, когато вратата на колата рязко се отвори. Каролине метна куфара си на задната седалка и се тръшна отпред до нея.

— Май стана модерно да духнеш ей така — изкоментира спокойно Естел.

— Ще се пречистя — рече Каролине. — Ще изхвърля боклука на миналото.

— И как реагира Филип?

— Още не знае.

— Къде са ти маниерите, Каролине? Не бива да се напуска мъж, без да бъде уведомен. Пък бил той и собственият.

— Не съм заинтересована от перспективата отново да заживея с Филип като негова съпруга — призна Каролине. — Сега ми е времето за приключения. Спешно ми трябва абажури за трапезарията. А този Франк от „Растителни мазнини“ беше много симпатичен.

— Филип и без това не си заслужаваше — заключи Естел.

— Сега седи със свежите зеленчуци, дори без месна гарнитура — засмя се Каролине.

— Каролине, откривам неподозирани черти у теб.

— От грешките на другите си изкарвам хляба. Сега ще правя свои собствени. И никак няма да ми е лошо.

Естел изкара колата от паркинга, фаровете осветиха силуетите на Хелмут и Ханелоре, които се бяха сгушили един до друг в тишината на нощта. Явно в днешно време само индийските патици можеха да останат заедно, докато смъртта ги раздели.

На панорамния паркинг Естел и Каролине си направиха една последна снимка и се сбогуваха с мястото. Замъкът Ахенкирх беше полегнал величествено на своята скала. Отсъстващ. Далечен. Останал в миналото. Той с нищо не издаваше какво се разиграва зад стените му.

— Чудя се кога ли Филип ще разбере, че си си тръгнала.

— Фалк ще му каже — рече Каролине. — Това е нормална практика тук. Току изчезват момичета яко дим. Ей така, стопяват се в нищото.

Един фойерверк се издигна високо и се пръсна на хиляди светлини в беззвездното нощно небе. Замъкът заблестя в синьо, зелено, червено и оранжево. Доброволческият пожарникарски отряд традиционно ознаменувахе с ракети в небето края на постната седмица. Вятърът довя до тях охкането и ахкането на събралите се на празничния площад.

— Приемам го лично — каза Естел.

— Ние успяхме — кимна Каролине и почувства същото.

— Честита Нова година — пожела Естел.

Каролине кимна сериозно. Те се чукнаха с неизменните бутилки вода.

— Да се махаме оттук — каза Каролине. — Повече не искам и да чуя за пакетчета чай.

— Ти ли ще шофираш? — попита Естел.

Каролине поклати глава:

— Карай ти.

Когато Естел излезе на магистралата, Каролине беше заспала.

Утринното слънце сияеше за сбогом. Край. Групата, която предишната вечер така се беше сближила, се разпръсна след скромната закуска. Бързите прегръдки бяха последвани от неопределени обещания: ще поддържат контакт, ще се чуват по телефона, ще си пишат по имейла, а и кой знае.

— Догодина пак? Заедно?

Отзад персоналът вече се подготвяше за пристигането на семейство фон Вегеман, което всяка година си уреждаше семейни сбирки в замъка. Шестима души. Така че нямаше време за сантименталности.

Кики подаде на Фалк изрисувания скицник.

— Не съм по писането — призна си тя. — Все ми идва да рисувам.

Фалк весело заразливства проектите, които Кики дори беше оцветила.

— Имате талант.

— Кое не стига, за да си намериш работа — рече обезкуражено тя.

Фалк я хвана за лакътя и ѝ заговори:

— Престанете да се държите като просякиня. Вие имате какво да предложите на работодателя. Работодателите търсят качеството.

— Последният, при когото работех, не търсеше нищо такова — рече възмутено Кики. — Само искаше да докаже, че е по-добър от всички.

— И вие искате да работите с такъв човек?

Кики се смая. Никога не бе гледала на нещата по този начин. Толкова заета беше с мисълта как да направи добро впечатление, че дори не ѝ бе хрумвало да се запита дали иска да жертва живота и работата си за Мол.

— За надутото градинско джудже ли? Не — каза честно тя. — Накара ме да го чакам два часа.

Фалк посочи грешката ѝ:

— Вие сте загубили работата си, преди изобщо да се явите на интервюто.

— Трябваше да си тръгна ли? — попита Кики.

— Примерно.

— Но тогава никога нямаше да я получа.

— А сега получихте ли я?

— Показах колко отчаяно се нуждая от тази работа и колко много ми харесва тя. Обърках всичко.

— Той може да ръководи фирма. Вие можете да правите проекти. Без вас той е нищо. Той има нужда от вас. Не обратното.

Кики сви рамене:

— А изглежда, че е обратното.

Фалк прочете на глас какво е написала:

— „Нуждите ми са толкова малки, че с работа на непълнен работен ден мога да изхранвам семейството си.“ Това е вашата сила. Вие нямате нужда от работа.

Кики не беше убедена.

— Пробвайте — насърчи я Фалк. — Всеки получава толкова възможности, колкото си създаде.

Погледът му се насочи към Беа, която многословно се сбогуваше с Юдит.

Двете се прегърнаха. После Юдит затъркаля куфара си към Кики и Грета. На минаване покрай една кофа за боклук тя хвърли оловния талисман, който си бе отляла на Нова година. Кики я погледна недоумяващо.

— Съдбата няма представа кое е добро за мен — обясни Юдит.

Ако трябваше да бъде честна, все още не бе напълно приключила с пророчествата. Тя се бе надявала на просветление свише, откакто седемгодишна беше запазила в кибритена кутийка един умрял паяк.

„След седем години този паяк ще се превърне в чисто злато“, беше обещала баба ѝ. Злато, с което щеше да живее като принцеса. За

съжаление по същото време съдбата бе сложила в ръката на брат ѝ хищно растение, така че обещанието нямаше как да се изпълни.

„Съдбата знае кое е добро за мен“, заключи Юдит.

Всъщност ако се замислеше, тя не беше недоволна от живота си. Имаше собствен апартамент на улица „Блументал“, работата при Люк ѝ доставяше удоволствие и щеше да остане близка с приятелките си. Вече не желаше да посвещава живота си на друг.

— Беа ще ми дойде на гости. Когато всичко се изясни.

— Сигурна ли си?

Юдит поклати глава.

— Хороскопът ми ми препоръчва да се отнасям предпазливо към големите промени.

Кики се засмя.

— И ти вярваш ли в това?

— Не бива да се изхвърлят всички помощни средства. Астрологията е почти наука. Не е като леенето на куршум.

Перонът беше пуст. Само кьолнската катедрала поздрави Кики, когато влакът ѝ пристигна на Централната гара в късния съботен следобед. Малко по-нататък по хоенцолернския мост, който превеждаше влакове и хора през Рейн, сред хилядите катинари висеше катинарът на Кики и Макс. В един леденостуден ноемврийски следобед те си бяха издълбали инициалите в металния корпус, прикрепващ ключалката към решетката, и хвърлиха с висока дъга ключа в Рейн в знак на вечна любов.

Перонът беше пуст, апартаментът също. Грета, която допреди малко весело размахваше ръчички, сякаш познала родния квартал с неговите уличници, булчински магазини, казина и дизайнерски бюра, изкриви лице. Тя усещаше, че нещо не е наред.

Без Макс апартаментът ѝ се струваше още по-нуждаещ се от подобряване. Кики прибра скиците си в една кутия. Беше решила вече да не прави всичко наведнъж. Да живее по-просто. Да се отпусне. Това беше повелята на мига. Тази нощ щеше да спи, вместо да работи на две места. В понеделник сутринта щеше да занесе кутията с проектите от порцелан на Естел. Като подарък за благотворителното парти. Моделите, както показваха тринайсетте провалени кандидатури за работа, не бяха достатъчно добри. После щеше да се посвети на Грета и „Кафе на крак“. Кики искаше да има план Б, преди да е получила резултата. А план Б беше за в бъдеще сама да се грижи за себе си и Грета.

Във вторник тя отново се върна на работа в своето кафене на площад „Барбароса“, бъркаше фрапета и рисуваше букви в пяната на кафето. Грета беше на разходка с леля Юдит, която имаше още една седмица отпуск.

— Бих искал да си поръчам кафе с мляко — прозвуча един глас зад гърба ѝ.

Беше Макс. С шестдневна брада. Недоспал, но с дяволита усмивка. В очите му блесна лукаво пламъче.

— Тогава го направете — отвърна Кики. И тя можеше да е дяволита.

— Едно кафе с мляко. И после, ако може, бонбони.

— За подарък ли? — попита кокетно Кики.

— За една жена — каза Макс. — За сдобряване.

Зад него вече се беше образувала опашка. Това не смути Кики. Тя направи кафе, добави мляко на пяна и най-спокойно му направи отстъпка.

— Малка нека-поговорим-пак? Или средна плесенясала-кутия?

— Ако може една ужасно-много-ми-липсваше.

Кики, без да се колебае, опакова две кутии бонбони.

— Мисля, че това няма да реши проблема — каза Макс.

Кики добави още бонбони.

— Може ли малко по-бързичко — подкани ги нетърпеливо един отворко, тип „Затваряй телефона, че чакам обаждане“. Ако беше на касата в някой супермаркет, Макс отдавна да го беше сгазил с пазарската количка.

Той обаче остана невъзмутим:

— Може ли да ми опаковате малко бонбони?

— Какво имате предвид под „малко“? От тези или от онези? — попита провокативно Кики.

— И от двата вида. И още нещо сладко за дъщеря ми.

Из опашката с чакащи се понесе ропот.

— Имате дъщеря? — попита заинтригувано Кики и веднага забрави за клиентите след Макс. — Сигурен ли сте?

— Познавам малката, откакто беше чертичка в теста за бременност.

— Това не означава нищо. Хората говорят какво ли не — отвърна Кики. — Един мъж никога не може да бъде сигурен.

— Бях и когато за първи път видяхме сърцето ѝ да тупти, бях на подготовката за раждането, пеех ѝ песнички, докато още беше в

корема, с джобно фенерче се опитах да разбера дали е заела правилна позиция за раждане, а след раждането преброих пръстчетата ѝ. Малката е най-голямото събитие в живота ми, откакто загубих девствеността си от Кора Мюлер. Какво друго бих могъл да бъда, ако не неин баща?

Кики избърса с престилката си няколко сълзи от очите и сложи поръчките пред него.

— Остава само още един въпрос. Важен. При това жизненоважен.

Сега ли щеше да го зададе големия въпрос? Кики го погледна с любопитство.

— Може ли на кредит? — изтърси Макс. — Леко съм банкрутирал.

Тя го замери с кърпата за съдове. Макс я улови, привлече я към себе си и я целуна.

— Колко ще продължи това? — попита човек от опашката.

— И аз искам като неговото — рече един строител зад него.

Същата вечер Макс се прибра у дома. Кики не можа да заспи. Тя беше впечатлена от великодушието му. Беше му благодарна. Но беше ли правилно така? Пред очите ѝ постоянно се появяваше плачещата Ева.

„Грета ще иска да знае истината“, беше я предупредила тя.

Цяла нощ Кики сновеше из апартамента. Четири пъти мина покрай кухненския бокс, преди да забележи странния плик. Писмото — резултатът от теста за бащинство. Беше отворен. Макс отдавна е знаел.

— Тя е моя дъщеря — каза един глас зад Кики.

Макс беше забелязал, че тя е станала.

— Откога знаеш?

— От няколко дни. Направих експресен тест. Ще трябва да се простим с колата.

— Подлец — изруга Кики.

Макс само се усмихна лукаво:

— Стига. Така историята ми прозвуча много по-добре. Пък и не е лъжа.

Кики въздъхна. Той беше невъзможен. И неустоим.

Фридо се беше постарал. След като опита 480 пици „Casa di Mama“ на доктор Йоткер, осем пъти се отби в McDrive и веднъж се натрови леко с риба след посещението при „Нордзеегрил на Хюго“, в деня преди завръщането на Ева той си беше купил готварска книга. Изборът му се бе спрял на „Азиатска кухня за начинаещи“. Това беше единственият район на света, който жена му не бе превзела кулинарно. Чиста предпазливост. Не би издържал психически на още едно ходене в Макдоналдс, Фридо твърдо беше решил да изненада Ева през първата вечер със суши. Докато тя си разопаковаше багажа, той беше впрегнал децата да помагат в кухнята. Той приготвяше ориза, Анна режеше самоотвержено краставица и авокадо, Фридо младши — съомгата, а Давид с най-голямо внимание навиваше всичко в кори Нори и си мечтаеше за бургер. Лене, която бе изписана преди два дни от болницата, наглеждаше процеса.

— Трябва ви оцетна вода. Без оцетна вода не става.

— Изглеждаш страхотно — каза Анна, когато майка ѝ се появи в кухнята.

Ева беше обута в джинси, които от години купуваше с по-малък номер, за да ѝ служат като мотив за отслабване. Години наред тази скъпа дреха я хвърляше в дълбока депресия, всеки път щом погледнеше към гардероба. Коланът още ѝ се впиваше, но ципът беше закопчан.

В Ахенкирх сто пъти им повториха, те не става въпрос за драстично отслабване: с няколко килограма по-малко Ева се чувстваше прекрасно в кожата си. Беше издържала. Чувстваше се горда със себе си.

Тя беше решила да прилага във всекидневието наученото в Ахенкирх. Първа точка беше да се спазва редовно времето за хранене.

„Преди Ахенкирх живеех като Мечо Пух, даде си сметка тя. Все търсех нещо за ядене.“

Сега това трябваше да се промени. Когато се позвъни, тя разбра, че още от първия ден ще си остане само с доброто намерение. Разпозна звъненето стакато, още по-настойчиво отпреди. Докато Ева успее да помисли как най-елегантно да се измъкне от Регине, Давид се възползва от възможността да захвърли водораслите и хукна към вратата да отвори.

Един цивилен служител на болницата въведе Регине в инвалидна количка в кухнята. Майка ѝ изглеждаше сияеща и пъстра както винаги.

— Какви ги вършиш! — извика Регине и разтвори ръце, за да може Ева да я прегърне.

„Спокойно, каза си тя. Не показвай слабост. Не се упреквай. Не се оставяй да те провокират. Не прави като Коломбо с неговото лепкаво фамилиарничене с извършителя през седемдесетте.“ Трябваше да постъпи като следовател от серии като „От местопрестъплението“: хладно, обмислено, без мирова скръб и емоционални усложнения. Когато извършителят мълчи, фактите говорят.

— Какво вироглаво дете си — започна Регине. Прозвуча така, сякаш Ева беше на две и половина и въпреки забраната на мама е излязла на улицата да кара триколката си.

— Сигурно съм го наследила от баща си — контрира я Ева.

Майка ѝ трябваше да разбере, че с небрежен разговор доникъде нямаше да стигнат.

— Какъв е смисълът да ровим в миналото? — каза остро Регине. — Нищо не може да се промени. Защо е нужно да се прави?

— За да разбираме по-добре хората.

— И какво толкова ще разбереш, което не си знаела и по-рано?

— Родителите ти са те прогонили в Ахенкирх. Ти си искала да тръгнеш по широкия свят. С Шмиц.

Анна, Лене и Фридо младши вдигнаха крадешком погледи от зеленчуците, рибата и водораслите, Фридо старши се престори на твърде зает, за да забележи надигащия се семеен скандал. Той се

разпъваше между миенето на ориза, варенето и накисването. Давид така и не се върна на работното си място.

— И сега очакваш да ти дам обяснения ли? — попита надменно Регине.

Отговорът на Ева беше прост:

— Не.

— Не? — Регине онемя.

Каква хубава дума беше това „не“. Сигурно ѝ се е набила от разговорите с майка ѝ. Тя повтори още веднъж:

— Не.

— Естел покани Шмиц и групата му на благотворителното парти. Там може да ти се отвори възможност да говориш с Хенри — рече тя колкото се може по-небрежно.

Добър ход. Защото същевременно искаше да каже, че всичко това не е от особена важност.

— Ще вечеряш ли с нас? — попита на свой ред Ева.

Регине започна да си вее с ръце.

— Трябва да говоря с теб. Насаме.

Ева не реагира.

— Сега. Веднага. Не тук — нареди майка ѝ.

Ева закара инвалидната количка във всекидневната. Трябваше да се упражнява още, за да издържи повече от пет минути да остане спокойна. Едва затвори вратата след тях, когато Регине избухна.

— Бях на шестнайсет. Хенри — на дваайсет и една. Бяхме лудо влюбени. Всяка нощ излизах от къщи, за да го гледам как свири с групата си. Докато баща ми лично не ме измъкна от клуба.

— И те изрита в Ахенкирх...

— Хенри ми се закле, че ще ме вземе веднага щом събере пари.

— За да се ожените в Шотландия?

Регине кимна:

— Представяхме си го романтично.

— Била си на шестнайсет. От какво мислихте да живеете? — попита Ева.

— Бяхме влюбени — каза Регине, изпълнена с погнуса към такива буржоазни възражения. — Кой ти мисли за подробностите!

— Ами Олга?

— Той се запозна с нея, когато вече бях в Ахенкирх. Нямах представа.

— Защо изобщо е дошъл там?

— Хенри не е женкар. Никога не е бил. Искаше да ми каже за Олга и за това, че е бременна. Лично. Толкова се радвах, че най-после е дошъл да ме вземе, но той и дума не отвори за женитба.

— Вместо това преспяхте заедно?

— Сигурна съм, че това е единственото кръшкане в живота му. Просто беше по-силно от него.

— Не се ли боеше, че може да забременееш?

— „Люлякът предпазва от забременяване“, така ме беше просветила баба ти Лоре.

Изад дивана се появи ухилена момчешка глава.

— Повече подробности не искам да знам.

На връщане към кухнята Давид бе влязъл тук „по погрешка“ и се беше изтегнал със смартфона си на дивана, за да „прати един имейл“ и да види какво ново има в социалната мрежа. Ева го изгони навън. Не искаше да види собствената си биография прочетена от 140 потребители в туитър.

— Отишла си в замъка, за да си вземеш багажа и просто да офейкаш с Хенри.

— Помислих си, че е замесен в случая с пожара и затова е изчезнал. Когато го видях отново, той беше женен — кимна Регине.

Ева не разбираше:

— А какво каза, когато разбра, че си бременна?

— От теб излезе човек и без да си имала баща. За какво ни е притрябвал Шмиц?

— Той не знае ли, че съм негова дъщеря? — попита ужасено Ева.

— Той можеше да смята — отвърна лаконично Регине.

Тя бе оставила въпроса за това, кой е бащата на Ева, да виси открит десетилетия наред. Неопределеното, неясното, което толкова привличаше Регине, Ева така и не го разбра.

— Страхувах се, че ще те отнемат. След пожара търсеха двойката влюбени, които са били в сеното.

— Когато е избухнал пожарът, Хенри отдавна си е бил тръгнал.

— Разбрах го много по-късно. Роберта беше пуснала слуха, за да отклони подозренията, че сами са предизвикали пожара.

— Ами Олга?

— Тя беше мила — добави Регине. — И услужлива. Помагаше ми за всичко. Разбрах защо Хенри се е влюбил в нея.

Ева изстена. Майка ѝ говореше за всичко и за всеки. Само за наистина важните неща в живота си упорито премълчаваше. Регине беше много повече дъщеря на родителите си, отколкото можеше да си представи.

— Олга е моя приятелка. Двамата се грижат за мен. Не бива да ги разстройваш — предупреди я тя.

Ева изстена дълбоко. Защо ѝ трябваше да рови? Дали имаше път назад?

Големият празник беше започнал. На паркинга в голф клуба децата на Ева упътваха колите. Кьолнското висше общество се беше събрало на благотворително парти. И петте приятелки присъстваха.

Хляб за народа. „Шанел“ за Естел. Тя беше успяла: на благотворителната галавечеря в голф клуба Естел блестеше с чисто нов розов костюм. Изпод три четвъртите ръкави се показваха лъскави черни ръкавици, кройката подчертаваше тънката ѝ талия. Там, където запъваше ципът, идваше на помощ вталеното сако, което покриваше дупето. Всичко това съчетано с черни ботуши с главозамайващо високи токове.

— Изглеждаш прекрасно — прошепна ѝ кралят на аптеките.

И имаше право. Естел го прочете по завистливите погледи на дамската част от гостите.

— Ние не живеем природосъобразно. Забравили сме какво е това глад — казваше тя на богатите си приятелки. — Вече не си даваме сметка колко сме благословени тук, където яденето и пиенето са ни постоянно на разположение.

Откакто беше избягала от строгия дневен план, авторитарното следене и постоянното „ние“, Естел бе станала върла почитателка на постенето.

— Вече не можех да правя разлика между добра храна и още по-добра храна. Сега отново мога да се наслаждавам на това. И ям много по-малко отпреди — обясни тя на една дама с ботокс, чиито висулки съответстваха на килограмите, които Естел бе свалила в Ахенкирх.

Естел минаваше от групичка на групичка и продаваше самоотвержено лотарийни билети.

— Въздържанието отваря очите за същественото — шепнеше тя на богатите си приятели, докато те отваряха портфейлите си.

Естел съумя да превърне новите си познания в дрънчащи монети.

— Те не вярват какво хубаво нещо е въздържанието — чуруликаше тя. Новата ѝ фигура предизвикваше повече внимание от представата за гладните деца във фоайето.

— Седмицата беше ад — продължи Естел. — В усамотеността на замъка направо можеш да умреш. Но щом веднъж си бил в ада, вече знаеш как изглежда раят.

Все едно ѝ беше дали от погрешни подбуди ще събере пари за добра цел. Тя събра пет пъти повече средства в сравнение с предишни години.

Естел не само трябваше да продава лотарийни билети. Тя бе запазила за себе си ангажимента да разпределя томболата. В крайна сметка нали тя бе дарила най-голямата част. Чувстваше се като Дядо Коледа. Естел изобщо не се включи в номерата, залепени върху подаръците. Тя разпределяше. Така модераторката, която бе известна с определянето на тенденциите, получи седмица постене в Алтмюлтал, Талберг — вечеря в ресторант на Айгелщайн, Фридо и Ева — курс по танци, Каролине, която бе ходила на сляпа среща с Франк — конопено масло от Алтмюлтал.

— Чудно средство — обясни Естел. — Може да се използва за салати, като козметика за баня, като крем. Или като тема за разговор.

Натуралните средства от Алтмюлтал, някога дарявани на Червения кръст в Ахенкирх за томбола, станаха хит на къолнската галавечеря. Мед, тестени изделия, наденици, ябълково вино, свещи от пчелен восък, хмелов чай, сапун от овче мляко, пушено месо, продукти от бъз, билкови смеси: Естел изпълняваше с много такт задачата си на специален агент на Алтмюлтал и раздавач на щастие. Макс удари джакпота: той щеше да получава една година гратис картофи. Естел настоя. А Макс дори не си бе взел лотариен билет. Естел имаше собствено мнение за това, кое за кого е най-добро.

Само Кики беше недоволна.

— Така като манипулираш нещата, аз няма да получа нищо — оплака се тя, когато играта приключи и Кики, както обикновено, остана с празни ръце.

— Един човек иска да се запознае с теб — каза Естел и я повлече през помещението към семейните маси, където седяха особено състоятелните дарители.

Кики се ужаси. Там стоеше Йоханес Талберг и разговаряше с млад мъж, който приличаше на студент и някак изглеждаше не на мястото си с тези джинси, изтъркана тениска и найлонова чанта през рамо. Приличаше на човек, който би направил челна стойка, за да се свърже с влиятелни хора.

— По-добре да не пречим — рече Кики.

Въпреки теста тя не беше сигурна дали Талберг би искал да поднови познанството си с нея.

— Намерих я — извика безмилостно Естел.

За изненада на Кики не Талберг, а именно младият мъж се приближи към тях.

— Виктор Линке, колеги сте — продължи Естел и отведе Талберг настрани.

Дизайнер. Разбира се. Беше го подушила.

Линке веднага мина на „ти“:

— Идваш като по поръчка. Писна ми от техните безкрайни истории за успехите им. Скука.

Кики не схващаше какво точно става.

— Знаеш ли какво спечелих от лотарията? — извика Линке.

Той бръкна в чантата си и извади от една кутия чашата, която беше част от порцелана, предоставен от Кики за томболата.

— Супер — извика Линке. — Класика. Защо на мен не може да ми хрумне нещо такова?

— В кое студио работиш? — попита го Кики.

— Аз не съм по дизайна, а по кафето — извика младият мъж.

— „Кафе на крак“ — сети се Кики. Нищо чудно, че ѝ говореше на „ти“. Партньорите в „Кафе на крак“ по принцип се държаха свойски. — В кой отдел?

— Ръководя снабдяването с материали. Поръчвам тоалетна хартия, пластмасови чаши, салфетки. Такива неща.

— Звучи интересно.

Кики се огледа около себе си. Къде беше Макс? Предпочиташе да танцува, а не да разговаря за работа.

— Искаме да махнем пластмасата. Хубаво кафе, хубави отношения с партньорите. Хубава концепция за материали. Говорихме с Талберг. Но аз мисля, че той няма представа от какво се нуждае заведението ни.

Кики усети как краката ѝ се подкосяват. Значи *това* беше Виктор Линке, единият от четирите звезди в логото на „Кафе на крак“. Всяка звезда беше за по един от основателите на фирмата, които като студенти бяха навлезли в кафеения бранш.

— Можеш ли да ни направиш подобен проект? — попита Линке.

Настъпи моментът. Беше като във футбола. Тя беше нападател. Още десет метра до вратата. Беше оставила всички защитници зад себе си. Останаха само тя и вратарят. Всичко, което трябваше да направи сега, беше да ритне и да вкара гол. Кики знаеше какво ще се случи. В следващата секунда Линке щеше да я покани на следващия ден в офиса му. А после щеше да добави, че без детегледачка няма да е достатъчно гъвкава. Сигурно беше грешка да настоява Макс да замине възможно най-бързо за Лондон, за да приключи следването си. Утре рано в шест и половина тръгваше евтиният евробус.

— Ела утре в офиса ми, там ще обсъдим всичко — каза Линке.

Идеше ѝ да се хвърли на врата му. Сети се за Фалк. За просяка. И списъка. После най-спокойно извади една визитка.

— Обади ми се в студиото — рече тя на Линке. — Ще ти запишат час. До Нова година ще гледам да се освободя.

Януари. Така Кики щеше да има на разположение няколко седмици да потърси гледачка за Грета.

— Това е чак след три месеца — възнегодува потенциалният ѝ клиент.

Кики искаше Фалк да се гордее с нея. Не биваше да допуска тактическа грешка. Трябваше да се овладее.

— Просто се обади. Сигурна съм, че ще намерим начин.

И после заложи всичко на една карта. Обърна се и се отдалечи. Коленете ѝ бяха омекнали. Щеше ли да подейства? Не звучеше като просякиня. Така постъпваше човек, който предлага наистина ценна стока. С всяка стъпка, с която се отдалечаваше от Виктор Линке, нарастваше колебанието ѝ дали това беше правилният начин. Сякаш мина цяла вечност, преди младият мъж да хукне след нея. С айфона си в ръка.

— Вторник, втори януари. Десет часа — извика той.

— Това можем и после да го уредим — каза Кики.

— А междувременно да поемеш друга поръчка. И дума да не става.

— Втори януари — кимна Кики. — В два следобед. Сутрин работя в студиото.

Това не беше вярно, но пък ясно показваше кой командва тук. Линке кимна. Някои хора твърдят, че не е важно да спечелиш. Тези хора явно никога не са удряли джакпота. Кики бе показала, че тя командва парада. Не Грета. Не Макс. Не Талберг. Тя беше шефът на малката си фирма. И беше горда с това.

Вдигна палец към Естел. Имаше среща. Имаше Грета. Имаше Макс. И картофи за цяла година. Какво можеше да иска повече?

— И? Реши ли какво ще направиш? — попита Юдит.

Тя чакаше с изнервената до краен предел Ева в тоалетната на голф клуба. Ева все още не беше решила кое е с приоритет: мирът в семейство Шмиц или въпросите, които изгаряха душата ѝ.

— Винаги е по-добре да направиш нещо, отколкото да не го направиш — каза Каролине. — Знам го от собствен опит.

— И какво точно правиш ти? — осведоми се Юдит.

— Отварям съвсем нова страница. — Тя разклати бутилката с олио и се отдалечи. Не искаше да кара Франк да чака твърде дълго.

Ева взе пример от Каролине. Откакто сложи край на брака си, нещата при нея потръгнаха.

„Не си падам по афери с женени мъже“, беше отсякла Каролине.

— Какво си направила? Изглеждаш с двайсет години по-млада — поздрави Ева Шмиц.

Той беше в градината за последна проверка на озвучаването. Времето беше неочаквано хубаво, затова решиха в последния момент да издигнат сцената под открито небе. Любезният собственик беше дарил сто чувала за сядане, които бяха пръснати по поляната като огромни топки за голф. След двайсет минути Шмиц и пенсионерската му група щяха да призоват за танци.

Ева се чувстваше на сто и осемдесет години. Отговорността ѝ тежеше като олово.

— Постих седем дни — обясни тя. Гласът ѝ беше твърд.

— И аз отдавна искам да направя: такова нещо — каза възторжено Шмиц. — Миналата година Олга ми уши костюм, в който едва се побирам сега.

Шмиц направи пирует, за да покаже на Ева какви последствия беше оставило готварското изкуство на жена му върху колана на синьочерния му лъскав костюм. Хенри и Олга бяха симпатична двойка.

Имаха деца и ги отглеждаха заедно, бяха прекарвали заедно целия си живот и сега се наслаждаваха на пенсионерството си. Какво трябваше да направи тя? В някои ситуации истината не е нужна на никого.

— Бяхме в Алтмюлтал. В един замък. Ахенкирх — добави Ева.

Шмиц изпусна чинелите, които се канеше да закрепил на стойката. Силното издрънчаване привлече вниманието на Олга; тя монтираше отзад щанда, на който щяха да се продават сидита на „Шмиц и приятели“. Всичко с благотворителна цел, разбира се. Ева се поколеба: това ли беше подходящият момент? Имаше ли изобщо такъв?

— Замъкът Ахенкирх в Алтмюлтал — повтори Шмиц. Изглеждаше уплашен.

— Само мога да го препоръчам. Постенето те учи да мислиш по нов начин. Откъде идваш? Накъде си тръгнал?

— Но как попадна там? В Алтмюлтал? — Хенри явно още се надяваше, че нещата могат да вземат добър обрат.

— Майка ми е работела там. Отдавна. През хиляда деветстотин шейсет и пета година. Преди да се родя.

Хенри Шмиц се обърна към Олга. По този малък жест, това колебание, този единствен миг Ева разбра, че той знае. Нищо не беше случайно: подаръците, излетите, разходките с кола, когато я засипваше с въпроси, вниманието, с което я обграждаше Шмиц винаги когато им идваше на гости.

— Не мисля, че е подходящо за Олга — заекна той. — Алтмюлтал.

Ева мълчеше и така го принуди да продължи да говори.

— Тя не обича да пътува. На нашата възраст човек не понася добре промените. Олга е щастлива, когато е със семейството си.

На Ева ѝ призля. Всяка дума беше като сол в стара рана. Какво право имаше тя да смущава Олга и Шмиц в залеза на живота им? Какво се надяваше да постигне? В бъдеще да я канят у Шмиц на Бъдни вечер и пеейки коледни песни, да докаже, че е наследила музикалния талант на баща си ли? Да не би да очакваше, че жена му ще започне да пече прочутите си сладкиши за четиримата нови внуци на съпруга си? Или щеше да оспорва евентуално наследство с децата на Шмиц?

Обърна се и видя, че Олга вече не е сама. Давид беше докарал Регине на терасата. Какво би станало с майка ѝ, ако всичко излезеше наяве? Ако съседите се превърнат във врагове? Ева търсеше в главата си думите, репетирани през годините.

— Искаш ли да ме попиташ нещо? — Хенри бе забелязал вътрешната ѝ борба.

Даваше ѝ възможност да му каже това, което самият той отдавна знаеше. Нямахте връщане назад. Трябваше да живее с последиците. Какво да прави?

Силен туш постави началото на концерта. Регине поклащаше глава в такт с музиката. Олга весело танцуваше зад щанда си, когато Ева се приближи. Майка ѝ не смееше да задава въпроси. Тя изрови от чантата си собствена смес от подправки и поръси с нея яденето, което Давид ѝ бе донесъл от бара.

— Откакто бях в Индия, все ми се струва, че на европейската храна ѝ липсва тънкият вкус — извика тя в ухото на Ева.

Регине бе останала вярна на себе си. Сигурно сама си вярваше, че може да управлява самолет по-добре и от пилота, ако само малко се поупражнява. За всеки случай беше убедена, че човек може да заобиколи дневния ред.

— Не можах да го направя — призна Ева.

— Благодаря. — За първи път от много време Регине нямаше готов съвет.

Беше странно. Ева бе отишла в Ахенкирх да търси баща си. А намери майка си. Разбра защо бе постъпила така.

— Тайните са като картофи — обясни Регине. — Ако се варят достатъчно дълго, разпукват се от само себе си.

— Ще му кажа. Утре — отвърна остро Ева. — За такова нещо трябва да се говори на спокойствие. Без Олга.

— Когато я няма Олга, когато е удобно, когато децата пораснат, така започнах и аз. Междувременно минаха четирийсет години. Сега бих загубила много повече, отколкото бих спечелила.

— Обичаш ли го? — попита Ева.

Регине спря да яде. Тя погледна към естрадата, където Шмиц подскачаше като малка гумена топка и пееше. Той разпръскваше добро настроение и жизнерадост. Регине се усмихна неволно:

— Понякога.

— Това не е отговор — укори я Ева.

Майка ѝ остана непреклонна:

— Понякога го намирам за ужасно тесногърд. А понякога отново се влюбвам в него. И тогава замечтавам да бяхме съвсем обикновено семейство.

— Имали ли сте любовна авантюра?

Регине подскочи.

— Накъде биеш? Беше само веднъж. Една забегка.

— Дали да повярвам?

Регине кимна сериозно.

— Всеки може да прави секс. Но четирийсет години да не правиш секс с мъж, когото чувстваш близък, е цяло постижение. — Тя се обърна към Олга. — Не мога да си представя да съм на нейно място. Ако се бяхме оженили, щяхме да сме разведени от трийсет и осем години и да сме спрели да си говорим. А така ще останем заедно, докато смъртта ни раздели.

Избухнаха аплодисменти. Шмиц пристъпи към микрофона, за да обяви следващото парче.

— Има песни, с които започват големи любовни истории. Винаги когато ги чуваш, се сецаш за първата си любов. И това, което е произлязло от нея.

И после запя. Старата песен. На Дорис Дей. Която Регине някога бе пяла за него.

Не искаш да признаеш любовта си.

И как тогава аз да разбера?

Ти винаги ми казваш

може би, може би, може би.

Очите на Ева се насълзиха. От нищото се поя ви една ръка с носна кърпичка. Кики хлипаше от чиста солидарност. Каролине, Юдит и дори много заетата домакиня Естел бяха дошли на концерта и застанаха до Ева. Хванати за ръце, те слушаха музиката. Защо любовта беше толкова сложно нещо? А приятелството — толкова просто? Ева знаеше, че приятелките ѝ са тук заради нея. Макар че намеренията ѝ се провалиха. Те пак щяха да ядат, да пият, да бърбят, да клюкарстват, да се смеят, да се карат и да се сдобряват. И веднъж годишно да ходят заедно на екскурзия. Догодина. Всяка година. До края на живота си.

Ако междувременно не се случеше нещо. А утре щеше да говори с Шмиц. Утре. Със сигурност.

ЗАКЛЮЧЕНИЕ

Алтмюлтал наистина съществува. Но за жалост не селото и замъкът Ахенкирх. Жалко. Иначе веднага бих отишла там за една седмица.

Заедно с чудесната си редакторка и приятелка Керстин Глеба, която със своите знаменити съдржани предисловия („Решението, разбира се, си е твое, но...“) ми помагаше да погледна в правилната посока. Ще вземем и Петер и Айме. Така или иначе, ще прекараме още една седмица, в която ще бъда предимно пред компютъра.

Няма да минем и без верните си спътници: Кристиян и Рут, Андреа и Марк, Петер (от НН), Джейн, Петер и Йоланда, Гезина и Флориан, Пиа и Паула и Махаела. Децата, кучетата и хамстерите, разбира се, също са добре дошли.

И за да не си лягат всички рано, трябва да вземем и симпатягите от отбора на Кипенхойер и Вич, благодарение на които оживяват не само белите страници, но и вечерните събирания и празните дансинги. Няма да пропуснем и Марк Конрад. Въпреки опасността да намеря на следващата сутрин на бюрото си седем нови проекта.

Почетно място в замъка ще заемат моите любими хора Петер Ян, Лоте и Сам, които всеки ден търпеливо наблюдаваха как отивам на заточение при работата си.

За съжаление замъкът Ахенкирх е изцяло плод на въображението ми. Така че не ми остава нищо друго, освен да ви благодаря на всички. За изслушването, за вдъхновението, за подкрепата, за насърчаващите разговори, четенето и куража, търпението и забавността.

„Всеки недостатък си има предимство“ е казал големият нидерландски философ Йохан Кройф. Предимството е: поне ще го отпразнуваме. Минимум седем часа. Каквото и да става.

Издание:

Моника Пец. Седем дни сами

Немска. Първо издание

ИК „Enthusiast“, София, 2013 г.

Редактор: Велислава Вълканова

Коректор: Людмила Стефанова

Предпечат: Митко Ганев

Художник: Барбара Тобен

ISBN: 978-619-164-169-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.